



SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 58 / Ekim 1986 / 2.-DM

SONBAHAR ATILIMIYLA DİRENİŞ EYLEMLERİMİZ KÜRDİSTAN'I BOYDAN BOYA SARIYOR

Yeni dönem ulusal kurtuluş savaşımız üçüncü yılında giderek nicelik ve nitelik açısından daha da büyüyen eylemlerle sürüyor. Tüm Kürdistan çapında şimdi daha büyük birliklere dönüşen HRK güçlerinin intikam namıdır düşmana ve onun yerli işbirlikçilerine karşı başanlı hesap sorma eylemleri gerçekleştiriyor. Geçtiğimiz günler Hakkari'den Dersim'e, Erzurum'dan Mardin'e, Siirt'ten Bingöl'e kadar birçok Kürdistan ili, ilçesi ve köyünde peşpeşe yeni mevzilerin kazanıldığı, düşmanın çıkmazının biraz daha derinleştirildiği, buna karşılık ulusal güçlerinin otorite ve etkinliğinin Kürdistan halkı ve düşman tarafından daha da belirlenmiş olarak görüldüğü günler oldu.

Ülkemizin birçok alanında sömürgeci-faşist Türk ordusuna karşı geliştirilen eylemlerle çok sayıda subay ve er ölümlerine cezalandırılmış, birçok da yaralanmıştır. Bu durum sömürgeci ordudaki korku ve paniği derinleştirmiştir; bunun verdiği çığnıklık halk üzerindeki baskıları daha da katmerli bir biçimde uygulamaya başlamıştır. Özellikle Uludere eyleminin yarattığı etkiler ve 15 Ağustos'un 3. yıldönümünde sömürgecilerin savaş uçakları ile giriştikleri imha saldırısının fiyaskoyla sonuçlanması bu çığnıklı daha da artırarak birçok yer-

leşim alanı, masum Kürt köylülerinin günlerce havadan bombardımana tabi tutulması ile sonuçlanmıştır. Ancak bütün bu gözöğütlenmiş saldırılar HRK birliklerinin halk arasında yoğunca sürdürdükleri propagandalar ve alınan önlemler sonucu önemli oranda boşa çıkmıştır; halk kitleleri ile öncülerinin arasındaki bağlar daha da pekişip güçlenmiştir.

Bu süreçte sürdürülen bir diğer önemli mücadele de "köy korucuları"nın silahsızlandırılması ve hainlerin cezalandırılması olmuştur. Bu mücadele sürecinde yüzlerce köy ve mezraa halkla toplanılarak yapılmış; düşmanın karşı-devrimci politikaları teşhir edilmiş "köy koruculuğu"nun iç yüzü açıklanmış ve sömürgecilerin silah alanlarının bu silahları devrimcilere teslim etmesi istenmiştir. Bu propagandalar sonucunda yüzlerce korucu silahını gönüllü olarak HRK birliklerine teslim ederken bir kısmının silahlarına ise zorla el konulmuştur. Bu gelişmeler sömürgeci basında da derin yankılar uyandırmış; burjuva gazeteleri, "silahların Apocula'ya gönüllü verip onları öperek uğurlayan korucular"la ilgili haberler yayınlamışlardır, şüphesiz ki bu sömürgeci politikamızın bu alanda da iflasının belgelenmesi ve itiraf edilmesidir. HRK güçlerinin bilinçli ve sabırlı

ikna çalışmaları sonucu, düşmanın "Kürdü Kürde kırdırma" politikası olan "köy koruculuğu" planı boşa çıkmıştır; ters tepmiştir. Sömürgecilerin, HRK güçlerine karşı kullanılmak üzere bilinçsiz insanların eline tutuşturduğu bu silahları, insanlarımız bilinçlendikçe kendisine karşı çevirmeye başlamıştır. Diğer taraftan düşmana uşaklıkta ve halka karşı suç işlemekte ısrar eden "korucular" ile hain muhbirlerden, önemli bir bölüm ise halkın da bizzat onaylaması ve dayatması sonucu ölümlerine cezalandırılmış ve böylece, halka ve devrime karşı işlenen suçların hesabının mutlaka sorulacağı gerçeği kafalarda bir kez daha yer etmiştir.

Sömürgeci devlet, düzenli ordusunun çıkmaz içine girmesi ve ona yedek olarak oluşturduğu "köy koruculuğu" mekanizmasının ise felce uğratılması karşısında, daha uzun bir süre önceden ek önlemler almaya başlamıştır. Bu önlemlerden biri ve en önemlisi de gerilla savaşına karşı-gerilla savaşı ile cevap verecek "özel tim"lerin oluşturulmasıydı. Bunların ilk kesimlerinin Kürdistan'a aktarılması bir yıl kadar önce gerçekleştirilmiş, ancak sayıları her geçen gün artırılmıştı. Burjuva basınında bunlar hakkında yazılan yazılar ve yayınlanan fotoğraflar gözönüne getirildiğinde kendilerine çok büyük umutlar bağlandığı rahatlıkla anlaşıyordu. Ancak son dönemlerde HRK güçlerine bu karşı devrimci "özel" birliklere vurulan darbelerin peşpeşe gelmesi ve isabetli sonuçlar almaması bu kez de sömürgecilerin umudettikleri güvenliğini sağlamayacağına açıkça gözler önüne serdi. Uludere eyleminde böylesi bir özel birliğin toptan imha edilmesi ardından yeni darbeler üst üste geldi ve geçtiğimiz günler bu alanda da HRK birliklerinin üstün başarılarına tanıklık etti.

Devamı Syf: 2'de

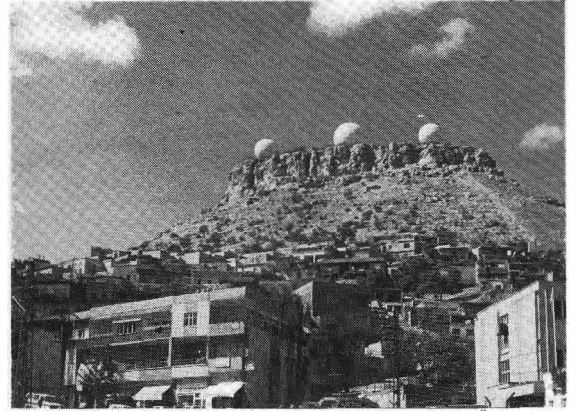
MARDİN RADAR ÜSSÜ'NE SALDIRI

Sömürgeciler Panik İçerisinde

Tüm Önemli Tesislerde Alarm Durumu İlan Ettiler

HRK güçleri, ulusal kurtuluş mücadelemizin yükselmesine paralel olarak daha büyük ve stratejik düşman hedeflerine yönelmeye başladılar. Bu eylemlerin en önemlilerinden birisi 19 Ekim 1986 gecesi Mardin kalesinde bulunan Hava radar üssü'ne karşı gerçekleştirildi.

olarak Diyarbakır'daki ABD Piringlik askeri üssü'yle bağlantı içerisinde faaliyet yürütmekte; Sovyetler Birliği ve Ortadoğu'ya karşı istihbarat, gözlem vd. faaliyetler için kullanılmaktadır Uluslararası karşı-devrim faaliyetlerinin hizmetinde olan bu askeri tesise karşı eylem



HRK partizanlarının saldırısına hedef olan Mardin Radar Üssü

Radar üssü'nün hemen yanında bulunan mahallede gösteri yapıp sloganlar atan HRK güçleri daha sonra radar üssü'ne roketatarlarla bir saldırı düzenlediler. Atılan roketler hedeflerini bularak üstte büyük hasar meydana getirdi ve sömürgecilerde derin bir paniğe yer açtı. Sıkı koruma altındaki bir tesislerine yönelik böylesi başarılı bir eylemin gerçekleştirilmiş olması sömürgecilerde bir kez daha ecel terleri döktürdü.

Eylemin hedefi olan Mardin radar üssü Türk-NATO ortak tesisi

geçilmesi ardından sömürgeciler panik içerisinde Kürdistan'daki tüm askeri -ekonomik tesislerinde ve Adana'daki İncirlik-ABD üssü'nde olağanüstü güvenlik önlemleri alarak alarm ilan ettiler. Diyarbakır'daki Piringlik Askeri Üssü'nde alınan önlemlerin yanı sıra üstteki Amerikalı askerlerin Diyarbakır'a gitmeleri de belirsiz bir süre için yasaklandı. Üsse giriş-çıkışlar sıkı denetim altına alındı. İncirlik Üssü'nün çevresi teller ve barikatlarla çevrildi, kapısına makineli tüfek

Devamı Syf: 3'te

SAVAŞI ŞİDDETLENDİRELİM BU SAVAŞIN İÇİNDE ÖRGÜTLENELİM

Bugün Kürdistan'da silahlı devrim hareketi silahlı karşı-devrimle savaşıyor. Türk sömürgeciliğine karşı gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin daha önceki pratiği bir kenara bırakılırsa, 15 Ağustos 1984'ten bu yana faşist-sömürgeci Türk ordusu ile Kürdistan halkını temsil eden devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz arasında bir savaş durumu yaşanıyor. Genişliğine ve derinliğine fazla büyük boyutlar kazanamamış olabilir, topyekun seferber edilmiş bir halkın yürüttüğü bir ulusal kurtuluş savaşına ancak belli bir süreden sonra dönüşebilir,

ama yine de Amerikancı generallerin çetresinin başı Kenan Evren'in deyişiyle, "bu bir savaştır." Kaldı ki, sömürgecilerin kendileri de 15 Ağustos'tan beri Kürdistan'da bir savaş durumunun yaşandığını inkar etmiyorlar, edemiyorlar. Kimi zaman başka bir tarafın, "Bölücü teröristlere propagandaları için malzeme oluyor" biçimindeki feryatları karşısında ertesi gün tükürdüklerini yalamaya çalışsalar da, devletin en üst düzeydeki resmi sözcüleri bile, 15 Ağustos'tan bu yana ülkemizde devam eden devrimci eylemliliğin

Devamı Syf: 15'te

IRAK-İRAN SAVAŞI YEDİNCİ YILINA GİRERKEN MEVCUT DURUM VE OLASI GELİŞMELER

İran ile Irak arasındaki bazen şiddetlenerek, bazen durgunlaşarak, bazen yakın cephelerde, bazen ise uzakta bombalamalar biçiminde süren, Ortadoğu'da karşıt güçler arasındaki mücadelede belirgin yer alan ve tüm dünyayı yakından ilgilendiren savaş altıncı yılını dolduruyor. Altı yıldır ekonomik, politik, askeri, diplomatik her alanda ve tüm dünyayı etkileyecek bir biçimde sürdürülen savaşta bugün belli bir dönüm noktasına ya da daha doğrusu çözüm zorunluluğuna gelinmiş bulunuyor. İran yeni askeri saldırılar düzenliyor ve nihai zaferi yaratacak saldırıya hazırlandığını açıklıyor; Irak diplomatik faaliyetlerini hızlandırıyor ve peşpeşe ateşkes çağrıları yapıyor; çeşitli güçler savaşla daha yakından ilgilileniyor ve çözüm yöntemleri ve ortaya çıkacak sonuç istemleri farklı olsa da herkes bu savaşın artık sona ermesi gerektiğinde birleşiyor. Bizzat savaşa taraf olan güçler kendilerini destekleyenlerle yoğun görüşmeler ve savaş sonuçlandırma konusunda daha sonuç alıcı çalışmalar yapıyor. Belli ki hem savaş yürüten taraflar, hem de müttefikleri böyle bir savaşın bu biçimde sürdürülmesinde artık ciddi bir biçimde zorlanıyorlar ve bu durumu kendi çıkarlarına uygun bulmuyorlar. Bu anlamda son gelişmeler durumu epeyce netleştirmiş oluyor. Değişik yöntemlerle de olsa çözüm arayışları hızlanarak sürüyor, fakat çözüme yaklaşmak ve sağlamak öyle kolay ve herhangi bir tarafın istediği biçimde olmuyor. Belli bir süreden beri devam edip gelen bu durum, bugün çok daha fazla kızışmış bulunuyor. Peki yakın

Devamı Syf: 12'de

Düşmanın Dilinden Mücadelemizin Boyutları

YAZISI SAYFA 4'TE

Faşist Türk Basını, Devletin Siyasal Tükenişini Çaresiz İtiraf Ediyor

YAZISI SAYFA 8'DE

Türk Dış Politikasındaki İflas ve KUKM'nin Artan Uluslararası Rolü

Türkiye'deki son dönem gelişmelerini şöyle bir izleyen her gözlemci bu ülkede her alanda yaşanan keşmekeş ve tükenişin dış politika alanında da belirgin olarak ortaya çıktığını görmeden edemeyecektir. Burjuva gazetelerinin yorum köşelerini de en çok işgal eden konulardan birisi Türk dış politikasında giderek derinleşen bunalmış ve bundan çıkış için önerilen çarelerdir. Yine, bu yorumlarda zaman zaman ortaya konulan bazı görüş-

ler, Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin her alanda olduğu gibi Türk dış politikasında da giderek daha belirgin etkilerde bulunduğunu itiraf etmektedir.

Türk dış politikasının sorunları üzerine bu kadar yazılıp çizilmesi şüphesiz ki bu alanda yaşanan iflasın artık gizlenemez boyutlara ulaşması ve sömürgeci düzen açısından gerçekten büyük tehlikeleri bağrında taşımasındandır. Bu ge-

Devamı Syf: 10'da

"KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNE DESTEK OL" KAMPANYASINA KATIL!

PKK önderliğinde gelişen modern KUKM; ortaya çıktığı günden bugüne, benimsediği öz güce güven ilkesini geçmişi pratiğinde ete-kemiğe bünyedürerek gelişimini sürdürmüştür. Bugün HRK ve ERNK örgüt silahlara kavuşup düşmana darbe üstüne darbe vurarak halkımızı kendi öz bayrakları altında toplamayı başarmıştır. Kürdistan direniş savaşına 15 Ağustos 1984'te güçlü bir atılım yapılarak düşmanı tam bir çıkmaza sokmuş, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde zaferi garantilemiştir.

Katedilen bu gelişmelerde mücadelemiz gücünü büyük oranda halkımızın maddi ve manevi desteğinden almıştır. Büyüyen ve gelişen devrimimizin ihtiyaçları giderek artmaktadır. Halkımızın bugüne dek sunduğu desteğini artıracak sürdürülebilir inancıdır.

Bu inançla yurtsever halkımızı 1 Ekim'de başlayan "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine Destek Ol" Kampanyasına çok yönlü ve aktif bir biçimde katılmaya çağırıyoruz.

SONBAHAR ATILIMIYLA DİRENİŞ EYLEMLERİMİZ KÜRDİSTAN'I BOYDAN BOYA SARIYOR

Baştafı Syf: 1'de

Ulusal kurtuluş mücadelemizde giderek önemli bir yer tutan bir diğer eylem biçimi de ekonomik, siyasi ve askeri hedeflere yönelik sabotaj eylemleridir. Geçtiğimiz dönemde düşmanın ve uşaklarının yerleşim binalarına, çeşitli petrol boru hatlarına ve tesislerine, yol yapım şantiyelerine karşı girişilen sabotaj eylemleri son günlerde daha üst hedeflere karşı geliştirilmeye başlandı. Mardin'de bir radara yönelik saldırı bu tür eylemlerde bir doruk noktasını teşkil etmektedir. Mücadelemizin sömürgeciğe karşı olduğu kadar emperyalizme karşı da bir ulusal egemenlik savaşı olduğu bir kez daha açıkça gözler önüne serilmiştir. Topraklarımızın hiçbir sömürgeci, sömürücü gücün çıkarlarına peşkeş çekilemeyeceği; halkımıza ve sosyalizm güçlerine karşı topraklarımız üzerinde girişilecek her türlü kapitalist-emperyalist girişime karşı durulacağı en net biçimde ortaya konmuştur. Bu eylem aynı zamanda mücadelemizin daha üst hedeflere yönelebileceği kadar gelişkin boyutlara ulaştığı gerçeğinin de bir göstergesidir.

Geçmiş iki yıllık savaş boyunca düşmanın askeri, siyasi ve ekonomik güçlerine ağır darbeler indiren, onu işbirlikçilerinin desteğinden etkin mücadelesi ile önemli oranda mahrum bırakan Ulusal Kurtuluş Birliklerimiz üçüncü savaş yılında eldeki mevzilerini daha da güçlendirmiş ve yeni mevziler elde etme savaşını vermektedirler. Ve bu savaş her gün yeni başarıları adıyla giderek daha net bir biçimde sömürgeci-faşist Türk devletinin aleyhine, halkımızın ise, lehine devam etmektedir.

1986 Sonbaharında daha da boyutlanan ulusal kurtuluş eylemlerimiz Kürdistan'ın dörtbir yanında süren yeni bir atılımın güresini her gün bir başka biçimde duyurmaktadır. Peşpeşe yükselen bu seslere halkımızın mücadelede giderek daha çok kaynaşan ve gürleşen sesi eşlik etmektedir. Kürdistan'da 1984 Ağustos'unun bu yana süren ve son aylarda daha da boyutlanan ulusal kurtuluş savaşımızın yarattığı gelişmeler temelinde daha şimdiden birçok alanda sömürgeci devletin otoritesi yerle bir edilmiş; halkımız kendisi için biricik otorite olarak değerlendirdiği kurtuluş güçlerinin otoritesi altında ve ulusal kurtuluş cephesinin safılarında yerini almaya başlamıştır.

Gelecek günler, halkımızın aktif desteğinden aldığı güçle daha da yenilmez olan HRK güçlerinin düşman mevzilerini daha çok dövdüğü ve intikam eylemlerimizin yankısının dörtbir tarafa duyulduğu günler olacaktır.

HAKKARI:

Ulusal kurtuluş mücadelemizin en çok geliştiği alanların başında Hakkari ve çevresi gelmektedir. Geçmişten bu yana doğası ve insanlarıyla düşmana meydan okuyan, sayısız direnme yatakları etmiş bulunan Hakkari modern ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından da son derece büyük bir önem ve anlam taşımaktadır. Asimilasyon politikasının etkilemediği, ulusal özellikleri önemli oranda bağrında taşıyan yurtsever insanları ve düşmana geçit vermeden ancak ulusal kurtuluş savaşçılarına bağrını sonuna kadar açarak onları barındırıp koruyan yüksek sarp dağlarıyla Hakkari, modern donanımlı vahşi sömürgeci bir orduya karşı en az donanımlı yola çıkan Kürdistan Kurtuluş Birlikleri-



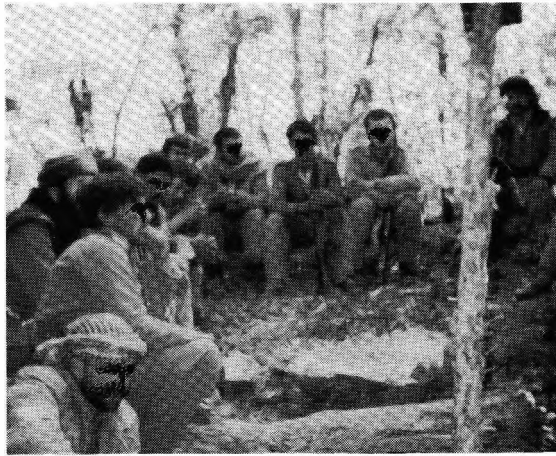
nin eylemleri için çok elverişli olanaklar sunmuştur. Bunun sonucu olarak ve bu alanın stratejik öneminden dolayı buraya atfedilen rol gereği mücadelemiz bu alanda hızla gelişme kaydetmiş ve bugün artık birçok alanına düşmanın nüfuz edemediği, yarı kurtarılmış üslerin doğduğu bir vatan parçası haline gelmiştir. Alanın Kürdistan'ın diğer parçalarına açılan bir kapı niteliğini taşıması ve Kuzey-Batı Kürdistan'daki mücadeleden zaferi açısından da stratejik bir öneminin olması bu alanda mücadelemizin kaydettiği gelişmelerin önemini artırmaktadır.

Ancak, Hakkari bu konumundan dolayı düşmanın da en çok üzerinde durduğu bir alan durumundadır. Hakkari'nin ulusal kurtuluş güçlerinin etkinliği altına girmesi halinde kendisi açısından doğabilecek vahim durumu çok iyi bilen Türk sömürgecileri, daha 1970'lerin sonlarından başlayarak bu alanda çeşitli önlemler almaya başlamışlardır. Bir yandan kendi ajanlarını alana yerleştirmeye ve doğabilecek herhangi bir ulusal kurtuluşçu tepkiyi bunlar etrafında toparlamaya çalışırken, diğer yandan da kendilerinin beşinci kolu olarak gördükleri ilkel milliyetçi örgütlenmelerin alanda cirit atmalarına ve halkın kurtuluş özlemlerini sömürmelerine göz yummuş ve hatta desteklemiştir. Bunun sonucunda yıllarca özellikle Güney Kürdistan'daki mücadelede uğruna her türlü olanaklarını seferber eden yurtsever Hakkari halkı ilkel-milliyetçi önderliğin rahatsızlığı altında ezilmiş, giderek kurtuluşu umudu sarsılmaya başlamıştır.

Tam da sömürgecilerin istedikleri türden bir gelişme olan bu durum Kürdistan ulusal kurtuluşçularının 1983'lerden itibaren alana müdahale etmesine kadar devam etmiştir. Bu tarihten itibaren sabırlı ve zorlu bir mücadele ile yalnızca halkın kurtuluş umutları yeniden canlandırılmakla kalmamış, aynı zamanda Hakkari ve çevresi Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin en çok gelişme kaydettiği ve düşmana ağır darbeler vurduğu bir alan haline getirilmiştir. Bu alanda düşmanın özellikle aşiretçi örgütlenmeyi ve ilkel-milliyetçiliği kullanarak geliştirdiği "köy koruculuğu" örgütlenmesi de, bilincilendirme, ikna ve cezalandırma yöntemleri içine ustaca kullanılarak önemli oranda boşa çıkarılmış; düşmana bir de bu yolla darbe vurulmuştur. Özellikle son dönemlerde yoğunlaştırılan bu çabalarla milis çete örgütlenmesi büsbütün işlemez kılınmış, sömürgecileri bazı yerlerde dağıttıkları silahları geri toplamaya zorlayacak kadar etkili olmuştur.

Yeni bir Sonbahar Atılımını yaşadığımız son dönemlerde Hakkari ve yöresinde yeni bir eylemler dalgası yaşanmaktadır. Düşmanın askeri güçlerinden milis çetelere ve ajan yapıya kadar çok çeşitli güçlere karşı birçok silahlı saldırı eylemi düzenlenerek bunlara ağır darbeler indirilmiştir. Diğer taraftan halka yönelik seri toplantılar yapılarak düşmanın oyunlarına dikkat çekilmiş ve ulusal kurtuluş mücadelesine daha aktif destek sunulması istenmiştir. Bu toplantılar halk üzerinde çok olumlu etkiler yaratmış, ulusal kurtuluş güçlerimizin otoritesi güçlenmiştir. Yine yapılan birçok silahsızlandırma eylemi sonucu onlarca milis çete silahsızlandırılmış bunların önemli bir kısmı silahlarını gönüllü olarak teslim etmişlerdir.

Büğüne kadar elimize ulaşabil-



diği kadariyla gerçekleştirilen eylemler şunlardır:

13-14 Temmuz gecesi Hakkari şehir merkezine giren bir grup HRK savaşçısının polis lojmanını taraması sonucu 1 polis yaralanmıştır. Aynı gece bir ajanın evine de baskın düzenleyen ve bu ajayı ağır yaralayan partizanlar daha sonra şehir merkezine bir bombalı pankart asarak geri çekilmişlerdir.

Temmuz 1986'da Hakkari'nin Keletan köyüne bir baskın düzenleyen HRK savaşçıları 3 çeteyi silahsızlandırmışlardır.

Yine aynı günlerde Karne köyü muhtarı ile iki oğlu ölümlü cezalandırılmışlardır. Düşmanla en alçakça işbirliğine girerek halka baskı ve işkence yapan bu hain muhtar, Agit yoldaşın şehit düşmesinin ardından mevlüt okutarak yörede devrimcileri artık bittirdi propagandasını yapmıştır.

Ağustos ayında Uludere'nin Kaval köyü yaylasında tüm köylülerin katıldığı bir toplantı yapılmıştır.

20'yi aşkın HRK savaşçısının katıldığı toplantıda TC'nin köylülere yönelik milisleştirme faaliyetleri üzerinde konuşmalar yapılmıştır. Köylüler, düşmanın oyunları konusunda aydınlatılıp uyarılırken, 30 "köy korucusu"nun silahları da kamulaştırılmıştır.

Bu arada, Beytüşşebap'ın Cevizdibi; Uludere'nin Silal ve Bucakbaşı köylerinde de aynı amaçlı toplantılar yapılmış; 10 kadar "köy korucusu" silahsızlandırılmıştır. Cephe bayrağı altında yapılan bu toplantılara kadın-çocuk-ihitiyar tüm köylüler katılmışlardır.

1 Ekim 1986 günü Şemdinli'nin Ortaklar köyü Salo yaylası mıntıkasında operasyonun dönen beri özel düşman birliğine saldırı düzenlenmiştir. Saat 16.00 sıralarında başlayan ve 15 kadar HRK savaşçısının katıldığı saldırıda 1 jandarma çavuşu ile 1 köy korucusu ölümlü cezalandırılmıştır. 4 askerin de ağır yaralandığı saldırı sonunda HRK savaşçıları kayıp vermeden üslerine geri dönmüşlerdir.

11 Ekim 1986 günü Uludere ilçesine bağlı Taşdere köyünde hain bir bekçi-korucunun evi basılmıştır. Ancak evde bulunmayan Nasır Kaya isimli hain bu seferlik şerefsiz bir ölümden kurtulmuştur. Hainin karısı ve çocuklarını dışarıya çıkaran HRK savaşçıları son bir ihtiar olarak evi ateşe vermişlerdir.

12 Ekim 1986 günü Şırnak ilçesine bağlı merkez Cinaver mezrasında hain İsmail Çalvan'ın evini basan bir HRK birliği adı geçen haini iki oğluyla birlikte ölümlü cezalandırmıştır. Sömürgeci basın tarafından devrinciler "ekmek vermediği için öldürüldüğü" iddia edilen bu hainin cezalandırılması için yöredeki yurtsever halktan da

özellikle de Hakkari alanında göz kamaştırıcı başarılar kazanarak yükselmektedir. Gelecek günler bu gerçekliği daha çarpıcı biçimde sergileyecek gelişmelere gebe dir.

DERSİM-BİNGÖL:

Ulusal kurtuluşçu hareketimizin erkenden el attığı ve önemli gelişmeler kaydederek kökleşmeye başladığı Dersim-Bingöl alanında da gelişmeler tüm hızıyla devam ediyor. Düşmanın özellikle ihanet odaklarına büyük umutlar bağlayarak karşı-devrimci politikalarını ege-men kılmaya çalıştığı bu alanda mücadele başından beri, düşmanın resmi kolluk kuvvetlerinin yanı sıra bu ajan-muhbir ve hain çevrelere karşı kıyasıya yürütölmek zorundaydı. Bu kararlı ve sabırlı mücadele sonucunda ki bugün Dersim ve Bingöl alanlarında mücadele üst boyutlara ulaşmış bulunmakta ve peşpeşe eylem haberleri gelmektedir.

Düşman, özenle geliştirdiği ve büyük umutlar bağladığı ajan-milis yapının devrimci intikam eylemlerimiz karşısında adım adım çökmesi ve Kürdistan ulusal kurtuluşçularına mezar olacağını hesap ettiği bu alanların devrimcileri başına basması karşısında çılgına dönmüştür. Bir yandan en sinsi komplot ve karşı-devrim planlarını hazırlar ve gündemde tutarken, diğer yandan alana çok büyük sayıda güç yığmış ve ablukaya almıştır. Özellikle sonbaharlık birlikte Bingöl ve Dersim'de gerçekleştirilen operasyonlarda bir artış ortaya çıkmıştır. 1986 yılının daha başından başlayarak yoğun bir eylemlilikle yaşanması ve devrimci güçlerin kayıp vermemesine karşılık düşman kayıplarının çok büyük olması sömürgecilerin telaşını artırmış ve çılgına çevirmiştir.

Özellikle son dönemlerde kurtuluş güçlerimiz ile düşman arasındaki mücadele daha da üst boyutlarda sürmeye başlamıştır. Düşman tüm güçlerini harekete geçirerek alanda devrimci avına çıkmış bulunmaktadır. Fakat tüm bu saldırılara ve operasyonlara karşı, devrimci intikam eylemlerinde giderek bir artış gözlenmektedir. Siyasal ortamın son derece canlanmasına yol açan bu eylemler sonucunda halkın kurtuluş kuvvetlerine olan bağlılığı derinleşirken mücadeleye verilen destekte ise gözle görülür artış vardır.

23 Ağustos'ta Zevikan köyü Golan mezarısında bir HRK birliği ile faşist ordu sürüleri arasında çatışma çıkmıştır. Çıkan çatışmada 1 subay ve 2 asker ağır yaralanmıştır. Yaralı askerlerin daha sonra hastanede öldüğü yolunda halk arasında yoğun söylentiler vardır.

Eylül ayının ilk haftasında Ovacık ilçesinin Yenisoğut köyünde Ali Rıza Polat adlı ajan ölümlü cezalandırılmıştır. Seyit Rıza'nın torunu olan bu hain, direnişçi geleneğe karşı işlediği utanç verici suçları ve ihanetle ölümlü çoktan hak etmiştir.

20 Eylül 1986 gecesi Ovacık şehir merkezine inen bir kurtuluş birliğimiz, polis komiserliğine saldırı düzenlemiş; 1 komiser yarım-cısını ölümlü cezalandırırken, 1 polisi de ağır yaralamıştır. Eylemden başarıyla geri çekilen birliğimiz bu eylemleyle, düşmana, kendisini en çok güvencede gördüğü şehir merkezlerinde bile HRK'nin intikam namulandırınan kurtulmayaacağını bir kez daha göstermiştir. Eylem halk üzerinde derin etkiler yaratmıştır.

9 Ekim günü Bingöl il merkezi-

nin 8-10 km uzağındaki Atapark mevkiinde bir polis aracı HRK birliklerince yayım ateşine tutulmuş; 1 polis öldürülürken 1'i de ağır yaralanmıştır.

Bu eylemlerin yanı sıra ayrıca yörenin birçok köyünde propaganda toplantıları düzenlenmiş halk kitleleri düşman oyunlarına karşı bilgilendirilmiş ve mücadeleye aktif destek sunmaları çağrısında bulunulmuştur. Bu toplantılar halk kitlelerini olumlu yönde etkilemiş; ulusal kurtuluş savaşçılarıyla kaynaşmalarını daha da artırmıştır.

MARDİN:

Ulusal kurtuluş mücadelemizin bütün hızıyla sürdüğü Mardin ve yöresinde de eylemlerimiz pespeşe düşmana ağır darbeler indirmeye devam ediyor. Yurtsever bir kitleye sahip olan Mardin ve çevresi Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin en çok gelişme kaydettiği alanlardan biri olarak sömürgeci-faşist ordu mensupları ve yerli işbirlikçilerinin en çok korkuyu yaşadıkları alanlardan biri olma özelliğini sürdürüyor.

15 Ağustos 1984 Atılımından bu yana gerçekleştirilen tüm atımların en sıcak yaşandığı alanlardan biri olan Mardin ve çevresi bugüne kadar sayısı yüzlere varan sömürgeci asker, ajan-muhbir ve milisçeteye mezar olmuştur. Bu temelde kökleşen ulusal kurtuluş mücadelemiz özellikle Mardin köylülüğü içerisinde güçlü bir sempati ve destek kazanmayı başarmıştır. İlkel-milliyetçiliğin ve küçük-burjuva reformizminin geçmişte derin tahribatlar yarattığı bu alan bugün bu ayak bağlarından kurtulmuş olarak modern ulusal kurtuluşçu önderlikle kenetlenmesinin coşkusunu yaşıyor. Halkın bu güven ve desteğinden güç alan kurtuluş birliklerimiz her geçen gün yeni yeni eylemlerle mevzelerini sağlamlaştırmıyor. Son dönemlerde gerçekleştirilen ve elimize ulaşan eylemlerden bazıları şunlardır:

Tüm Kürdistan çapında "köy koruculuğu"na karşı açılan ve ikna ile cezalandırma yöntemlerinin içiçe kullanıldığı savaş. Mardin alanında da sonuçlarını vermeye baş-

lamıştır. Eylül ayı içerisinde bu amaçla Mardin ve çevre köylerinde çeşitli toplantılar yapılmıştır. Nusaybin'in Heybetli köyünde yapılan toplantı bir toplantı sonrasında 5 "köy korucusu" silahları HRK savaşçılarına gönüllü olarak vermiş ve savaşçıları öperek yolcu etmişlerdir. Sömürgeci basında geniş etki yaratan bu olay sonrasında sömürgeciler diğer "korucu"lara gözdağı vermek için bu 5 "korucu"yu tutuklamışlardır.

15 Ekim 1986 tarihinde Mardin'in Ömerli ilçesi İkiler köyü yolunda, HRK savaşçıları, operasyona çıkan "köy korucularını" taşıyan aracı mayınla havaya uçurmuşlardır. Olayda sayıları en az 5 olan "köy korucu"ları ölmüş veya yaralanmışlardır.

20 Ekim günü ise Kızıltepe-Şenyurt yol ayrımında, devriye gezen bir jandarma ekibine ateş açılmış. 1 onbaşı öldürülürken 1 er de yaralanmıştır.

Nusaybin ilçesinde düşmana milislik yapan 5 çete yöre halkının da talebi üzerine HRK birliklerince ölüme cezalandırılmıştır. Eylem, yöredeki milis-çete faaliyetine ağır bir darbe indirmiştir.

Derik şehir merkezinde HRK birliklerince düşmanın çeşitli kuruluşlarına yönelik saldırılar düzenlenmiş; bu eylemler sırasında 30 milyon TL halk adına kamulaştırılmıştır.

Eylemler alanda çeşitli biçimlerde tüm hızıyla sürmektedir.

KARS:

SSCB'ne komşu olması ve İran'a açılan bir kapı görevi görmesi nedeniyle sömürgecilerin üzerinde önemle durdukları bir alan olan Kars'ta ulusal kurtuluş mücadelemiz her geçen gün gelişme kaydediyor. Düşmanın her ne pahasına olursa olsun ulusal kurtuluşçu düşünce ve eylemin dışında tutmaya çalıştığı bu alan, tüm engelleme çabalarına, ihanetin örgütlenip bir ağ gibi tüm toplumu saracak boyutlara ulaşması için ortaya konulan ısrara rağmen, giderek, ulusal kurtuluşçu gelişmenin boyutlanmasına tanıklık ediyor.

Sömürgeci düşman, baskı ve

zorla yıldırmadığı devrimci güçleri başvurduğu yeni bir alçakça oyuna dize getirmeye, mücadeleden vazgeçirmeye çalışıyor. Daha önceleri Dersim ve diğer alanlarda uygulamaya konulan bu oyun şimdi de Kars'ta tezgahtarlanıyor. Yaygın olarak başvurulan bu alçakça oyun şöyle geliştiriliyor: Bu yöreye mensup ve evli olan kurtuluş savaşçıları'nın eşleri baskı uygulanarak, kocalarından boşanmaya zorlanıyor. Bununla da yetinmeyen polis bizzat görücüleri göndererek partizanların eşlerini istiyor, sürekli rahatsız ediyor. Böylece, hem kızlarını devrimciye verdikleri için aileler, hem devrimcilerin eşleri ve hem de bizzat devrimciler psikolojik olarak yıpratılıp çöktürülmek isteniyor. Savaş meydanlarında, bir avuç savaşçı karşısında utanç verici bir bozguna uğrayan sömürgeci-faşist Türk devleti, tarihi karakterine yakışır tarzda bu tür sefil oyunlardan medet umuyor. Ancak nafile! Kitlelerin derin nefreti ve tepkisiyle karışılan bu oyun da daha başında işlemez kılınmaya mahkumdur.

Sömürgecilerin bu alanda medet umdukları bir diğer oyun da kitle den insanları gözlerini para vaadi ile boyayarak devrimcilerin üzerine salmak. Kürdistan'ın dört bir tarafında kelle avcılarını teşvik eden sömürgecilere zaman zaman kulak verenler çıkmıyor değil. Nitekim, son dönemlerde Kars'ın Tuzluca ilçesinde böylesi bir olay yaşandı. Bir şeyler sormak amacıyla tanımadığı bir eve giren bir HRK savaşçısı, evin sahibi tarafından sömürgecilere teslim edilmek istendi. Kendisini teslim edip karşılığında para alacağını belirten Zahir Gültekin isimli evsahibini bu hain amacından vazgeçirmek için HRK savaşçısı bir süre konuştu, kendisini ikna etmeye çalıştı. Ancak amacından vazgeçmeyen bu gözöndümlü, üzerine atılıp kendisini yakalamak isteyince de vurmak zorunda kaldı. Olay sonrasında Zahir Gültekin düşman oyunlarına alet olmayı hayatıyla öderken HRK savaşçısının ikna için elinden geleni yaptığını ve başka seçeneği kalmadığını gören hainin karısı ve yöre halkı da sömürgecilere daha çok kinlenerek ona alet alanları lanetlediler.

MARDİN RADAR ÜSSÜ'NE SALDIRI

Baştarafı Syf: 1'de

taşıyan nöbetçiler konuldu. Kerkük-Yumurtalık Petrol Boru Hatı boyunca sıkı önlemler alındı, köylüler daha yoğun olarak geceleri nöbet tutmaya zorlandı. Ayrıca Habur köprüsü, Batman Refinerisi, Keban, Atatürk ve Karakaya Barajı'nda önlemler artırıldı.

Alınan bütün bu önlemler sömürgecilerin içinde bulunduğu pa-niğin ve Mardin Radar Üssü'ne karşı gerçekleştirilen başarılı eylemin yarattığı etkilerin göstergesidir. Ayrıca, Genelkurmay Genel Sekreterliği olayla ilgili bir açıklama yapmak zorunda kalmıştır. En üst düzey sömürgeci yetkililerin bu açıklaması da eylemin hangi boyutlarda etki yarattığının bir diğer ifadesidir.

Mardin Radar Üssü'ne karşı gerçekleştirilen saldırı eylemi topraklarımız üzerinde sömürgeci ve

emperyalist amaçlı hiçbir faaliyeti izin verilmeyeceği gerçeğinin bir kez daha dile getirilmiştir. Kürdistan topraklarını sosyalist Sovyetler Birliği ve Ortadoğu ülkelerine karşı bir saldırı üssü'ne çevirmek için her türlü askeri araç-gereçle, havaalanlarıyla üslerle donatan sömürgeci Türk devleti ve onun NATO'lu efen-dileri, gelişen KUKM'nin, bu alçakça emellerini kursaklarında bırakmasını engelleyemeyeceklerdir. KUKM, emperyalizm destekli Türk faşizminin halkımıza karşı hain planlarını olduğu kadar sosyalist ülkeler ve bölge ilerici halklarına karşı planlarını da bozmak için çabalarını sürdürecektir.

Mardin radar üssü'ne karşı gerçekleştirilen eylem bu konuda sadece bir başlangıçtır. Gelecek günler daha büyük ve etkili eylemlerimizin emperyalistlerin ve sömürgecilerin ortak suç araçlarının tahribine tanıklık edecektir.



Uludere Eylemi Faşist Ordu Sürülerine Sayı Kaybının da Ötesinde Büyük Bir Bozgun Yaşattı

12 Ağustos 1986 günü Uludere'de meydana gelen olayda faşist-sömürgeci düşmanın nasıl bir darbe aldığını, olaya gösterdiği tepkiden anlamak mümkündür. Bu eylemin ardından fantom uçaklarıyla Kürdistan'ın birçok köyünü bombalayarak, yüzlerce kadın-çocuk-yaslı sivil katletmesinin nedeni sadece öldürülen binbaşı ve askerler değildi. Bu sayı kaybının yanında asıl darbe, faşist ordu sürülerinin açık bozguna uğratılması gerçegidir.

Daha önceki sayılarda elimizde bu eylemin ayrıntılı bilgileri olmadı-gından olayın çok az bir bölümünü duyurabiliştik. Oysa edinilen ayrıntılı bilgilerden anlaşılıyor ki sömürgecilerin özel operasyon birlikleri, "kahraman meşmetçik"leri muazzam teknik üstünlüğüne rağmen HRK birlikleri karşısında tutunamayarak kaçmak zorunda kalmıştır.

Bir pus uylemi biçiminde başlayan, daha sonra meydan savaşına dönüşen ve düşmanın bozguna uğrayarak panik içerisinde kaçışıyla sonuçlanan bu olayda Seyfettin ZOGURLU (Sami) ve Ahmet KUTAN (Aslan) adlı iki HRK savaşçısı şehit düştü. Düşmanın kayıpları da şöyledir: 1 binbaşı, 1 astsubay ve 10 er olay yerinde; 1 astsubay ve 4 er hastaneye kaldırılırken ve daha sonra hastanede ölmüştür.

12 Ağustos 1986 günü Uludere'nin Kalke ve Şivet köyleri arasında gerçekleştirilen eylem saat 14.30'da başladı ve akşam saat 19.00'a kadar devam etti. Anılan yerde pus u-

kuran partizanlar yaklaşık askeri konvoydan baştaki üç aracı anında imha ediyorlar. Fakat oluşan toz-dumandan dördüncü araç farkedilmiyor. Farkedilmeden bu araç eylem alanına girmiyor ve MG-3silah-

Devamı Syf: 23'te

M. ALİ SEVER ADLI YURTSEVER BİR KÜRDİSTANLI KONTR-GERİLLA TİMLERİ TARAFINDAN KATLEDİLDİ

2 Eylül 1986 tarihinde Kığ'ın Dalbasan köyünde sömürgeci-faşist Türk devletinin mücadelemize karşı oluşturdukları özel kontr-gerilla timleri tarafından PKK direnç şebhelerinden Şükrü SEVER'in babası M. Ali SEVER alçakça katledildi.

İnsanlara karşı sevgi ve saygı dolu alçak gönüllü kişiliğinden ötürü tüm yörede tanınan ve sevilen M. Ali SEVER, halkımızın ulusal kurtuluş davasına inanmış ve üzerine düşen yurtseverlik görevlerini her zaman layıkıyla yerine getirmiş olan bir yurtseverdi.

Serxwebün 57. sayıda M. Ali SEVEN adıyla ve farklı bir biçimde yayınladığımız haberin aslında bu şekilde geliştiğini öğrenmiş bulunuyor ve düzeltiyoruz.

Savaş Sloganlarımız Kürdistan'ın Diğer Alanlarında da Yankılanıyor

Yukarıda belirtilen ulusal kurtuluş eylemlerimiz yankısı Kürdistan'ın diğer yörelerinde de buluyor. Kürdistan'ın dört bir yanında patlak veren eylemlerimizin sesi birbirine karışıyor, yeni alanlardaki eylemler için çağrıya dönüşüyor. Bu eylemlerimizden diğer bazıları şunlardır:

23 Ağustos'ta Karakoçan'ın Zelxeden köyünün ajan muhtarına yönelik bir cezalandırma eylemi gerçekleştirilmiş; kendisi ağır yaralanmıştır.

Ağustos ayında Erzurum-Erzincan demiryoluna, üzerinde "Kahr-olsun Faşist Türk Sömürgeciliği", "Yaşasın Bağımsızlık" yazılı ve HRK imzalı bombalı pankart ile Ulusal Önder Abdullah ÖCALAN yoldaşın büyük boy bir posteri asılmıştır.

7 Eylül 1986 günü Dersim-Erzincan karayoluna, üzerinde "Ulusal Kurtuluş Cephesinde Birleş", "Yaşasın PKK-ERNK-HRK" yazılı bombalı pankart asılmıştır.

10 Ekim 1986 tarihinde Siirt'in Eruh ilçesinin Dadaklı köyü, kabalık sayıda bir HRK birliği tarafından basılmıştır. Baskında, ihaneti örgütleyen ve TC ile işbirliği içerisinde yoksul Kürt halkına acımasız baskılar uygulayan köy muhtarı Mehmet Sait Kurbağa ölüme cezalandırılmıştır. Ayrıca, bu hainin evinde sürekli üstlenen köy korucularından Mehmet Güney ve Abdullah Naz'ı da ağır yaralayan HRK birliği kayı-



vermeden geri çekilmiştir.

18 Ekim 1986'da Diyarbakır'ın Dicle ilçesi Uğrak köyünde HRK savaşçıları ile "köy korucu"ları ve sömürgeci kolluk kuvvetleri arasında çıkan çatışmada 1 "köy korucu"su öldürülmüş 1 jandarma üstüğünü ise ağır yaralanmıştır.

21 Ekim günü Siirt'in Eruh ilçesine bağlı Dikboğaz mevkiinde HRK güçlerinin bir jandarma birliğine karşı gerçekleştirdiği saldırıda 1 jandarma eri öldürülmüş, 1'i de

yaralanmıştır. Yine aynı gün Adıyaman ANAP il başkanına ait benzin istasyonuna baskın düzenlenmiştir. Saldırıda 1 kişi ölümlük ağır maddi hasar da meydana gelmiştir.

Yukarıda belirtilen eylemlere ek olarak Cizre, Habur sınır kapısı, Oramar, Şırnak, Şemdinli, Karakoçan vd. birçok alandan yeni eylem haberleri gelmektedir. Ancak henüz ayrıntıları elimize ulaşmayan bu eylemleri gelecek sayılarımızda yayınlayabileceğiz.

Düşmanın Dilinden Mücadelemizin Boyutları

Şanlı 15 Ağustos Atılımının ve HRK'nin kuruluşunun ikinci yıldönümünün yaklaştığı günlerde sömürgecileri büyük bir korku ve telaş sarmıştı. Nasıl sarmasın? Ha bitirdik ha bitireceğiz diye iki yıldan beridir operasyon üzerine operasyon düzenlemekte -öyle ki, artık operasyonlara isim bulmakta güçlük çekiliyor... II. II. şekilde numaralandırılıyordu-. "Özel Savaş" tüm incelikleriyle uygulanmakta; "Pişmanlık Yasası", "Köy Korucuları Yasası", kompolar, kısıcasi bildikleri, emperyalist efendilerinden öğrendikleri ne kadar yöntem varsa hepsini birer birer kullanmakta; fakat bitirmek bir yana mücadelelerinin gelişmesini yavaşlatamamaktaydılar bile. 1986 Bahar ve ardından Yaz Atımlarıyla milis-çetecilerle büyük darbeler vurulmuş, sömürgeci-faşist ordu kabuğuna çekilmeye zorlanmış ve işte 15 Ağustos yaklaşıyordu. Bu durumda nasıl korku sarmasın sömürgecileri? Fakat boş durmak da olmazdı elbet. Ve durmadılar da. Her ne kadar İçişleri Bakanı Akbulut, "Tüm önlemleri aldık, eşkiyanın nereden ne zaman çıkacağı belli olmuyor. Durdurmak zor" diyorluydu da, yine de bir şeyler yapılmıyordu.

Evet, bu ruh haliyle o günlerde bir yandan sömürgeci basında yalan ve karalama kampanyasına yeniden hız verilir, direniş önemsenmez gösterilip küçümseirken; öte yandan da askeri birlikler yeniden konuşlandırılmakta, özel birlikler en kritik bölgelere kaydırılmakta, karakol vb. yerlerde önlemler artırılmakta ve en seçkin 'mehmetçik'lerle takviye edilmekteydi. Tüm birlikler 'teyyakuz' durumuna geçirilerek ordu içerisinde de yeni yeni düzenlemeler yapılmakta ve Pentagon'un önerisiyle bu kez 'cephe komutanlıkları' sisteminin yürütülge konulacağı ilan edilmekteydi.

Ne var ki, korkunun ecele fayda etmeyeceği ve tüm bu 'çare'lerin işe yaramayacağı bir kere daha ortaya çıkıyordu. Ağustos yaklaştıkça direniş eylemleriyle Kürdistan'ın dört bir yanı alevleniyor ve bunun doruğu 12 Ağustos'ta Uludere'de "kahraman Türk ordusu" bozguna uğratarak yaşanıyordu. Karada bozguna uğrayan sömürgeciler bunun üzerine fantom savaş uçaklarını yeniden ve daha geniş bir şekilde devreye sokuyordu. Yeniden diyoruz, çünkü uçaklar ilk kez savaşta dahil olmuyordu. Uzun süreden beri dağlar, ovalar, vadiler acizce bombalanıyordu, ama gizli tutulmaya çalışılıyor, itiraf ediliyordu. Bu kez artık saklamak mümkün değildi. Havalandıkları onlarca fantom uçağıyla Kürdistan'ın köylerine bombalar yağdırıldılar. Ve zavalıllıklarının hincını katlettikleri yüzlerce kadın-çocuk-yaşlı sivil insanlarımızdan almaya çalıştılar. Ama onlara sorarsanız, "Sinir ötesinden kaçan eşkiyaya ders" vermişlerdi. "Eşkiyanın inini başına geçirdik"lerinden dem vuruyorlardı. "Had-dini bilmez eşkiya, kahraman Türk ordusunu bu yola basırmaya mecbur" etmişti. Ve işte en sonunda "Cezaları bulmuş", "165 eşkiya öldü"rılmış, "İçinde önemli başlarının da bulunduğu, çoğu yok edilmiş", "kalanlar panik içerisinde kaçmakta" imiş vs. vs.

Evet, radyoları, televizyonları, gazetelerinin baş haberleri, köşe yazıları, makaleleriyle bir süre bu yolla teraneler okunmaya başlandı. Ama uzun sürmedi, hevesleri kursaklarında kaldı. Direnişin kendisi bir kez daha tokat gibi çarptı suratlarına ve çok kısa bir süre sonra

HRK'nin silah sesleriyle birlikte eylem haberleri peşpeşe duyulmaya başladı.

Yeniden 'çare' aramalar, tatbikatlar, operasyonlar gündeme gelmeye başladı. Ve tabii bu arada, "secaat arzederken sirkatin söyler" misali itiraflar da dökülüyordu ağızlarından. İşte son günlerdeki itiraf örneklerinden birkaçı:

"Bin kişilik özel birlik, iç ve dış terörle mücadele edecek. Anti-terör timi görevde hazır. Emniyet Genel Müdürlüğü bünyesinde kurulan 'Terörle Mücadele Daire Başkanlığı' terör odaklarına karşı birimler oluşturuyor." (Milliyet, 23 Eylül 1986)

Anlaşılan ABD'li emperyalist efendilerinden yeni talimatlar geliyor. Yeni taktikler geliştiriliyor. Acaba bu yeni "çare arayışları", "güçlü" TC ekonomisine neye mal oluyor? Yetkilisinden dinlemeli:

"Akbulut, Terörle Mücadele Daire Başkanlığı'nın bünyesinde yer alacak personelin eğitiminin geliştirilmesi, araç-gereçlerin karşılanması için 2,5 milyar lira ayrıldığını belirtir. 'Bu yeni araç ve gereçler teknolojinin 'son modeli olacak' dedi." (Milliyet, 23 Eylül 1986)

Bu timlerin kime karşı ve nasıl görev yapacağı da açıklanıyordu. Şöyle ki: "Emniyet Genel Müdürü Saffet Arıkan Bedük, '...görev alacak şeflerin ABD'de eğitildiğini söyledi. ... Özel Harekat Timi'nde görevli polislerin en ufak tabancadan en modern makinelere tüfeğe kadar her türlü silahı kullanmasını öğrendiklerini belirten bir emniyet yetkilisi, 'Eğitiminin tamamlayanları Güney ve Doğu Anadolu Bölgesi'nde Silahlı Kuvvetler mensubu ile sivil halkı katleden PKK militanlarının yakalanması için görev aldılar' dedi." (Milliyet, 23 Eylül 1986)

Bakan'ın ağızından. Sözümona "halk düşmanıydı" PKK, "yoksul vatandaşları vuruyor" du(!) Bu "komutanlar, üst düzey yetkililer" neden hedef alınsın öyleyse? Demek ki, sömürgeci mantığı göre, TV-radyo vb. kitle iletişim araçlarında açıklama yaparken yalan söylenmeli, ama gizli genelgelerde işin aslı belirtilip 'yetkililer' uyarılmalı. Bitmedi daha, asıl itiraflar peşinden geliyor:

"İçişleri Bakanı adına Emniyet Genel Müdürü Saffet Arıkan Bedük tarafından valiliklere gönderilen genelgede, yasa dışı 'Kürdistan İşçi Partisi'nin (PKK'nin) Hakkari yöresinde faaliyet gösteren gruplarının militan sayılarında bir artış gözlemlendi ve bölgede 50-60 kişilik gruplara rastlandığına ilişkin bilgilerin edinildiğine dikkat çekildi.

Hakkari'nin yanı sıra Siirt, Bingöl ve Tunceli'deki PKK gruplarının militan sayılarında da önemli artışlar bulunduğuna yer verilen genelgede, Şırnak'ta 45-50, Uludere'de 25-30, Eruh'ta 45-50, Beytüşşebap'ta 40-45, Kiğı'da 50-60, Ovacık'ta 30-35 civarında silahlı kişilerin görüldüğü... PKK militanlarının yörede ajan ve muhbir olarak değerlendirildikleri kişilere karşı da eylemlerine hız verceklerinin anlaşıldığı... PKK'lı bölücü teröristlerin Beytüşşebap'ta Süvarihihal ve Uzunçifti ile Palu ilçesinin Arıcak bucagındaki karakollar hakkında bilgi topladıklarının saptandığı..." (Hürriyet, 7 Ekim 1986)

Şu hedefleri belirlemedeki 'isabet'e' şaşmamak elde değil. "Komutanlar", "üst düzey yetkilileri", "ajan ve muhbirler" ... Bu genelgeyi kaleme alan yetkililerin aklına, Kürdistan'ın kasaba ve köylerine uçaklarla atkılarla bildiriler ve



Daha sonra HRK partizanlarınca cezalandırılan bir grup milis çete

takibe yöneliyoruz." (Hürriyet, 23 Eylül 1986)

"Seferi ABD'de eğitilen 804 kişilik özel anti-terör polis timi, eylemleri etkisiz kılabilmek için Güney ve Doğu Anadolu bölgelerine gönderiliyor... Emniyet Genel Müdürü Saffet Arıkan Bedük şu bilgileri verdi: '24 saat süren tatbikatlarla becerinin geliştirilmesi sağlanmıştır. Her biri keskin nişancı olarak yetiştirildi... Helikopter ve panzerlerle takviye ettik. M-16, A-2 gibi modern silahlarla donattık. Almanya'dan özel eğitimli köpekler getirdik. Bedük, Almanya'dan getirilen köpeklerin Almanca 'git, getir, tut, kaç' gibi 60 kelime bildiğini, suylarının artırılacağını bildirdi." (Milliyet, 8 Ekim 1986)

Doğrusu faşist ordunun general ve komutanlarının bu köpekleri kısınammaları mümkün değil.

PKK "SONBAHAR EYLEMİ" HAZIRLIĞI
KDP radyosu, Peşmergeler'e devamlı çağrı yapıyor.

Barzani emir verdi:
Bin kişilik özel birlik Anti terör timi görevde hazır.

Ano'cuları vurdu
PKK'nın muhtemel eylemlerine karşı valilikler uyarıldı.

Hain pusuda
Güneydoğu'daki çete liderlerini arıyor.

Bölücülere karşı
Emniyet Genel Müdürü Saffet Arıkan Bedük, '...görev alacak şeflerin ABD'de eğitildiğini söyledi. ... Özel Harekat Timi'nde görevli polislerin en ufak tabancadan en modern makinelere tüfeğe kadar her türlü silahı kullanmasını öğrendiklerini belirten bir emniyet yetkilisi, 'Eğitiminin tamamlayanları Güney ve Doğu Anadolu Bölgesi'nde Silahlı Kuvvetler mensubu ile sivil halkı katleden PKK militanlarının yakalanması için görev aldılar' dedi." (Milliyet, 23 Eylül 1986)

Gemileri yaktık dedi ve keldi
Özal: "Geriyeye dönüş yok..."

Semin ERİCÜC bildiriyor

Gerçekler ne kadar acımasız... Daha dün söylenenlerin tersini nasıl da söylüyor aynı ağızlara. Hani "inlerini başlarına yaktık", "bittiriler", "kaldırdılar" diydünüz! Peki bu timler de neyin nesi oluyor? Fakat bu, çöküşe giden sömürgecilerin ilk yalanları olmadığı gibi sonucunu da olmayacak elbet. Kürdistan'ın doruklarını alev alev saran direniş boyutlandıkça, çırpınmalar ve itiraflar sürüyor:

"İçişleri Bakanlığı'na valiliklere gönderilen bir genelgede, yasa dışı PKK militanlarının Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinde üst düzey yöneticiler, komutanlar ve milletvekillerine karşı bir dizi eylem hazırlığı içinde oldukları bildirilerek dikkatli olunması istendi." (Hürriyet, 7 Ekim 1986)

Böylelikle, telaştan olacak, bir kuyruklu yalanlarını daha açığa vurmuş oluyorlar. Hem de İçişleri

"PKK'nin İç Yüzü" adlı kitapları gelmiyor mu acaba? Ve somak gerekiyor bu zavalılara: Bittğini ilan ettiginiz daha kaç gün oldu? Bu 50'li-60'lı gruplar halinde görülen PKK militanları nasıl oldu da böyle hemen Tunceli'den Siirt'e, Bingöl'den Hakkari'ye kadar konuşulmaya başladılar? Üstelik de Palu'da, Beytüşşebap'ta karakolları hakkında bilgi toplamaya başladılar? Bu sonuncu açıklama bize kalırsın hiç de akıllıca değil. Bu adı açıklanan karakollarda kalpten gidenler, intiharlar, firarlar olursa hiç şaşmamalı. 'Büyüklük' bu kadar telaşla korkutucu görüle...

Oluşturulan bu 'özel tim'lerde, ABD'de eğitilen şefler ve polislerin yanında, Almanya'da eğitilen başka yarımcılar da var. Cuntanın İçişleri Bakan'ından dinleyelim:

"Bizim eğitimli köpeklerimiz var. Eşkiyayı her türlü tedbir alıp

Çünkü bu köpekler onca generalin 'başaramadığı' işe aday olarak getirilmektedir. Anlaşılan general-ler, emperyalist efendilerinin kendilerine verdikleri 'tut, işkence et, saldır, öldür' vb. komutları, sözkonusu köpekler kadar 'yabancı dil' bilmediklerinden olsa gerek, anlamamışlar. Bu nedenle kısınammakta pek haksız da değil general-ler.

Ağustos ayında HRK'nin üst üste vurduğu darbelerle şaşkına dönen sömürgeciler bir yandan her türlü vahşeti sergilerken, bir yandan da akıl hocalarının verdiği, 'hep basıyorsa olmaz, patlamaya varır; biraz da hizmet götür, asimilasyonu hızlandır' vb. telkinlerle bu yönlü çabalara hız verit göründüler. Haber tarihlerine dikkat edildiğinde amaç kolaylıkla anlaşılıyor:

"Uludere'nin içine suyu sorunun 1987 yılı sonlarına kadar çö-

zümeye kavuşturulacağı bildirildi" (Hürriyet, 19 Ağustos 1986). "Tüm bebeklere sağlık eli uzandı. Peruvar'da aşçı kampanyası" (Milliyet, 15 Ağustos 1986). "Belediye Başkanı Boru'den müjde: Bingöl'de içme suyu sıkıntısı çekilmeyecek" (Hürriyet, 19 Ağustos 1986). "Elazığ'ın Karakoçan ilçesine bağlı 14 köy otomatik telefon görüşmelerine açıldı" (Tercüman, 31 Ağustos 1986). "Saray köyü ortaokula kavuşuyor. Özalp (Van)-Tek katlı 3 derslik Saray köyü ortaokulu 25 milyon 392 bin liraya mal olacak ve önümüzdeki ders yılı öğretime açılacak" (Hürriyet, 19 Ağustos 1986). "Hakkari köylerinde telefon sevin-ci... PTT Van Bölge Başmüdürlüğü'nce sürdürülen çalışmalarla yıl sonuna kadar yörede 53 köye mantoyetolu ve telsiz telefon verileceği bildirildi" (Hürriyet, 25 Ağustos 1986). "Belediye Başkanı Sükrü Çallı iddia etti: Hakkari'yi Rio yapacağız" (Hürriyet, ... Ağustos 1986). "Ahlal'ın caddeleri asfaltlanıyor" (Hürriyet, 28 Ağustos 1986). "Diyarbakır'ın Çınar ilçesi yıl sonuna kadar otomatik telefona kavuşacak" (Milliyet, 28 Ağustos 1986). "Bingöl'ün üç ilçesine kız sanat okulu açılacak" (Hürriyet, ... Ağustos 1986) vb. vb.

Evet, direnişe bir de böyle yanıt veriyor sömürgeciler. Yığıt Kürdistan halkını devrim kaçkını üç-beş reformist-teslimiyetçilerle karşıyorlar anlaşılan. Sunu iyi bilmeli ki, azgın faşist düşman: Tarihinde ilk kez öcünüce kavuşan ve en değerli yüzlerce evladını şehit vererek başkaldıran Kürdistan halkı öyle yol, su, elektrik vb. kıntırlar için ayaga kalkmadı. O, bağımsızlık için direniyor, bağımsızlık için savaşıyor. Ve hiçbir güç, hiçbir yöntemle bu kutsal mücadelesine engel olamayacaktır.

BİR MİT AJANININ SÖZLERİ

Günümüzde Gazi Üniversitesi öğretmeni olan Doç. Dr. Mahir Kaynak, 1960'lı yılların sonlarında ve özellikle 70'lerde, 12 Mart döneminde, sol örgütleri içerisinde cirit atan ajan-provokatör Mahir Kaynak'tır. Yıllarca MIT ajanı olarak çalışan ve bir davada devrimciler aleyhine tanıklık yapması gerektiği için desifre olan bu ajan-provokatörle yapılan bir röportajda ilginç bazı noktalar var. Bazı konularda görüş belirtirken devlete de akıl veriyor, yol gösteriyor ajan eskisi. CIA'nın Türkiye'de nasıl "hükümetler üstü" rolle sağ oldüğünü itirafları da var konuşmasında:

"Sayın Kaynak... Her siyasal iktidar döneminde, istihbarat poli-

fıkası da değişir mi?" sorusuna bu 'eski' MIT elemanının yanıtı ilginç:

"Benim gözümden kadariyla hiçbir siyasi iktidarın istihbarat politikası yok. Bu, iktidarlardan dışına, kendiliğinden oluyor. Partilerin, hatta başbakanların bile bu konuda ilgili olduklarını görmedim... Benim gözümden kadariyla Türkiye'de siyasetçiler, bu konularla hayatlarında ilgilenmemişler. Onlar için bu bir tabu. Bu sahadan biraz ürüyorlar." (Milliyet, 22 Eylül 1986)

Elbetteki Türkiye'de siyasetçiler ve başbakanlar ancak ipleri çekildiğinde hareket edebilen birer kukladır. Her ne kadar Mahir Kaynak 'kendiliğinden oluyor' diyorsa da, iplerin kimin elinde olduğu şüphe değil artık.

12 Eylül hakkında, TC'nin KUKM karşısında içine düştüğü çıkmaz ve bu çıkmazdan nasıl kurtulacağı hakkında da görüş belirtiyor M. Kaynak:

"12 Eylül sizce nedir, ne değildir Mahir Bey?

"Bence 12 Eylül, Türkiye'nin uğradığı çok büyük bir hezimet. Buradan kimse kendine zafer payı çıkarmasın... 700 bin kişilik ordu, 100 bin kişilik polis ve MIT, koskoca bir devlet, teröristlerin karşındaydı. Sonunda biz bunlarla rejimizi değiştirerek başa çıktık."

"Anarşinin, alınan etkin tedbirlerle önlendiğini kabul etmiyorsanız galiba?"

"Kabul etmiyorum... Bugün bütün tedbirler vardır, ama Güneydoğu'da terör devam etmektedir."

"Teşhiste mi tedavide mi yanlışlık var?"

"İkisinde de... Böyle güçlerle ordu başa çıkmaz. Bir asker, yol-dan geçen köylünün terörist mi, çoban mı olduğunu nasıl anlayabilir? Bunlarla mücadele etmek için iki unsurumuz vardır: Birincisi 'istihbarat', ikincisi 'özel tim'. Siz şimdi... Güneydoğu'daki bütün halkı silahlandırırız, 'Kendi güvenliğini kendiniz sağlayın' dersiniz, bu aczin ifadesidir. Kendi güvenliğini kendisi sağlayan adam, devlet olmanın ilk adımı atmıştır, açıkçası." (Milliyet, 22 Eylül 1986)



Kürdistan'da faaliyet yürüten özel eğitilmiş Kontr-gerrilla timler

Tabloyu çiziyor M. Kaynak. Sömürgeci Türk devleti tam da bu acizliğin içerisinde. Milyonluk ordunun Kürdistan'da gerillaya karşı iş yapamaması nasıl anlamı ve bunun neticesinde düştüğü acizliğin ifadesi olarak 'köy koruculuğu'na sarılmış, ancak o da kısa sürede iflas edince bu kez 'şeffarlini Amerika'da eğittik'leri ve kurt köpekleriyle de takviye ettikleri 'özel tim'lere umudu bağlamışlardır. Ve şunu hemen belirtelim ki bu 'umut'larının da sonu yakındır. Kürdistan'da direniş savaşı çok hızlı ve acımasız gelişiyor. O, yıllar yılı övülen 'kahraman Türk ordusu' nasıl böyle bir çürpide, MIT ajanından en yetkili ağızlarına varana dek 'işe

yaramaz' diye nitelenip bir kenara atıldıysa, 'özel tim'lerin de sonunu tahmin etmek pek zor olmasa gerek.

Nitekim birçokları gibi 'istihbarat' ve 'özel tim'lerle işin halledileceğini savunan Mahir Kaynak da karamsar:

"Türkiye'nin bundan sonra karşılaçağı siyasi sorunlar neler olabilir?" sorusuna yanıtı:

"Biri Güneydoğu, ikincisi Türk-Yunan savaşı." (Milliyet, 22 Eylül 1986)

Objektif bir gözlemci, bu kısa yanıtın bile Kürdistan'da savaşın hangi boyutlarda olduğunu ve bunun karşısında sömürgecilerin içine düşmüş olduğu acizliği rahatlıkla çıkarabilir. Karamsar olan yalnızca M. Kaynak değil. Kemalist-faşist rejimin en üst yetkililerinden en 'etkin' akıl hocalarına kadar umutsuzluk ve karamsarlık hakim durumda. Her ne kadar özenle gizlemeye çalışsalar da zaman zaman istemeyerek dışa vurmak zorunda kalıyorlar. 12 Eylül rejiminin sadık savunucularından Milliyet'in başyazarı Mehmet Barlas da bu karamsarlardan biri, "Ne Mutlu Türküm Diyene" başlıklı yazısında çıkış yolu arıyor:

"Diyoruz ki... Türkiye, bir kader gibi kendisine sunulan kısır döngüden çıkmak üzere... Şimdi sıra bizde... Artık yeniden 'Ne mutlu Türküm diyene' demeye, biz de başlayalım!" (Milliyet, 29 Eylül 1986)

Ve biz de diyoruz ki: 'yedi düvel'in baskıları altındaki o ilk karamsarlıktan, çıkmazdan Kürtler sayesinde, onları 'birlikte kurtulacağız' diye aldatarak sıyrıldınız. Ve düze çıkar çıkmaz, 1930'ların başında, o çağdaş-ırkçı sloganla Kürtleri asimile etmek, yok etmek hevesine kapıldınız. En vahşi katliamların bir de 'beyaz katliamlar' ekleyerek bugünlere geldiniz. Ama bu kez iş değişti; köprülerin altından çok sular aktı. Kürt halkı, o çağdan ve bilmeden izole etmeye çalıştığınız sahipsiz, öndersiz halk değil artık. PKK gibi yetkin bir öncüye, ERNK-HRK gibi güçlü silahlara sahip. 'Ne mutlu

'iyece' anlamamış olacaklar ki, Antep'teki seçim konuşması sırasında ne demek istediğini daha açık bir dille ifade ediyor:

"Başbakan Turgut Özal konuşmasında Tark bin Ziyad'ın İspanya'yı fethederken gemilerini yakma pahasına ordularına 'Gerideki' talimatı verdiğini de hatırlatarak, 'Biz de bunu söylüyoruz: Geriye dönüştürmek yok.'" (Milliyet, 23 Eylül 1986)



Bu, sadece Özal hükümetinin değil, aynı zamanda kemalist-faşist rejimin de sonunun hazin bir itirafıdır. Ve bir gerçeğin de daha değişik ifade edilmiş bir biçimi! Orta yol yok artık, faşist düzenin tek alternatifidir. Kuşkusuz devrim ve karşı-devrim saflarının bu denli netleşmesini sağlayan da KUKM'dir. Özal'ın yukarıdaki sözlerinin seçim meydanlarında söylenen 'sıradan' sözler olduğu sanılmamalıdır, böyle samlırsa aldatıcı olur. Nitekim son günlerde 'yıldız parlamayan' ve ara seçim sonrasında devlet bakanlığına atanan Hasan Celal Güzel biraz daha açık olarak ifade ediyor ve:

"Aldığımız bir seçim sonuçlarından sonra uyguladığınız ekonomik modelde herhangi bir değişiklik yapacak mısınız?" sorusuna şu yanıt veriyor:

"Ekonomik politikamızdan taviz vermeyeceğimize eminim. Ancak bunun nesilleri itikallenen planlaması gözden geçirilebilir. İhtilalci bir sosyalist sistem getirilmediği müddetçe (abc.), kim gelirse gelsin, hangi iktidar gelirse gelsin bizim bu ekonomik politikamıza devam etmek mecburiyetindedir. Dönüşü yoktur." (Milliyet, 20 Ekim 1986)

Bundan daha açık söylenebilir mi? Bırakalım DYP, SHP, DSP gibi faşist düzenin resmi partilerini, tasfiyeciler-reformist 'sol'un bile düzensiz alternatif olamayacağı, tek alternatifin 'ihtilalci sosyalizm' yani devrim olduğu ancak bu kadar açık söylenebilir. Neden başka alternatif yok? Birçok yazılarımızda bu konuya açıklık getirilmemiştir. Kuşkusuz bu Kürdistan devrimci direnişinin Türk politik yaşamında yarattığı etkilerin sonucu olmuştur. 12 Eylül faşist cuntasının, dünyadaki benzerlerinden farklı olarak önceden planlanmış bir 'demokrasi takvimi' aldatmacasıyla ortaya çıktığı biliniyor. Ancak karşlarına çıkıp hesaplarını altüst edecek PKK'yı gereğince değerdendirmedi. Diğer tüm sosyal-şöven ve reformist 'sol' gibi PKK'yle de kolay başedileceği yanılgısına düştü generaller. Fakat bugün feci bir şekilde yanlışlıklarını anlamış bulunuyorlar. O nedenle artık daha açık görülmüyor ki; Türk burjuvazisi artık terörden başka bir yöntemle ayakta kalamaz. KUKM geliştiği bunlar en sıradan reform girişimlerine dahi

yanılamazlar. İşte PKK önderliğindeki KUKM, bu gerçekliği faşist düzenin en yetkili ağızlarına itiraf ettirecek kadar belirgin bir tarzda, Türkiye için de reformist çözümlerin geçersizliğini ortaya çıkarmış ve bu bakımdan da Türkiye devrim hareketine en büyük katkılardan birini yapmıştır.

Doğduğu günden beri inkarcılığa, gerçekleri tersyüz etmede dünyada örneğine çok az rastlanan

Varlığını Kürdistan'ın ve Kürt halkının inkarı üzerinde şekillendiren bir gücün, Kürdistan'ın hangi parçasında olursa olsun, gerçekten kurtuluş için savaşılan en büyük bir düşmanlıkla karşılayacağı açıktır. Doğal olarak, böylece bir özelliği en belirgin bir tarzda temsil eden TC ile sözde Kürdistan'ın kurtuluşu için savaşılan I-KDP arasında tam bir zıtlık ve uyumsuzluk olması gerekirken, bugün görünen manzara hiç de

Türk burjuvazisinin sözcülerinin bu kadar açık itiraflarda bulunması oldukça anlamlı ve düşündürücüdür. Sömürgeci devletin hizmetkarları ajan-provokatörlerden yazar-cizer takımına ve devletin en üst yetkililerine varana dek bunca itiraf durup dururken yapılmıyor.

15 Ağustos 1984'ten günümüze kadar KUKM'ne karşı baş vurulan her yeni yöntem sömürgeci-faşist Türk devletinin yenilgi ve PKK'nin bir zaferi olmuştur. Ve gelinen aşamada, en seçme birliklerini ve en etkili kara-hava silahlarını bir bir kullanmasına rağmen kahraman HRK birlikleri karşısında tutunamayarak savaş meydanlarında bozguna uğrayan Türk ordusu en yetkili ağızlar da bile 'işe yaramaz' olarak nitelenip bir kenara atılmış ve ordu efsanesi artık tarihe karışmıştır.

İşte faşist rejimin itirafları ve yeni 'önlem' arayışları da, PKK'nin yeni bir zaferinin bizzat düşman tarafından ilan edilmiştir. Kemalist rejim en son biçimine ve aynı zamanda en kanlı ve en gerici biçimine '12 Eylül rejimi'yle varırken gerçekten de 'gemileri yakmış' ve dönüşü olmayan bir yolun sonuna gelmiş bulunmaktadır. Ölümcül darbeyi de, çağdaş ulusal ve toplumsal kurtuluş silahlı olan Marksizm-Leninizm bilimiyle donanmış PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinden yiyeceğinin bilincindedir.

ÇÖKÜŞE GİDEN KADER BİRLİĞİ

Kürdistan'ın yüzyıllardan beridir sömürge bir ülke statüsünde olması, özgür ve bağımsız bir toplum haline gelememesinin nedenlerinden bir tanesi de kuşkusuz Kürt egemen sınıflarının işbirlikçiliği ve ihanetçiliği olmuştur. Zaman zaman yabancı işgalcilere karşı mücadeleleri olmuşsa da, yurt sevgisi ve bağımsızlık olgusundan kaynaklanan bir mücadele değil, tamamen aşiretsel ve ailesel çıkarlar uğrunda verilen bir mücadele olmuştur. Kürdistan'ın belli bir bölgesini hakimiyetleri altında tutmak için gerektiğinde işgalci güçlerle en aşağılık işbirliklerine girmekten çekinmemişlerdir. Kürt egemen sınıflarının bu özelliği bugün Güney Kürdistan'da ilk milliyetçiliğin şahsında gün geçtikçe belirginleşmektedir.

öyle değildir. Aksine bu iki güç KUKM'ne karşı yana yana hareket etmektedir. İlk bakışta çelişkili görünmekle beraber Kürt egemen sınıflarının tarihsel özellikleri gözüne getirildiğinde durumu anlamak kolaylaşıyor.

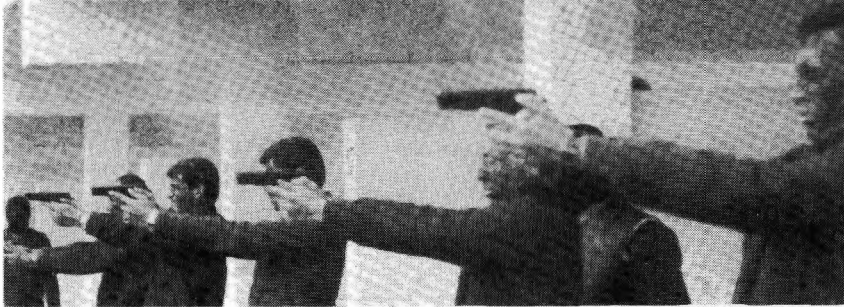
İlkel milliyetçiliğin konumu çetirtli Parti yazılarında açıkça ortaya konulmuştur. Bugün çok daha açıkça görülmüyor ki, KDP yıllardır iddia ettiği aksine bırakalım kurtuluş savaşı vermesini, program hedefleri olan otonom bir Kürdistan için bile gerçekten uğraşmamıştır. KDP'nin temsil ettiği güçler sürekli bir istikrarsızlık ortamında palazlanmayı, maddi çıkarlar edinmeyi ön planda tutmuştur. Kuzey-Batı Kürdistan'da modern bir UKM başlatan PKK'nin giderek Güney Kürdistan'da da sempati, prestij sağlaması ilkel milliyetçi önderlerin çıkarlarına dokunmuştur. Ve bu noktada ilkel milliyetçi önderlerin bunu engelleme çabaları gündeme gelmiştir. Fakat ideolojik, politik ve askeri stratejik çizgisiyle bunu başaramayınca Partimize karşı sinsi bir mücadeleyle yönelmiştir.

İşte her iki gücün de varlığını tehdit eden modern ulusal kurtuluş mücadelemizdir ki, TC'yi ve I-KDP'yi yana yana getiriyor. Özellikle mücadelemizin 15 Ağustos Atılımıyla güçlü bir üst evreye geçmesi bu olguyu daha da hızlandırmış ve giderek bugünkü düzeye varırmıştır. 15 Ağustos'un ardından PKK'ye karşı milis-çetecilik örgütlenirilirken, sömürgeci-faşist Türk devletinin bunlarla yaptığı işbirliği hatırlardadır. Çukurca Belediye Başkanı ve İçişler Bakanlığı yetkililerinin sınırın ötesine geçip bunlarla görüşmeler yaptığı biliniyor. Yine bu güçler eliyle PKK savaşılarına yönelik ne komplolar tezgahlandığı da ortaya çıkmıştır. 1982 Kasım'ında bunların ihbarlarıyla 8 PKK kadrosu Hêzîl'de pusuya düşürülerek şehit edildi. Mart 85'te Uludere-Hêzîl'de benzeri bir pusuda 1 savaşı şehit, 7'si de esir edildi. En son 'marifet'leri ise '85 Ağustos'u'nda Hamit AVCI adlı yoldaşımızı komployla katletmeleri olmuştur.

PKK'ye karşı TC, I-KDP ittifakının belirtileri bundan sonraki günlerde de zaman zaman şu veya bu şekilde görülebiliyordu. Örneğin; sömürgeci basın-yayın organları Parti Önderliğinin vurulduğu yala-

nını "korsan radyo"ya dayanarak veriyordu. Yine zaman zaman "Barzani'nin PKK'ye teslim ol çağrılarını" yaptığı, "2000 kişiyle devlet kurulmaz" dediği vb. yazılar yansıyordu sömürgeci basına.

Ama bu kez durum çok daha açık. 15 Ağustos'un 2. yıldönümünde mücadeleimiz karşısında girmiş olduğu çıkmazdan kurtulmak için çırpınan sömürgeci-faşist Türk devleti ile, modern KUKM'nin gelişmesinin kendi sonu olacağını da çok iyi bilen ilkel milliyetçilik arasında içiştirliğin örnekleri artık sömürgeci Türk basınında açıkça sergileniyor.



Günlerdir faşist cuntanın borazanı durumundaki Tercüman gazetesi, "Kuzey Irak'taki kamplardan röportaj" adıyla sürmanşet yayınlar yapmaktadır. Bu tür yayınların özellikle bugünlere denk getirilmesinin tesadüf olmaması bir yana, yapılan ilginç açıklamalar da dikkat çekicidir. Elbetteki burada KDP 'komutanları'na atfen yazılan sözlerden yola çıkarak, bunları temel olarak ilkel milliyetçiliği değerlendirmek gibi bir amacımız yok. Bu sözler gerçek de olsa, 'hayali' de olsa pek bir şey değiştirmiyor. Önemli olan ve dikkat çekilmesi gereken nokta, daha çok TC'nin olana bakiş mantığıdır.

Tercüman gibi faşizmin tam destekçisi bir gazetede KDP'den bu kadar hayranlıkla, övgüyle hatta onun da ötesinde sevgi ve 'muhabbet'le söz etmesi ilginç değil midir?

"Giyim otoritesi ile çevresine son derece hakim bir komutan" diye övüldü sayıtlı'nın neredeyse avantür Türk filmlerindeki sahte kahramanlar gibi göstererek, 'komutan'ın ağızından ilk lafları alıyor:

"Komutan Seyit Salih: 'Türkiye Cumhuriyeti'nin inancı olsun, onlara düşman olan şahıslara biz dost olmayız.' (Tercüman, 8 Ekim 1986)

Zaman zaman 'duygulandırıcı' bir havayla anlatıyor görüşmelerini:

"... Komutan Seyit Salih namaz vaktinin geldiğini belirterek namaz kılmak için bidden izin istedi. Oyuna bir nabehçi dikerek diğer peşmergelerle birlikte kurumş bir dere yatağına inip namaz kılmaya başladı. Komutan ve peşmergeleri başkınılıkta seyrediyordu. Savaş ortamında, silahların gölgesinde namaz kılabileceklerini hiç düşünmemişlik... Gördüğümüz bu manzara karşısında kendimizi daha yakın hissettik." (Tercüman, 10 Ekim 1986)

Acaba bu yakınlığın nedeni namaz mıdır? Hiç de sanmıyoruz. Akılımıza, direniş savaşından, PKK'den yana olduğu için Şırnak işkencehanelerinde gülerken en adi işkencelere maruz bırakılan yurtsaver imamlar geliyor. Camilerden alınıp işkence tezgahlarına yatırılan bu yurtsaver imamlara neden 'yakınlık' duyulmuyor acaba? Eğer gerçek neden namaza söz konusu imamlar binlerce kişiye de kıldırıyorlar namazı. Açık ki namaza değil, çok başka nedenlere dayanıyor bu 'yakın hissetme'ler. Ve asıl

nedeni de bir sonraki 'tefrika'da geliyor:

"Türk hükümetinin 'Barzani'nin kuvvetleri PKK örgütünü besleyip destek oluyorlar' gibi bir endişesi varsa, biz dostumuzun düşmanını beslemeyiz... Bu örgüt sizin topraklarınıza nasıl girip çıkıyorsa, aynı şekilde bizim topraklarınıza da gizli olarak girip çıkmış olabilir..." Konuşmasında Türkiye'ye besledikleri dostluğa sık sık değinen Seyit Salih, 'Bu sözlerime inanmayanlar olursa bizim ve PKK'nin rejimini açıklasınlar. Biz bir islam örgütü olarak kurulduk, PKK ise bir sosyalist örgüt olarak kurulmuştur.

Buna göre amacımız ve hedefimiz bir olamaz... Çünkü liderimiz düzenlediği her toplantıda, benim burada anlattıklarımı ısrarla tekrarlıyor...' Komutan Seyit Salih, 'Apocular' diye tanınan PKK hakkındaki görüşlerini de şöyle açıkladı: 'Türkiye'de zaman zaman eylemler yaparak Türk topraklarını parçalamak ve bölmek isteyen PKK'cılar ve Apocular kendi bölgelerimizde ve savaş alanımızda serbest bırakırsak, bize karşı da propaganda yaparak savaşır. Buna rağmen biz bu örgütlerin kesinlikle içimize girip çıkmasını kabul etmiyoruz. Bu örgütler her ne kadar 'Biz güçlü örgütüz, Türkiye Cumhuriyeti'nin içinde savaşmıyoruz' deseler dahi, böyle örgütlerin 50 milyonluk bir ülkeye karşı başarılı ve kazançlı olacağına inanmıyoruz.' (Tercüman, 11 Ekim 1986)

İşte 'komutan' her şeyi açık açık söylüyor. İşbirlikçiliğin ve ihanetin nedeni 'liderlerinin de ısrarla tekrarladığı' bu mantıktadır. Yani PKK'cıların kendi bölgelerinde bulunması kendilerinin sonu olacağı açıkça söyleniyor. Yukarıda sözü edilen yakınlığın TC, I-KDP yakınlığının asıl nedeni de burada yatmaktadır.

Bu kadar açık biçimiyle ortaya konulan bu anlayış biz daha önceden de tanıyoruz. Geçmişte basit kurmazlıklarla, "Van, Siirt, Hakkari ve Mardin'de eylem yapmayın, ajan da olsa feodallere yönelmeyin. Güney Kürdistan'da ulusal kurtuluşçu düşünceleri yaymayın" tarzındaki istemlerin açıkça Türk devletine ve reformizme karşı mücadele etmeyen 'demek olduğunu' ortaya koyduk.

Tarihsel özelliklerine uygun olarak Kürt egemen sınıflarının, yurtseverlik ve ülke kavramlarını nasıl kendi sınıfsal, aşiretsel-ailesel çıkarlarına alet ettiklerinin tipik bir örneği ile karşı karşıyayız. I-KDP'nin ise yurtseverlikle ilgili, gerçekte yurtsaver kesimlerin düşmana yönelmesini engellemek ve yurtsaver potansiyeli eritmekle sınırlı kalmıştır.

Daha sonra "Gerilla savaşına göre eğitilmiş Barzani kuvvetleri"-nin çeşitli maharetleriyle (nedense Barzani kuvvetleri "gerilla", HRK savaşçıları ise "eşkiya" oluyor!) devam eden diziler birinci sayfadan verilen haberle noktalanıyor:

"PKK 'sonbahar eylemi' hazırlığında. KDP radyosu peşmergelere devamlı çağrı yapıyor. Barzani emir verdi: 'Apocu'ları vurun..."

Emirlere uymayıp Apocu'ları destekleyenler en ağır şekilde cezalandırılacaktır." (Tercüman, 13 Ekim 1986)

Görülüyor ki PKK'nin Sonbahar Atılımından korkup telaşa kapılan sadece TC değil, aynı duyguları ilkel milliyetçilik de paylaşılmaktadır. Ve işbirliğinin bu kadar açığa çıkması ve bu boyutlara varması doğrudan doğruya modern ulusal kurtuluş mücadelesinin boyutlanması neticesinde olmuştur.

Evet, Kürt egemen sınıflarının tarihi ibret verici, ilginç olaylarla doludur. Bugün ilkel milliyetçiliğin şahsında somutlaşan bu tarihi iyi

kavramak gerekiyor. Kavramak ve gereklerini yerine getirmek.

REFORMİSTLERİN SİNSİ HESABI

Ulusal kurtuluş mücadelemiz 15 Ağustos 1984'te yaptığı büyük atılımından sonra düşmanın her türlü çabasını boşa çıkararak geliştirdi, boyutlandı. PKK-ERNK-HRK önderliğinde Kürdistan halkı sömürgecilerden tarihi hesabı sormaya başladı. Büyük acılar, fedakarlıklar ve kan pahasına kazanılan mevzi-

tarihsel ve toplumsal temeller üzerinde ve nasıl şekillendiği üzerinde çeşitli vesilelerle uzun uzun duruldu. Burada tekrar aynı konuları ele alacak değiliz. Ancak yakın geçmişle ilgili bazı hatırlatmalar yapmak gerekmektedir. Daha dün, 12 Eylül'ün ardından kapağı Avrupa'ya atıp, "Türk ordusuna karşı savaşılabilir" mantığıyla (halk bazı anlamıyor, desteklemiyor vb. sözlerle tüm 'günah'larını halka yüklemeye çalışarak), Ortadoğu'nun sıcak savaş alanında ülkeye dönüşün yoğun hazırlıklarını yapan PKK'ye veryansın eden güçler bunlar değil miydi? Ülkeye girişin arifesinde, sömürgecilik başlattığı çok yönlü saldırıların bir kolu olarak ortaya çıkan tasfiyeci-provokatörlere kol kanat verenler bu güçler değil miydi? Dahası 15 Ağustos Atılımına sayfalar, ciltler dolusu küfürler, karalamalar dizeler kimlerdi? Kimlerdi devrimci direniş 'macearalık, provokasyon', 'intihar eylemleri' diye dii uzatanlar? Ne çabuk unutuldu da bütün bunlar şimdi mücadeleye sahip çıkılıyor? Üzerinden çok mu zaman geçti?

Açık ki bütün bunlar sömürgecilerin de artık en yetkili ağızları aracılığıyla itiraf etmek zorunda kaldıkları Devrimci Direniş Savaşımızın verdiği boyutlarda ortaya çıkmış olduğu sonuçlardır. Savaş öylesine hızlı gelişmiş ve boyutlanmıştır ki, bu güçler de artık dün söylediklerini savunamaz duruma gelmişler ve dün ağızdan küftettikleri değerlere bugün sinsice ve utanmazca sahip çıkmaya çalışıyorlar.

Bu sahtekarlar, Kürdistan'da kendilerine yaşam hakkı olmadığını anlamış olmalı. Çünkü bugün sıcak savaş yaşanıyor Kürdistan'da. Ve bu yakıcı savaş ortamında Kürt halkı direnişçiliğin, devrimciliğin, kurtuluşun ne olup ne

gündemlerin başkonusu olduğu dönemi açmıştır. Önemli oranda ve her gün artan bir saygınlık kazanmaktadır. İçte yenilmezliğini kanıtlanmasında paralel olarak uluslararası alanda da dost ve düşmana kendisini dayatmıştır. Objektif gerçeklik budur.

İşte söz konusunu güçlerin hesapları da daha çok dii alana yöneliktir. Mücadelemizin yarattığı uluslararası etkileri kendi potansiyelinde eritme, bu etki temelinde uluslararası güçlerle ilişkileri kendi tekeline alma ve bu ilişkiler vasıtasıyla mücadelemizi dışarıdan kuşatarak etkisiz kılma, boğma gibi çaba içerisindedirler.

Fakat hemen belirtelim ki, bu yol da kendilerine bir şey kazandırmayacaktır. Bu kez yanlışlıklarını eskisinden de daha çabuk anlayacaklardır. Varılan düzeye yüzlerce şehidin kanı ve camı pahasına, ağır bir bedel ödenerek varılmıştır. Onunuru yitirmiş tasfiyeci kaçkınlardan tutalım da sömürgecilere, emperyalistlere varana dek hiçbir güç Kürdistan'da ortaya çıkan objektif gerçekliği değiştirmeye yetmeyecektir.

Sonuç olarak; Kürdistan Ulusal Direniş Savaşının varmış olduğu boyutlar TC'nin en yetkili ağızlarından, sömürgeci Türk basınından, ilkel milliyetçilerle reformistlerin bazı tutumlarından da anlaşılabilir. Son bir örnek de bizzat emperyalistlerin tesbitinden, New York'taki Savunma Enformasyon Merkezi'nin, yeryüzünün çeşitli bölgelerindeki önemli savaşlara değinen açıklamalarından verelim:

"Dünyanın sıcak bölgelerinden olan Ortadoğu'da bugün en önemli savaş İran ve Irak arasındaki yaklaşık 7 yıldır devam eden ve diğer ülkelere yayılma tehlikesini sürüklediğinde barındıran çatışma... Bunun dışında Lübnan'da 'herkesin her-



lerden nihai zafer görünmeye başladı. Bunun üzerine birçokları tavır ve tutumlarını yeniden gözden geçirme gereği duydular. Bunlardan bir kesimi de küçük-burjuva reformistler oldu.

Söz konusu teslimiyetçi kaçkınlığın son günlerde Kürdistan'daki mücadeleye sahtekarca sahip çıkma doğrultusunda bazı çabaları gözleniyor. Yuvalandıkları Stockholm'den, nereden temin edildiğini tahmin etmenin pek de zor olmadığı destekle "Kurdistan Press" adlı bir gazete yayınlamaya başlayan ve "Kürt Haber Ajansı" adıyla bir de ajans kurduklarını belirten bu güçlerin amaçları nedir?

Bu onursuz kaçkınlığın hangi

olmadığını bizzat pratikte görmüş, bu inançla da öncü güç PKK-ERNK-HRK üçlüsüyle bütünleşmiştir. Sahtekarları, usakları çok iyi tanımaktadır. Bugün mücadeleye sahip çıkmaya çalışan bu güçlere halkımız soracaktır elbet: "Kürdistan'da oluk oluk kan atıldık neler neler dediniz baylar, hangi yüzle böyle bir iddiada bulunuyorsunuz ve hangi cesaretle?"

Devrim kaçınılmazı baylanmızın da bu gerçeği farkettileri anlaşıyor. Onların çabaları daha çok dışa dönük; dışa dönük ve iki yanlı. Bugün devrimci direniş savaşının verdiği boyutlarda, KUKM artık uluslararası alanda yoğun olarak tartışıldığı, konuşulduğu kısacası

kesle savatığı kördöğüşü sürüyor. İran, Irak ve Türkiye sınırlarında yaşanan ayrılıkçı güçlerin çabaları da zaman zaman silahlı çatışma haline geliyor." (Hürriyet, 21 Ekim 1986)

PKK önderliğindeki KUKM'nin bugünkü boyutlarıyla artık Türkiye ve Ortadoğu'nun da ötesinde, dünya genelinde bir etki yarattığı düşman güçler tarafından bile inkar edilemiyor. Erki, gücü ve yenilmezliği düşman tarafından da kabul edilme zorunda kalmın Devrimci Direniş Savaşımız bizlerin görev ve sorumluluklarını da arttırmaktadır. Bu bilinçle, artık ufukta görünmeye başlayan nihai zafer bir an önce varmak için tüm gücümüzü seferber edelim!

EKİM AYI DİRENİŞ ŞEHİTLERİNİN RUHUNU YENİ VE DAHA GÜÇLÜ ATILIMLARDA YAŞATACAĞIZ

PKK tarihi bin yılların karanlığından çağa kahramanca çıkışın tarihidir. Gelişmelerin doğal seyrinden çıkarıldığı Kürdistan'da barbar sömürgecilerin Kürdistan insanına tanıdığı bir tek yaşam şekli olan insanlıktan ve çağdan uzak kölece bir yaşamı ellerinin tersiyle iterek, sömürgecilik tarafından çizilmiş tamamen kör, sağır, duyarsız ve karanlık ortamla, kendi kanlarıyla çizmiş oldukları kıvıldaşan yol arasında sağlam bir köprü gibi gerilmekle direniş şehitlerimiz tarihimize büyük bir değer armağan etmişlerdir. Kutsal değerlerin yerini soysuzluk, kargaşa ve sorumsuzlukların aldığı, her şeyin çığından çıktığı, ucube bir yaşamın dayatıldığı bir ortama böylesine soylu bir yanıt verebilmek sıradan, olağan bir durum değildir elbet. Zaten olağan gelişmelerde kahramanlık aranmaz, yoktur. Kahramanlık, bireylerin ve halkların olağanüstü durumlarda yaptıkları fedakarlığa, gösterdikleri cesarete, harcanan emeğe ve bu temelde yaratılan esere verilen addır.

İşte soylu çıkışı, direnişi ve şehitleriyle var olan PKK'nin oluşumu bu anlamda kahramanca bir oluşumdur. Bu soylu yarıştaki düşen her yürek, yaratılan her direniş destanı, mücadelenin bugününün ve yarının oluşumuna güç veren, aynı zamanda geri dönülmezliğin de bir kanıtı olan birer kilometre taşıdır.

KUKM'nin en önemli gerçeği, bugün ülkenin dört bir yanında artık

durdurulamaz direniş zemini olan devrim odakları yaratmış olmasıdır. Kuşkusuz ekim ayı şehitlerimizin bu ayda sergilenen direnişlerin, bu değerlerin yaratılmasında önemli rolü olmuştur.

Ortaya çıktığı günden beri Partimize yöneltilen sömürgeci vahşet ve imha politikalarına ve her soydan işbirlikçilerine karşı bu ayda da soylu çıkışlar yapıldı ve daha 1978 yılında Hüseyin ŞAHİN, İsmail CAYMAZ ve 1979'da Salih CEYLAN toprağı kanlarıyla sulayarak direnişin temelini sağlamlaştıyordu.

7 Ekim 1980 tarihi, Kürt insanının yüzyıllardır ruhunda taşıdığı yiğitliği ve kahramanlığı kişiliğinde somutlaştıran Delil DOĞAN'ın yeni bir kahramanlık destanı yarattığı tarihtir. Teman köyünde bir tek PKK savaşıncısı o gün; zırhlı araçları, modern silahlarıyla yüzlerce düşman askerine karşı kahramanca

savaşarak Kürdistan tarihine altın bir sayfa armağan ediyordu. Ve bu yiğit savaşçı zaferin müjdesini o gün Teman'da ölümsüzleşerek veriyordu. Yeni doğan yüzlerce Kürdistanlı çocuğa verilen Delil adı bugünkü direniş savaşımızda en anlamlı biçimiyle yaşamaktadır.

Ekim ayı aynı zamanda 12 Eylül faşizmine, sömürgeci vahşete soylu bir yanıtın verildiği aydır. 29 Ekim 1981 günü Bloka'da Partimize ve halkımıza azgınca saldıran düşmana karşı kahramanca bir direnişin sergilendiği gündür. Bloka kahramanları Zeki PALABİYİK, Davut ULUÇ, İdris AKTAŞ, Hasan ERTAŞ, İsmail DAMAR ve Bozan ALAN yoldaşlar yarattıkları soylu direnişle Partimize büyük bir güç ve Kürdistan halkına umut veriyorlardı.

Mehmet IŞIK ve Yaşar ORGAN gibi Kürdistan'ın değerli evlatlarının döktüğü kanlarla daha da güçle-

nen KUKM, 15 Ağustos 1984 tarihinde soylu bir atılımla yeni bir evreye geçiyordu.

Kürdistan dağlarında ve ovalarında direniş alevlerinin en gür bir tarzda tutuşturulduğu bu yeni dönemde de büyük kahramanlık örnekleri sergilendi, yeni yeni ve daha güçlü direniş destanları yazıldı. 9 Ekim 1984 tarihinde PKK kadrolarından Faik ALAGÖZ ve A. Rıza SÖYLEMEZ yoldaşlar düşmanla girdikleri amansız bir çatışmada şehit düşerken, Kürdistan'ın her alanında olduğu gibi Adıyaman alanında da direnişin mutlaka zafere gideceğini müjdeliyordu.

Aynı yılın 13 Ekim'inde yeni dönem mücadelemize ilk katılanlar arasında yer alan Kazım DEMİRTAŞ ve Ercan KILIÇ yoldaşlar, ruhlarına uşaklığın işlenmiş olduğu birkaç hain tarafından yapılan ihbar sonucu sömürgeciler tarafından şehit edilirken, direnişleriyle iha-

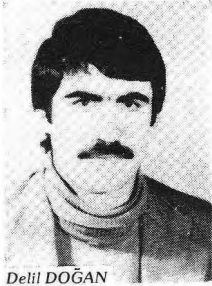
netçi uşak takımı da lanetle-

mişlerdir. 24 Ekim 1984 günü içinde bulunduğu partizan biriminin Gundikê Melle karakoluna düzenlediği basında gerçek bir kahramanlık örneği sergileyerek şehit düşen Çetin AKKURT; 18 Ekim 1985 Mardin-Kızıltepe'de sömürgeci ordu güçlerine karşı gerçekleştirilen bir saldırı eyleminde sömürgeci kolluk kuvvetlerine ağır darbeler indirerek şehit düşen Sait AKSOY; ve yine ekim ayı şehitlerinden Ahmet ATLAN, Hüsnü DURAK, Şerif AKKUŞ yoldaşlar döktükleri kıvıldaşan yolumuzu aydınlatan birer meşale olmuşlardır.

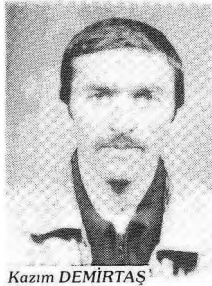
Yüzyıllardan beri teslimiyetin, ihanetin, uşaklığın ruhlarına yerleştiği Kürdistan'da ulusal bağımsızlık için acılara katlanmak, direnmek ve bu uğurda ölmek kadar başka bir büyüklük olabilir mi?

PKK geleneğinde şehitlerin ardından matem tutmak yoktur. Onların anılarına layık olmak, emrettikleri yolda kararlıca yürümek ve ilerlemek demektir. Onların anılarına halkımızın üç mücadele silahı PKK-ERNK-HRK silahlarını daha da etkinleştirerek sahip çıkacağız.

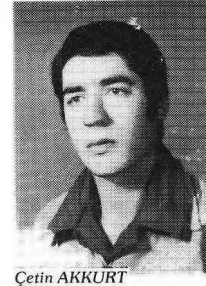
**- Ekim Ayı Direniş
Şehitlerimizin Ruhunu
Yeni Atılımlarda
Yaşatmak İçin İleri!**



Delil DOĞAN



Kazım DEMİRTAŞ



Çetin AKKURT



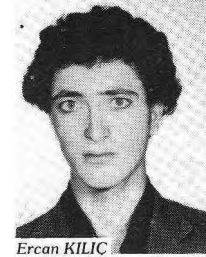
Yaşar ORGAN



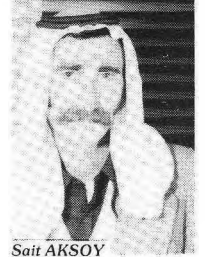
Faik ALAGÖZ



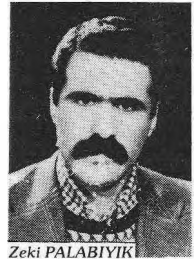
Ali Rıza SÖYLEMEZ



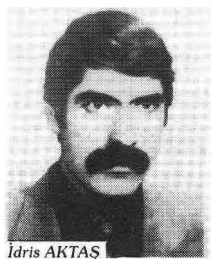
Ercan KILIÇ



Sait AKSOY



Zeki PALABİYİK



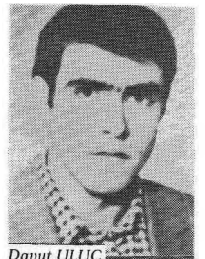
İdris AKTAŞ



Bozan ALAN



İsmail DAMAR



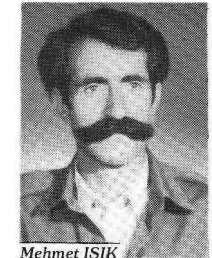
Davut ULUÇ



Hasan ERTAŞ



Salih CEYLAN



Mehmet IŞIK



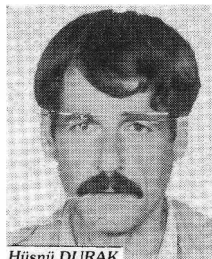
İsmail CAYMAZ



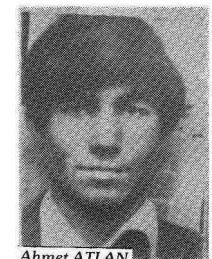
Hüseyin ŞAHİN



Bekir ÇİBA



Hüsnü DURAK



Ahmet ATLAN



Şerif AKKUŞ



Hüseyin GELİNCİK

FAŞİST TÜRK BASINI, DEVLETİN SİYASAL TÜKENİŞİNİ ÇARESİZ İTİRAF EDİYOR

Ülkemiz Kürdistan bugün tüm görkemliliğiyle gerçek bir ulusal kurtuluş savaşını yaşamaktadır. Gerçek bir halk hareketi zemininde direniş, doruktan doruğa yükselerek boyutlanıyor. Faşist Türk sömürgeçliğinin her türlü baskıcı, entrikacı uygulamalarına rağmen bir türlü kırılmayan ve atılım üstüne atılım gerçekleştirerek hızından hiçbir şey kaybetmeden, ilerleyen ulusal direniş tüm Kürdistan'ı sarmış durumdadır. Halkımız yüz yıllardan beri süregelen sömürgeçliğine ve her türlü gericiğin vahşiyane uygulamalarına rağmen, tarihin ilk defa böylesine anlamlı, böylesine köktenci, gerçek anlamda ulusal kurtuluşcu bir direniş ortaya çıkarmış ve bunu ülkenin birçok alanında, ideolojik, politik, örgütsel, silahlı-silahsız her düzeyde yüksek boyutlara ulaştırmış bulunmaktadır. Çok rahatlıkla söylenebilir ki, çok kan ve can pahasına da olsa düşmanın her türlü imhacı saldırılarına rağmen, savaşın böylesine yüksek bir boyuta ulaşması ulusal kurtuluş mücadelemize garantileşmiş zaferin müjdesidir. Bu gerçek, bugün halkımızın dost ve düşmanı tüm güçler tarafından teslim edilmekte ve mücadelemizden şu veya bu oranda, şu veya bu biçimde etkilenen tüm güçler politikalarını bu somut gerçekliğe göre uyarlamak, lehte ve aleyhteki tavırlarını buna göre belirlemek durumunda kalmışlardır. Bu halkımızın yüzyıllarca özlemini çektiği ama ancak günümüzde ulaşabildiği devrimci gelişme de son derece önemli bir noktadır. Halkımız bundan böyle bu zemin üzerinde savaşıcak, geleceğini bu zemin üzerinde tayin edecektir.

15 Ağustos 1984'te Partimizin tüm hazırlıklarını tamamlayarak, en esash bir şekilde sesini tüm dünya kamuoyuna duyurduğu günden bu yana Kürdistan'da çok büyük gelişmeler meydana geldi. Bu tarihten itibaren Kürdistan'ın Botan-Hakkari yöresinden başlayan direniş, giderek tüm Kürdistan'a yayılarak sükülmez bir biçimde yer etti. Direniş tüm Kürdistan halk kitlelerini büyük oranda kucaklayarak, mücadelenin siyasal, askeri, örgütsel zeminini derinleştirdi. Propaganda savaşından silahlı savaşa kadar, tüm savaşım biçimleri Kürdistan halkının günlük yaşantısının ana parçası haline gelerek yükselme gösterdi. Dağlarda, zindanlarda, yurt içinde ve yurt dışında, her yerde büyük direnişler sergilenerek, faşist Türk sömürgeçliğinin tarihten beri oluşturduğu kanlılık ortamı yırtılarak, aydın bir geleceğe doğru büyük bir gelişme içerisinde girildi. 15 Ağustos 1984 bunun için önemli bir başlangıçtı. Kürdistan halkı bu atılımla büyük kazanımlar elde etti. Bu atılımın en kısa ve en öz izahı Kürdistan halkının tarihte, çağla, sosyal, siyasal, kültürel her düzeydeki bağlantısını kurmasıdır. Böyle bir gelişme yüzyıllardan beri Kürdistan halkının bağımsızlık temelinde sağlanmış olduğu en köklü gelişmedir.

Böyle bir atılım sonucu iki yıl aşkın bir süredir, sürdürülen devrimci savaş birçok gerçekliği ortaya çıkarmıştır. Hatırlanacağı üzere 15 Ağustos Eruh ve Şemdinli baskınlarının gerçekleştirildiği günlerde faşist Türk sömürgeçileri, ilk başta esasen ordu gücüne dayanarak ve adına "Huzur" ve "Güven" operasyonları denilen, bazen 72 saate sığdırılmaya çalışılan bir savaş planını gündeme koymuş, bunun için tüm ordu gücünü seferber etmişti. Türk devletinin muazzam şaşkınlığı zemininde gerçekleştirilen bu operas-

yonlar herhangi bir sonuç vermiyince, şaşkınlığından sıyrılmadan daha geniş kapsamlı planlar oluşturmaya çalışmış ve başta kendisine karşı daha geniş bir biçimde savaşılmaya hazırlanan Kürdistan halkı olmak üzere, hakarete uğramış masum bir çocuk edasıyla ilerici, gerici, ezilen, egemen, sosyalist, emperyalist, ulusal, uluslararası tüm güçleri PKK "terörizmine" karşı kendi imdadına çağırması, olur olmaz herkesle işbirliği yapmaya yeltenmiştir. Kürdistan'da ihanet teşvik yasalari çıkarmış, bunu ödüllendirmeye çalışmış, her devrimcinin başına milyonlarca para koymuş, "İzale-i Şekavet Kanunu" ile her yönlü, her türlü uygulamasını meşrulaştırmış, "Köy Korucuları Kanunu" ile halkımızı bir daha birbirine kırdırmak istemiştir. Kürdistan'da, Partimiz ve halkımız içinde ihanet göklere çıkarmaya çalışırken, Türkiye'de şovenizmi ayyuka çıkarmış, sıradan bir nefer için burjuva katındaki tüm kurum ve kuruluşlar nezdinde "ulusal" törenler yapmış, bunun için halkı aldatmaktan başka hiçbir anlamı olmayan sağlı, "sol"lu, iktidarı ve muhalefetiye tüm burjuva partilerini ve her biri bunların birer uzantısı durumunda olan burjuva basın-yayın kuruluşlarını hep bir araya getirerek, işbirlikçi-tekeli burjuvazinin önderliğinde, bundan pek farklı olmayan tüm burjuva katmanları ayaklandırmış ve mücadelemize karşı seferber etmiştir. Bunun da ötesinde, tarihten beri işbirlikçilikte ve ihanette sınır tanımayan Kürdistan'daki yerel gericiği bir daha hortlatmış, bunun önderliğinde, "Doğunun keskin nişancıları" adı altında ve sayıları 25 bine varan ajan-milis ordusunu kurmuş, Türkiye ve Kürdistan'da, sosyal-şovenizm ve küçük-burjuva reformizmi adına ne varsa, hepsini yanına almayı çalışmış, salt karşı-devrim cephesini örgütlemeye yetinmemiş, söz konusu güçler şahsında, devrim cephesinde yer alması gerekenleri karşı-devrim cephesinde Partimize ve mücadelemize karşı savaştırmaya çalışmış, bu konuda da biraz mesafe almış, kendisinin önemli oranda mayalan-dırıldığı sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformist güçleri, bitmiş-tükenmiş bir halde de olsa önemli oranda yanına almayı başarmıştır. Ayrıca böyle gericiğinin ve tüm emperyalist güçlerin onay ve desteğini almıştır. Başından beri sıraladığımız tüm bu güçlerin şu veya bu biçimdeki yardımlarıyla, tüm askeri kuruluşlarını seferber ederek mücadelemiz üzerine yürütmüştür.

Tüm bunlardan aldıkları kuvvetle, yaz, kış, gece-gündüz demeden sayısız operasyon düzenlemiş, akıl almaz ve tamamı yalan ve demagojiye dayalı propagandalar geliştirmiş, bunun için tüm basın ve yayın araçlarını kullanmış, subaylar önderliğinde köy toplantıları sistemini geliştirmiş, Ermeni teranelerini göklere çıkarmış, ihanetçi birkaç kişi adına bildiriler düzenleyerek helikopterlerle her tarafı defalarca dağıtmıştır. Ordu gücüne basmadığı tek bir köy kalmamış, yüzbinlerce insanı tutuklamış, akıl almaz işkenceler uygulamış, onbinlerce insanı zindanlara doldurmuş, onlarca köyü göç ettirmiş, yüzlerce evi yakmış, günlük olarak köylerimiz üzerine talan politikası uygulamış, insanlarımızın mal varlığını gasp ve rüşvet biçiminde elinden almış, yığınlarca insanı aç, susuz, perişan bırakmıştır. İlk seneden beri tüm bu uygulamalar Kürdistan'ın birçok alanında; dağda, ovada, şehirden her yerde sürdürülmüş, halkımızın öncülerini dağda,

zindanda, yurt içinde ve yurt dışında birçok yerde şehit etmiş, ülkemizi viraneye çevirmiş istemmiştir. İşte iki seneden beri faşist Türk sömürgeçlerinin baş vurduğu tüm bu özel savaş taktikleri hem politik ve hem de askeri alanda bosa çıkmış, sömürgeçlik politik ve askeri olarak büyük bir yenilgi olarak, tarihin çöp tenekesine atılacağı günün arifesine gelip dayanmıştır. Politik ve askeri alandaki tüm bu yenilgilerin her biri Türk devleti adına korkunç

faşist anayasa kurallarına aykırı bulmamaktadır. 21 Ağustos 1986 tarihli Hürriyet gazetesinde, faşizmin politik borazanı Coşkun Kırca, bu meşruyeti şöyle izah etmeye çalışmaktadır: "Bir devletin ülkesi üzerinde o devletin güvenli kuvvetleriyle silahlı çatışmaya giren unsurlar sınırı geçmiş, bir komşu ülkeye kaçmış olabilirler. Şakillerin kaçıkları ülke, bunların yakalanmaları veya imha edilmeleri için, saldırıya uğramış komşu devlete



bir tükenişin habercisidir.

İşte iki seneden beri sürdürülen savaşta, faşist Türk sömürgeçliği, Partimiz önderliğinde ve HRK bayrağı altında savaştan halkımızdan yediği sayısız darbelerle içine sürüklenmiş olduğu tükenişten duyduğu büyük ölüm histerileriyle HRK savaşçılarının 12 Ağustos'ta Uludere'de gerçekleştirildikleri ve faşist Türk ordusuna büyük kayıplar verdirildiği bahane ederek, faşist diktatörün emriyle Güney Kürdistan'a hava saldırıları düzenlemiş, PKK kampları adı altında sivil yerleşim alanlarına yüzlerce bomba yağdırarak esası kadın ve çocuklardan oluşan birçok insanımızı katletmiştir. Uzun yıllardan beri egemenlik altında tuttuğu Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'dan sarkarak, Kürdistan'ın diğer bir parçası olan Güney Kürdistan'a saldırmak ve hem de kara gücüne boyun baceremediğinden hava gücüne saldırmak Türk ordusunun ve bunun arkasındaki siyasetinin iflasından başka bir şeyi izah edebilir mi? Sağduyulu tüm güçlerin bu soruya hayır cevabını verdiği kuşku götürmez bir gerçektir.

Dünyada birçok güç bu gerçeği resmen kabul ettiği gibi, faşist Türk sömürgeçliği de birçok kurum ve kuruluşunun yazılı ve sözlü beyanıyla zimnen kabul etmekte ve bunu itiraf etmekte ve kendisine karşı olan herkese çaresiz tehditler savurmaktadır. Faşist sömürgeçlik sadece tehdit savurmakla kalmıyor, aynı zamanda bu tehditlerini tek taraflı bir tarzda kanunlaştırarak, kendi kendisine, ama herkes adına resmi yetkiler tanıyarak başta komşuları olmak üzere, dünya kamuoyunu tehdit etmektedir. Kürdistan'ın tüm alanlarına yayılmış ve halkımızın derinliklerinde yer edinmiş ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında acze düşen Türk faşist rejimi ve onun borazanı durumundaki basın, nerede bir PKK sempatisi varsa, Türkiye ordusunun oraya operasyon düzenleyebileceği, bunun yurt dışında da yapılabileceği ve yapılması gerektiğini iddia etmekte ve kendi toprakları üzerinde hiç kimseye vermediği hakkı, herkeşin topraklarını kendisinin müdahale hakkını uluslararası hukuk ve

işbirliği yapıyor veya yapmak istemiyor olabilir. Böyle bir durumda saldırıya uğramış devletin güvenlik kuvvetleri, şakileri kaçıkları komşu devletin arazisinde takip, imha ve yakalamaya hakkına sahiptir. Şakileri kovalayan devletin, bu hakkını kullanabilmek için onların kaçıkları komşu ülkeden peşin izni alması zorunluluğu da yoktur. Bu bir milletlerarası örf ve adet kuralıdır. Kaynağını meşru savunma ilkesinde bulur."

"Böyle bir durumda savaş yoktur. Şu halde, Anayasanın 92. maddesinin ilk fıkrası gereğince TBMM'den savaş hali ilanı istemek söz konusu olamaz." İşte Türk devletinin uluslararası hukuk ve kendi anayasası hususundaki mantığı böyle bir mantıktır. Öyle ki yabancı bir ülkenin topraklarına girmek için, TC hükümetinin ordusuna yetki vermesi yeterli görünmektedir. Bu anlayış "Sıcak takip kuralı" adı altında kanunlaşarak, yetki "valinin talebi ile ilgili komutana veriliyor." Bu kanun açıkça sunu gösteriyor: Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi zorladıkça faşist Türk sömürgeçliği ulusal ve uluslararası hiçbir kanun ve kural tanımayacak, giderek tamamen kendisini resmi kanun ve kurallardan azlederek içerde ve dışarda vahşiliğini "milletlerarası örf ve adetlere" göre -aşlında tamamen Kemalizin örf ve adetlerine göre- yürütecektir. Bu, Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini ortaya çıkardığı bir gerçek ve tarihi olarak Türk burjuvazisinin M. Kemal'den, hatta Osmanlılık düşüncesinden devraldığı bir özelliklerdir.

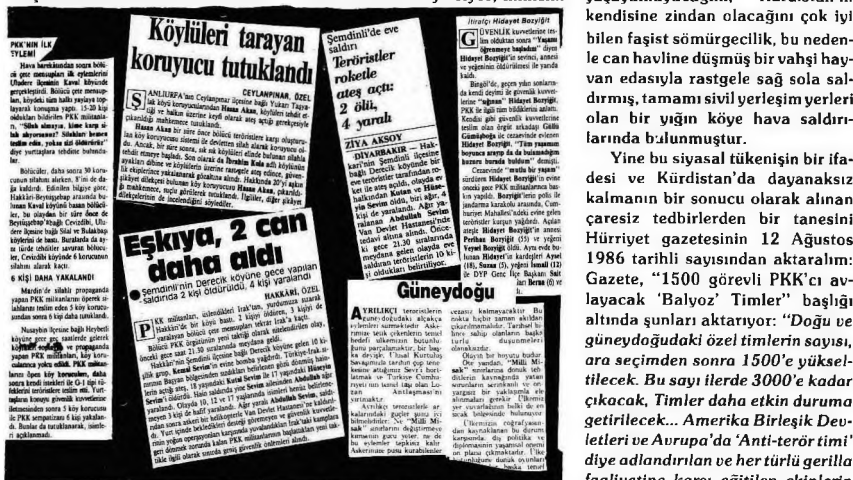
Faşist borazan böyle bir kanun(!) komşu devletler için oluşturduğu tehditle yetinmeyerek daha ileri gitmekte ve "Temizleme hareketi: Siyaset ve Strateji" başlıklı altındaki yazısında, Suriye'yi, Bulgaristan'ı, FKÖ'nün marksist kanadına mensup kuruluşlarını, Çekoslovakya'yı ve Doğu Almanya'yı tehdit ederek Sovyetler Birliği'ne uzanmakta ve şöyle demektedir: "Mencut bütün işaretler Sovyetler Birliği'nin yurdumuzda istikrarı bozmak ve doğu ilerimizi bizden ayırmak hedefinden vazgeçmedi-

ğini göstermektedir. Bu olgunun delillerini açık diplomasi planında ortaya koymak hiçbir sonuç götürmez. Gerçeğin istihbarat alanında ispatlanması ile diplomasi ve adalet planlarında kanıtlanması, birbirinden çok farklı kurallara uyar. Kaldı ki SSCB, Türkiye'yi açıkça karşısına almadıkça Türkiye de, kuzey komşusuyla doğrudan doğruya çekişme içine girmeyecektir. Ama Türkiye elbette gerçeğin farkındadır ve bunun gereğini yapacaktır."

Tehditlerin Suriye'ye yönelik bölümüne ise, "Şam, Türkiye sınırını fiilen savunmasız bırakmış durumdadır. Şu halde, ya Suriye Türkiye'ye karşı faaliyet gösteren bölücü çete ve kuruluşları ülkesinden kovacaktır, ya Irak'ın iyi niyetle yaptığı gibi Türk sınırına komşu bölgelerinde silahlı kuvvetlerimizin temizleme hareketine girişmesini izin verecektir, ya da Türk silahlı kuvvetlerinin bu işi bir gün izinsiz yapmasına katlanacaktır... Vefasız Suriye sunu çok iyi bilmelidir ki, hem kuzeyinde, hem de güneybatısında ciddi bir uyumsuzluğa girerse Moskova'dan yardım alamayacaktır. Mesela, o vakit NATO ve Varşova Paktı uyumsuzluğuna haline gelebilecektir. Birleşik Amerika'nın kendi müttefikleri lehinde ağırlık koymasının şartları da gerçekleşmiş olabilecektir." Faşist Türk sömürgeçliğinin akıl danışmanı Coşkun Kırca, Kenan Evren'in sözcülüğünden başka bir şey yapmamaktadır. Sadece, Kenan Evren'in Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısındaki savaş stratejisini beyan etmekle içinde bulunduğu çıkmazın biricik yolu olarak savaş bölgesel bir savaşa dönüştürerek, Amerika'yı yardıma çağırma yollarını göstermektedir. Bilindiği gibi Fransız sömürgeçliği de, Vietnam'da çıkmaza girdiğinde Amerika'yı imdadına çağırmıştır. Aynı çıkmaşı yaşayan faşist Türk sömürgeçliği de, şimdi den Amerika'yı savaşa çağırmanın planlarını yapmaktadır. Tabii ki bunu yaparken de tüm bölge halklarını, esasta tüm dünya halklarını ve özellikle Suriye şahsında Sovyetler Birliği'ni tehdit etmektedir.

Tehditlerin Libya lideri Kaddafi'ye uzanan ucu ise, şöyle; Türk basını Libya liderini, "haddini bilmezlikle ve çizmeyi aşmakla" suçlarken, "Türkiye hudutlarında devlet otoritesinin de kalmadığını" belirten ANAP Genel Başkan Yardımcısı Keçeciler, Libya'yı da içine alan tehditlerini şöyle savurmaktadır: "Irak ve Suriye kendi toprakları üzerindeki terör muhakkamlarını kontrol etmekte acizdir. Türkiye elbetteki, silahlı kuvvetlerine karşı girilen ve bir binbaşı ile 10 erin şehit olmasıyla sonuçlanan ve her geçen gün trımanan olaylara Dışişlerinin notalarıyla cevap veremeyecektir. Yıllardır yazı yazdık, dikkatlerini çektik, bir netice alamadık. Kad-dafi, teröre arka çıkmasını bedelini ağır öder. Bugüne kadar Türkiye, Libya ile ilgili dostane münasibetler geliştirmiş, Libya'dan beklediğimiz Türkiye'nin düşmanlarına arka çıkmamasıdır." Aynı üslupla tehditi devam ettiren Tercüman gazetesi köşe yazarı Taha Akyol da, 22 Ağustos 1986 tarihli sayısında, "Kaddafi'nin Tutumu" başlıklı makalesinde, "Kaddafi'ye söylemek istediğimiz şey, keskin sikenin kúpüne zarar vereceğini artık anlamış olması ve Türk dostluğunun kendisi için ne kadar elzem olduğunu şark duygusallığıyla değil, devlet adamlarına yakışan akıcılıkla bir kere daha düşünmesi-dir. Libya'ly Albay'a bir Türk astos-zünü de hatırlatalım: 'Sen dost kazanmaya bak, düşmanı anan da

Devamı Svf: 23'te



TÜRK DİŞ POLİTİKASINDAKİ İFLAS VE KÜKM'NİN ARTAN ULUSLARARASI ROLÜ

Baştarafı Syf: 1'de
İşime üzerinde KÜKM'nin oynadığı rolün giderek belirginleşmesi ise, sömürgeci egemenlerin bazı deneyimli akıl hocalarının, yöneticileri, gözlemlerinde at gözlüklerini bir yana iterek soruna daha objektif yaklaşım köklü çözümler arama doğrultusunda inka çabalarına hız vermelerine neden olmaktadır.

Özellikle son dönemlerde yapılan birtakım geziler sırasında içinde bulunduğu çıkmaz iyice gözler önüne serilen Türk dış politikasının bugünkü durumuna geçmeden önce bu politikanın geçmişten beri taşıdığı karakterin temel bazı özelliklerine değinmek yararlı olacaktır.

Türk Dış Politikasına Yön Veren Temel Özellikler

Ülkelerin dış politikaları kendilerinin içinde bulunduğu durumun bir aynasıdır. Bir ülkenin sosyo-ekonomik yapısı, politik egemen güçlerinin konumu o ülkenin uluslararası konjüktür içindeki yerile birleşerek dış politikasının ana karakterini şekillendirir. Bu açıdan, bir ülke içinde ne kadar güçlü ve uluslararası arenada ne kadar ağırlıklı sahibi ise dış politikasında da o oranda güçlüdür. Ve elbetteki, bir ülke kendi bağımsızlığına ne ölçüde sahipse dış politikasında da o ölçüde onurlu ve tutarlıdır.

Bu belirlemeler ışığında bakıldığında, Türk dış politikasının geçmişten beri kendi egemen sınıflarının çağdışı, çapulcu ve bağımlı karakterlerine bağlı olarak onursuz, tutarsız ve silik bir yapı arzettiği görülecektir. Bu politikaya damgasını vuran temel özellik fırsatçılık ve rıyakarlıktır. Bir gün belli bir durum gösterirken bir süre sonra bundan çok daha farklı bir duruma bürünür. Deyim yerindeyse, rüzgar hangi yönden esiyorsa ona göre yön değiştirir. Bu durumun daha iyi anlaşılabilmesi için, Türkiye'nin II. Dünya Savaşı sırasında güttüğü politikayı kısaca anımsatmak yetercektir. TC'nin çeşitli hesaplar ve ayakoyunları sonucu II. Dünya Savaşına filen katılmadığı bilinir. Türk burjuvazisi savaş yıllarını kendi palazlanması için çok önemli bir fırsat olarak görüp değerlendirmişti. İşçiler günde 18-22 saate varan süreler boyunca kıyasıya çalıştırılmış; alıntıları neredeyse köylülerin ürünlerine, tahıl başta olmak üzere, el kulluşu; halk kitleleri açlık ve yoksulluğa mahkum edilerek mevcut gıda maddeleri savaşta ihtiyaç duyulan birçok hammaddeyle birlikte faşist Hitler Almanyası'na pazarlanmıştır. Böylece genç Türk burjuvazisi bir yandan savaşın ortaya çıkardığı koşullardan alabildiğine yararlanarak kendisini güçlendirmenin yolunu bulurken, diğer yandan da aslında bütün ruhuyla yanında olduğu Hitler Almanyası'nı -resmi olarak savaş dışında kalmasına rağmen- hammadde ve gıda takviyesi yoluyla sonuna kadar desteklemiştir. Ancak, ne zamanki Hitler orduları Sovyet Kızıl Ordusu karşısında hezimete uğramış ve savaşın kaderi artık belli olmuşsa TC işte o noktada tam da kendi karakterine yakışır bir tutum içine girmiştir. Daha bir gün öncesine kadar ticaret yoluyla da

olsa desteklediği Almanya'ya sırt dönerek, savaş sonrası ganimetden biraz pay alma umuduyla, savaşın bitiminden bir gün önce Hitler Almanyası'na resmen savaş ilan etmiştir.

Evet, bu örnek bile tek başına Türk dış politikasının temelinde yatan fırsatçılığı, çapul hırsını ve güvenilmezliği ortaya koymaya yeterlidir.

Türk dış politikasının en temel özelliklerinden birisi, Türkiye'nin stratejik konumunun pazarlık konusu yapılması üzerinde varlık bulmasıdır. Öyle ki, birçok ülke diploması alanında son derece ince ve usta politikalarla amaçlarına ulaşabilmek için çaba sarfederken, Türk dış politikasında çoğu zaman böylesi ince ve usta politikalar üzerinde kafa yorma gereği fazla duyulmaz. Alışlagelmiş ve oldukça da etkili olan bir koz vardır nasılsa: "Arsamızın değeri." Evet, burjuva köşe yazarlarının da zaman zaman aynı deyiimi kullanarak ortaya koymak zorunda kaldıkları gerçek budur.

TC'nin dış politika alanında sergilediği belli başlı özelliklerden bir diğeri, iki sistem arasında yaşanan çelişkilerden usta bir cambaz misali yararlanmasıdır. Coğrafik konumu gereği hem sosyalizm güçleri ve hem de emperyalizm açısından önem taşıyan ve üzerinde ısrarla durulan Türkiye bu durumu her zaman çeşitli çıkarlar elde etmede bir koz olarak kullanmıştır. Emperyalist-kapitalist sistem içinde yer alan ve bu sistemin ileri bir karakolu rolünü de üstlenen Türkiye dış politika konusunda her zaman sosyalist ülkelerle de bir ilişki kısıp bırakarak her iki sistem arasında rahatça manevra yapabileme şartlarını yaratmıştır. Her yönüyle emperyalizme bağımlı olan ve onun politikalarının bir uzantısı haline gelen Türkiye, sosyalizm güçleri ile temelinde ekonomik çıkarlar da yatsa bir ölçüde ilişkide olmasını her zaman bir bağımsızlık işareti olarak adlandırmış; burjuva kalemler bu durumu "Bağımsız Türkiye'nin bağımsız dış politikası" olarak yansıtmaya özen göstermişlerdir. Ancak, emperyalizme göbekten bağımlı ve uydu karakterde olan Türkiye'nin bu "bağımsızlığı", "arsanın değeri"ni kullanarak her iki sistemden de daha çok taviz koparmak için ayakoyunlarına başvurma "bağımsızlığı"ndan öte bir bağımsızlık değildir.

ABD ve SSCB'de somutlaşan kapitalizm ile sosyalizm arasındaki çelişkileri kendi çıkarlarını savunmada ve tavizler koparmada bir koz olarak kullan ve bunu yaparken de gücünü dış politikasının ustalığından değil, dünya coğrafyası içindeki stratejik konumundan alan TC, aynı şekilde Batı ile Doğu arasındaki çelişkilerden de yararlanmaya çalışmaktadır. Bir yandan Batı dünyasına kabul edilmek için akla gelebilecek her yolu dener ve kendisini Batılı bir ülke olarak göstermeye çalışırken, diğer yandan da, özellikle cunta sonrası dönemde, Doğudaki islam dünyası içinde daha etkin bir yer edinme çabasını yoğunlaştırmakta; sık sık, "İslam kardeşliği ve kader birliği"nden dem vurarak Ortadoğu ülkeleri ile arasındaki bağları güçlendirmeye çalışmaktadır. Şüphesiz ki, altında bazı ekonomik çıkarlar da yatsa, bu politika esas olarak emperyalizmin Tür-

kiye'ye Ortadoğu'da oynaması için yüklediği jandarmalık rolünden kaynaklanıyor. Geçmişten beri, "tek yönlü değil, çok yönlü ilişkileri" diplomasisinin temel kuralı haline getiren Türk sömürgecileri emperyalizmin kendilerine yüklediği rolün de bu politikaları ile çakışması üzerine Ortadoğu'da etkinlik kurma çabalarını artırmış ama, Batı dünyası ile ilişkilerini daha da ileriye götürme çabalarından da geriye durmamıştır. Esasında bu ikili ilişkileri karşılıklı tavizler koparmada canalcı önemde gördüğü için de bunlara dört elle sarılmıştır.

Yukarıda belirttiğimiz özelliklerin yanı sıra Türk dış politikasını emperyalizmin genel politikasından ayrı düşünmek de olası değildir. Her ne kadar zaman zaman ABD ve Avrupalı emperyalistler ile arada bazı anlaşmazlıklar varmış gibi görüntüler yaratılmaya çalışılsa da bunlar özünde birbirinden daha çok taviz koparmak için didişmekten öteye anlam taşımamaktadır. Ama sosyalist ülkeler ve ilerici ülke yönetimlerine, ulusal kurtuluş hareketleri ve ilerici güçlere karşı temel politikalarda tam bir mutabakat vardır ve bu konuda Türk dış politikası emperyalist politikanın güdümündedir.

Cunta Sonrası Türk Dış Politikası ve Derinleşen Bunalım

Faşist Türk cuntasının işbaşına gelishinden bu yana geçen altı yıl aşkın süre, her alanda olduğu gibi dış politika alanında da eldeki mevcut olanakların sonuna kadar kullanılıp tüketildiği bir süredir. Türk burjuvazisi tarihinin son dönemlerini yaşadığını ve ömrünü biraz daha uzatabilmek için bütün hünerlerini ortaya koyması gerektiğinin bilincinde olarak bu süre boyunca dış politika alanında da elinde ne kadar olanak varsa hepsini seferber etti, diplomasisinin bütün inceliklerini ortaya döktü.

Cunta sonrası dönemde de mevcut Türk dış politikasının yukarıda değindiğimiz özellikleri bütün yönleriyle ortaya konuldu. Hatta bu uygulamaları Türkiye tarihinde bugüne kadar ulaşabilmiş sınırları sonuna kadar zorlayarak, elde edilebilecek olanın azamısına ulaşma amacıyla gerçekleştirildi. "Arsanın vazgeçilemezliği" olgusu özellikle emperyalist güçlerden alınacak daha köklü ve kalıcı tavizler için yoğunlaştı; sistemin kayıplarında Türkiye'nin sahip olduğu tüm açıklığıyla ortaya konularak üstlenilen misyonu hayata geçirmedeki kararlılık gösterildi ve karşılığında ödenecek ücret artırılmaya çalışıldı. Özellikle ekonomik alanda daha çok çıkar elde ederek çöken devleti kurtarmak için dünyanın gidilmedik tek bir köşesi bırakılmadı. Cumhurbaşkanından başbakanına, dışişleri bakanlarından sanayicilerine kadar bütün bir sistemin temsilcileri, "dünya kazan biz kayp" misali, elde edilecek bir kurtuluş için dolaşp durdular. Sosyalist ülkelerden emperyalist ülkelere, Batılı kapitalist ülkelere Ortadoğu'nun müslüman ülkelerine kadar yüz sürülmek kapı bırakılmadı. Peki, bütün bu

çalışmalar sonunda bugün ulaşılan durum nedir? Sorunlara çözüm bulunabilmiş, Türk dış politikası başarılı olabilmis midir? Bu sorunun yanıtını vermek için her şeyden önce, cunta sonrası dönemde de başvurulmuş "her sistem ve herkesle ilişkide olma, hepsinden yararlanma" politikasının günümüz siyasal koşullarında ne ölçüde başarılı olabileceğine bakmak gerekiyor.

Hatırlanacağı üzere, faşist cunta iktidarı gaspede etmez, diğer askeri darbelerden farklı olduğu, demokratik bir öz taşıdığı imajını yaratmak için ilk elden sosyalist ülkelere geziler düzenlemişti. Cunta başı Kenan Evren her konuda bir karikatürünü çizdiği M. Kemal'i bu konuda da kendisine örnek alıp sosyalist ülkelerle iyi ilişkiler içinde olmak isteği mesajını iletmiş; ABD emperyalizminin kuklası olduğu gerçeğini gölgelemeye çalışmıştı. Ama zaman geçtikçe ABD ile ilişkilerin boyutları da her alanda kendisini ortaya koymaya başlamış, hiç kimseye inandırıcı gelmeyen maskeler ardındaki gerçek yüz ve yüklenilen misyonlar bir bir ortaya serilmeye başlamıştı. Aynı şey, Batı ile Doğu arasındaki çelişkiler noktasında da giderek belirginleşmeye başlamıştı. Ekonomik sorunların çözümleme konusunda Ortadoğu'ya yaptığı ihracata büyük önem veren ve bu yüzden de bu alandaki ülkelerle ilişkilerini arttırmaya özen gösteren cunta, Türkiye'nin Ortadoğu ülkelerine daha yakın olduğu imajını yaratmaya çalışmış, siyasal sorunlarda bu alanda daha çok söz sahibi olmak için bu alandaki uluslararası konferanslar ve toplantılarda aktif roller üstlenmişti. Ama diğer yandan da Batı dünyasıyla daha çok bütünleşmek için elinden geleni yapmış; yalnızca askeri ve siyasal bütünleşme değil, ekonomik bütünleşme için de Avrupa'ya başvurularını arttırmaya başlamıştı. Bu ikili oynama yalnızca sistemler ve bölgeler arası sorunlarda değil, yerel sorunlarda da kendisini ortaya koymaya devam etmektedir. Örneğin, İran ile Irak arasındaki savaştan kendi çıkarları için alabildiğine yararlanan TC'nin el altından Irak'ı desteklerken görünüşte tarafsız bir politika yürütüyor gibi görünmesi İran'ı giderek daha çok tepki göstermeye zorlamaktadır. Hem İran ve hem de Irak Türkiye'yi bu ikiyüzlü politikaya son vererek açık tercih yapmaya zorlamaktadır. Aynı şey Batı ile Doğu arasında bir yer alma, bir köprü olma politikasında da pürüzler doğurmaktadır. Türkiye'nin Ortadoğu ülkeleri ile artan ilişkileri Avrupalı dostlarını zaman zaman özellikle ekonomik çıkarlar noktasında hoşnutsuzluğa iterken, Ortadoğu ülkelerinin çoğu da zaten başından beri sahtekarca 'buldukları' bu Ortadoğu'ya yakını görünme çabasını ciddiye almamakta, Türkiye'yi Avrupa emperyalizminin Ortadoğu'daki eli olarak nitelendirmektedir. Faşist Türk devleti ile ekonomik alanda ilişkilerini sürdürseler ve yoğunlaştırmaya çalışsalar da, siyasal alanda onun emperyalizme sunduğu destek konusunda sosyalist ülkelerde de dolaylı biçimlerde yansıyan hoşnutsuzluklar vardır.

Cunta Başbakanı Özal'ın Sovyetler Birliği'ne yaptığı gezi sırasında Gorbacov'un kendisi ile görüşmemesi bu konuda anlamlı bir siyasal mesaj olarak nitelendirilmektedir. Diğer taraftan, emperyalizm de Türkiye'yi kendisiyle daha çok bütünleşmesi ve tüm isteklerine daha açıkça boyun eğmesi noktasında zorlamaktadır. Türkiye ise bunun için daha çok taviz koparmaya çalışmakta ve bu durum emperyalizmle ilişkilerde çok ciddi boyutlarda olmasa da bazı sorunlara yol açmaktadır. Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması (SEİA) konusunda son dönemlerde çıkan sorunlar buna bir örnektir. Ancak bu noktada şunu da belirtelim ki, ABD TC'nin bu konudaki kaprislerine en küçük bir değer vermemekte, eninde sonunda yola geleceğine duyduğu güvenle taleplerine kulaklarını tıkamaktadır. Bu da TC'nin kendi nezdinde ne kadar ucuz bir uşak olduğunu bir kez daha ortaya koymaktadır. TC, iplerini emperyalizme bir kez öylesine kaptırmıştı ki, "arsasının değeri" bile ucuzca satın alınmasına engel olamamaktadır.

Kıscacası; gelinen aşamada Türk dış politikası tam bir çıkmaz içerisindedir. Türk sömürgecilerinin her ipte oynama politikası tıkanmış; önemli sorunlar doğuran bir kördüğümüne dönüşmüştür. İlişkide bulunduğu tüm çevreler TC'yi politikalarında açık olma, kuzlarını açıkça ortaya koymaya zorlamaktadır. Bölgede ve dünyada giderek keskinleşen çelişkiler, geçmişte birtakım başarılı sonuçlar vermiş olsa da, TC'nin bu herkesle ilişkide olma politikasını günümüzde artık uygulanamaz noktaya getirmiş bulunmaktadır. Aslında hizmet ettiği çevreler çok açık olmasına ve bunlar bilinmesine rağmen karşılıklı çıkarlar nedeniyle bazı güçlerce göz yumulan bu politikaya daha fazla göz yumma koşulları kalmamıştır. İşte TC'yi dış politika alanında bir bunalımın eşğine getiren bu zorlamadır. Bugüne kadar onunla ilişkide olan birçok ülke çeşitli hoşnutsuzluklar göstererek TC'yi açık tavrı almaya çağırmaktadır. Türk devleti bugüne kadarki dış politikası ile önemli oranda güven yitirmiş; giderek yalnızlığa itilmiştir. Komşusu olduğu bütün ülkelere, Bulgaristan'dan Yunanistan'a, Suriye'den İran'a kadar çeşitli sorunları vardır ve bu sorunlar giderek derinleşmektedir. Dış ilişkiler konusunda geçmişte varolan bazı küçük pürüzlerin giderildiği Batı Avrupa ülkeleri ile ilişkiler dışındaki tüm ilişkilerde gerileme ve bunalım vardır. Bu durumu "Güneş" gazetesindeki bir yorumunda İsmail Cem şöyle dile getiriyor: "Görüldüğü kadarıyla dış ilişkilerimizde sadece Batı Avrupa ve Ortak Pazar yönünde olumlu işaretler vardır... Dış siyasete yalnızlaşmak da, komşu ilişkilerinde tatsızlık da, olumlu işaretler değildir." (Aktaran Hürriyet, 21 Ağustos 1986)

Evet, Türkiye dış ilişkilerinde giderek yalnızlığa itilmektedir. Gericiğin en has sözcülerinden Ergun Göze'nin derin bir hayıflanma ile, "Aslında, Türkiye dışişleri meseleleri hep küçük çapta, küçük taktikler olarak ele alınmaktadır. Asla yeni şartlara uygun bir diplomasi stratejisi ve savunma konsepti takip etmemektedir." (Tercüman, 2 Eylül 1986) diye dile getirdiği küçük çıkarlar peşinde koşma, ayakoyunları ve rıyakarlık Türk devletine karşı giderek

daha güvensiz yaklaşılmasına neden olmuştur. Ve bugün artık Türk sömürgeci yetkilileri de açıkça görmekteyiz ki, "Avrupa'nın vazgeçemediği, Ortadoğu politikalarında ağırlık sahibi güvenilir Türkiye" imajı boş bir hayalden öte bir şey değildir. Türkiye bir kukladır; ve hem de çok ucuza oynatılan bir kukla. Sovyetler Birliği'ne gezi sırasında Türkiye Başbakanının içine düştüğü durum, Halefoğlu'nun son İran gezisi sırasında yaşananlar bu ülkenin en küçük bir saygınlığının artık kalmadığını ortaya koymaktadır. Mehmet Ali Birand, bir yorumunda, Türkiye'nin Ortadoğu'daki etkinliği konusundaki iddiaların ne kadar boş olduğunu açığa sermekte ve yetkilileri gözlerini açıp gerçekleri görmeye çağırılmaktadır. Evet, somut gerçekler bu düzeydedir. Ve son dönemlerde burjuva gazetelerinde ve TC yetkililerinin dilinde de açığa vurulmak zorunda kaldığı gibi, Türk dış politikası bir çıkmaz içindedir; hangi yöne gidilirse gidilsin sonunda tükenişin olduğu bir çıkmaz...

KUKM'nin Artan Uluslararası Rolü ve Türk Dış Politikasına Etkisi

"Kürt ayrılıkçılarının eylemleri ve kampanyaları, Türk dış politikasında yeni ve ciddi bir sorun olarak ortaya çıkıyor. Türk diplomasisi şimdi bu yeni cephe de de akılcı bir şekilde savaşmak zorundadır." (Milliyet, Sami Kohen, 1 Eylül 1986)

"Şimdi, Türkiye ile ilgili olarak ön plana çıkan veya çıkarılan konu 'Kürt sorunu'."

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Irak'taki operasyonları, tahminlerin aksine Batı basınında beklediği kadar ilgi çekmemiş. Ne zamanki, Avrupa'daki Kürt grupları çeşitli başkentlerde basın toplantıları yapmaya başlamışlar, konu birdenbire yaygınlaşmış. Üzerinde durulan, daha doğrusu ağırlık verilen mesaj da, Türkiye'nin bütün 'Kürt halkına karşı' katliam-soykırım hareketine girdiği şeklinde. Yani, Ankara'nın 'bu hareket terör gruplarıyla sınırlı tutuldu' mesajı gereken yerlere ulaşmamış durumda. Böyle olunca da, Avrupa Parlamentosu, Avrupa Konseyi ve basının önemli bir bölümü olaya ters bakmaya başlıyorlar." (Milliyet, M. Ali Birand, 10 Eylül 1986)

Evet, yalnızca yukarıya aldığımız iki alıntı bile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin uluslararası alanda yarattığı etkileri, ortaya koyduğu inandırıcılığı ve buna karşılık Türk dış politikasının bu gelişme karşısında artan çıkmazını göstermeye yeterlidir sanırız.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi giderek artan gelişme seyri ile bir bütün olarak sömürgeci devlet mekanizmasını çıkmazına sokmuş bulunmaktadır. Bunun belirtilerini günlük yaşamı varnıncaya dek her alanda görmemek artık olanaksız hale gelmiştir. Sömürgeci Türk devletinin iç politikası üzerinde, sosyal-ekonomik yapısı üzerinde bölgesine etkili olan bir gücün onun dış politikasını da etkilememesi elbetteki beklenemezdi.

KUKM'nin etrafındaki tecrit çemberini önemli oranda yararak kendisini dünya halklarına, ilerici-demokratik güçlerine tanı-

ması, giderek dikkatlerin bu noktada daha fazla yoğunlaşmasına yol açmaktadır. Diğer taraftan, başlangıçta ezileceği şüphesiyle fazlaca görülmek istenmeyen KUKM'nin tüm bu beklentileri yerle bir ederek varlığını koruması, bununla da yetinmeyerek TC'yi tehdit eder boyutlara ulaşması dost-düşman tüm devletleri bu olgu ile yakından ilgilendirmek zorunda bırakmıştır. İster ilerici ister gerici, ister lehte ister aleyhte olsun birçok güç, Ortadoğu siyasi arenasında giderek belirgin yer tutmaya başlayan bu gerçekliği tahlil edip ona ilişkin politikalarını oluşturmak, ya da varsa yeniden gözden geçirmek durumunda kalmıştır. Yani, KUKM bir daha çıkmamak üzere dünya siyasal güçlerinin gündemine girmiştir.

Geçtiğimiz günlerde Türk egemen sınıflarının bayatlamış oyunlarından biri daha sahneye kondu. Aylardır şamatası sürdürülen ve adeta genel bir seçim havası verilen ara seçim nihayet 28 Eylül 1986 günü yapıldı. "TBMM'de boşalan 11 milletvekili koltuğunun yeni sahiplerini tesbit etmek amacıyla Burdur, Niğde, Bingöl, Antep, Zonguldak illeriyle Ankara, İstanbul, İzmir, Samsun ve Manisa illerinin bazı bölgelerinde yapılan ara seçim milletvekili koltuklarının yeni sahiplerini belirledi, ama yeni sorunlar ve tartışmaları da beraberinde getirdi. Seçim sonucunda ANAP 6, DYP 4, SHP ise 1 milletvekilliği aldı.

Seçim sonuçları birçok çevrede sürpriz olarak nitelendirildi. Uluslararası çevreler de dahil olmak üzere tüm çevrelerin birleştiği nokta, bu seçimlerin ANAP'a ciddi bir uyarı, DYP için büyük bir zafer ve SHP içinse hezimet olduğuydı. Bu partiler dışında kalan birçok Parti için ise daha başından fazla şans tanınmamaaktaydı ve sonuçlar bunu doğruladı.

Seçimler sonucunda ortaya çıkan durumu irdelemeden önce sömürgecilerin bu seçimler etrafında kopardıkları gürültülerin altında yatan hesaplara değinmekte yarar vardır.

Kamuoyunun da yakından takını olduğu gibi, seçimler öncesinde basın ve yayın yoluyla olduğu kadar seçim mitingleri, demeciler, kahve toplantıları, çeşitli geziler vs. yoluyla da yoğun bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütüldü. Dikkatler tüm diğer sorunlardan bu seçimlere çekilmeye, halk politize edilmeye çalışıldı. Genel seçim havası estirilerek iktidara kimin aday olduğu sorusuna yanıt arandı. Evet, amaç yalnızca birkaç milletvekili seçmek değil, hazırlıkları yapılan yeni bir genel seçim için ortamı gözlemlemek, halkın nabzını ölçmek, gelişmelerin muhtemel seyrini tesbit etmekti. Peki buna neden ihtiyaç duyuldu?

Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan gelişmelere dikkat eden herkes görecektir ki, bugün yalnızca Kürdistan'da değil, Türkiye'deki siyasal gelişmelere damgasını vuran bir olgu var: Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi. Ve bu mücadelenin giderek gelişmesi sömürgecilerin sonunu yaklaştırmakla kalmıyor; onun önüne koyduğu planları da alt-üst ediyor. Faşist cunta 1988 yılı için önüne

Elbetteki gündemlerde yer alan bir olgu haline gelen KUKM, karşısında savaştığı gücün uluslararası ilişkileri üzerinde de etkiye bulunacaktı. Geçmişten beri TC'ye arka çıkan, çıkarları onunla bütünleşmiş emperyalist-kapitalist, gerici güçler, ulusal kurtuluş mücadelemize düşmanca tutum alıp sömürgeci devletle dayanışmalarını daha da üst boyutlara çıkaracaklardı. Buna karşılık TC'nin halklara yönelik gerici politikalarına ve saldırılarına karşı çıkan, onunla şu veya bu oranda ilişkileri olan ilerici-devrimci güç veya devletler de KUKM'ne desteklerini artıracak, TC'ye karşı politikalarına daha cesaretle sarılacaklardı. Nitekim, bugüne kadar olan ve bundan sonra da olacak olan budur. Ortadoğu'da Libya, İran, Suriye gibi

ülkelerle Türk devleti arasında -bu ülkelerin kendileri ile TC arasında belirgin çelişkiler geçmiştir beri vardır- sorunlar KUKM'nin yükselmesine paralel olarak derinleşmektedir. (Bu arada şunu da belirtelim ki, bazı ülkelerle TC arasındaki çelişkiler KUKM'nin yarattığı objektif durumdan kaynaklanıyor, yoksa KUKM'ne doğrudan destek olumasından değil.)

Diğer taraftan Avrupa zemininde de KUKM giderek daha geniş çevrelere kendisini tanıtmakta, dikkatleri TC'nin katliamcı-faşist politikalarına çekmekte ve bu durum faşist sömürgecilğin uluslararası kamuoyundan tecrit olmasına, dış ilişkilerinde pürüzlerin giderek artmasına neden olmaktadır. Yani TC, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin

yarattığı uluslararası etkiler nedeniyle kendi müttefikleri içinde de zaman zaman zor durumlarda kalabilmektedir.

Şüphesiz ki, TC'nin yüzündeki maskelerin indirilmesinde ve her ipte oynayan bir cambaz olmanın çıkarak, giderek köşeye sıkışmasında KUKM'nin belirleyici rolü vardır. Bugüne kadarki gelişmeler bunun böyle olduğunu açıkça ortaya koyar niteliktedir. Ve zaten sömürgecileri, tüm yetkilileri ve akıl hocalarıyla birlikte telaşa düşüren de budur. KUKM yalnızca ülke sınırları içinde değil, uluslararası alanda da faşist Türk sömürgeciliğinin karşısına ciddi bir engel olarak dikilmiştir. Gelişmeler bu engelin gelecekte TC'nin başına daha büyük belalar açacağını daha şimdiden müjdelmektedir.

ARA SEÇİMİN GETİRDİKLERİ



bir genel seçim hedefi koymuş bulunmaktaydı ama işler hiç de istediği gibi gelişmedi. Kürdistan'daki mücadelenin bir türlü engellenememesi cuntanın istikrar iddialarını yerle bir etti, ekonomiyi düze çıkarma çabalarını baltaladı. Devleti kurtarma iddiasıyla işbaşına geldiğini iddia eden cunta devletin temeline dinamit koymakla suçlanacak kadar güç duruma düşürüldü. Elbetteki bütün bu sonuçların ceremesini birilerine yüklemek gerekliyordu. Cuntanın ve onun şahsında devletin ömrünü uzatmak için ANAP hükümeti başarısızlıkların sorumlusu olarak gösterilmeye çalışıldı ve yıpranma süreci hızlandırıldı. Bu noktada onun yerine hükümet olabilecek bir alternatif yaratmak gerekiyordu. Ama bu geçmişte olduğu gibi cuntanın açık atamasıyla olmazdı. "Demokrasî"ye geçildiği iddialarına inandırıcılık kazandırmak için oyun biraz daha ustaca oynanmalıydı. Bunun için de katılacak partiler konusunda yasaklar koymadan, bütün irili-ufaklı partilerin katılmasını sağlayacak ve böylece hem milletin eğilimini ortaya koyacak ve hem de tüm dünyaya demokrasinin nasıl da yerleşmiş olduğunu(!) gösterecek bir seçim gerekliydi. Milletvekillerini saptayacak ara seçim bunun için iyi bir fırsattı. Üstelik ortam biraz kızıştırsa millet Kürdistan'daki savaşı, bu savaşta "TC şanlı ordusunun" hezimeti ve açıklanan kokan nefesi bir süre için de olsa unutulacak; böylece cunta seferi biraz

rahatlama fırsatı bulabileceklerdi. Nitekim, tüm planlar bu çerçevede adım adım hayata geçirildi.

Seçim sonuçları bugüne kadar yapılan planlarda bazı yenilikleri gündeme getirecek gelişmeleri ortaya çıkardı. ANAP'ın, "En büyük benim", "Bana alternatif yok", "12 Eylül öncesine dönmek istemiyorsanız bana oy verirsiniz" türünden propagandalarına ve kendine son derece güveniyor görünmesine rağmen oy kaybedeceği bekleniyordu. Bugüne kadar halka çektiği büyük yük acılar pahasına yine seçimlerden zaferle çıksa şaşırtıcı olurdu. Bu açıdan ANAP'ın seçimler sonucunda aldığı ihtar anlaşılır. Ancak, beklenmeyen ya da böyle olması istenen gelişme Demirel destekli DYP'nin seçimlerden belirgin tarzda üstünlük kurarak çıkması ve ana muhalefet partisi konumuna yükselmesi oldu. Buna karşılık oldukça umut bağlanan SHP tam bir yenilgiyle seçimlerden üçüncü parti konumuna düşerek çıktı. Geçmişten beri iktidara alternatif olarak hazırlanan SHP'nin hezimete uğraması, buna karşılık "yasaklı" Demirel'in önderliğindeki DYP'nin güç toparlaması şüphesiz ki SHP'nin belirgin olarak cunta içazetli olması; Demirel'in ise kitlelerin 12 Eylül cuntasına ve hayat pahalılığına karşı tepkilerini iyi kullanmış olmasındandır. Evet, geçmişte halka karşı sayısız suçlarla yüklü olsa da Demirel halkın duygularını sömürerek onlara yeniden bir kurtarıcı gibi görünmeyi başarmıştır. Buna karşılık SHP ne

kadar "halk", "sosyal-demokrasi" edebiyatı yapsa da alındaki cunta damgasını unutturamamış ve kitlelerin faşizme nefretinin hüsmına uğramaktan kurtulamamıştır.

SHP'nin içine düştüğü bu durumdan en çok hayal kırıklığına uğrayanlar şüphesiz ki onun soldan uzantıları tasfiyeciler bayramı olmuştur. Bunların geleceğin iktidar partisi olarak gördükleri SHP'nin kuyruğuna takılarak kendilerine de düzen içinde belli bir yer kapma umutları SHP'nin ayağının kaymasıyla yerle bir olmuştur. Ancak, şimdi de Demirel ve DYP'nin peşinden sürüklenmekte ve onun getireceği "demokrasi"nin nimetlerinden pay kapma telaşına düşmüş bulunmaktadırlar.

Ne var ki gelişme kuralları bundan sonra da acımasızca hükmini icra etmekte devam edecektir. Faşist Türk devletini cuntası, ANAP'ı, SHP'si şahsında mahkum eden KUKM, sahte umut DYP ve borazanbaşlarının da maskelerini düşürmekte gecikmeyecektir. Kurtuluşunun kendi ellerinde olduğunu ve devrimden başka çıkar yol bulunmadığını yaşamın acımasız gerçekleri içinde adım adım öğrenen Türkiye halkı çok yakınlaştırmaktadır. Kurtuluş ancak devrimlidir.

IRAK-İRAN SAVAŞI YEDİNCİ YILINA GİRERKEN

MEVCUT DURUM VE OLASI GELİŞMELER

Baştarafı Syf: 1'de
zamanda savaş sona erecek midir? Eğer bir sonuçlanma ortaya çıkarsa çözüm nasıl olacaktır? Savaş süreceksa hangi biçimlerde sürecektir? Kısaca muhtemel gelişmeler ve bunun bölge veya dünya açısından anlamı nasıl olacaktır? Herkesin düşündüğü, yanıt aradığı ve kendi açısından çözümler beklediği bu sorulara savaşı ortaya çıkaran nedenleri, savaşın altı yıllık gelişimini ve savaşın gücünün bugünkü iç ve dış durumlarını kısaca inceleyerek somut ve gerçekçi cevaplar vermek gerekiyor.

Her şeyden önce savaş hangi koşullarda ortaya çıkmıştır? Savaşı başlatan ve sürdüren nedenler nelerdir? İran ile Irak arasında savaş ve çatışma sadece altı yıllık bir olay mıdır? Bu sorulara cevap aramaya çalışanlar görecektir ki, Irak ile İran arasındaki savaş, kökü tarihin derinliklerinden gelen ve bugün ciddi ekonomik, politik ve ulusal çıkar ilişkilerine dayanan, iç ve dış politik gelişmelerin bir ürünü olarak ortaya çıkan ve süren bir olaydır. Bir bakıma şii ve sunni mezhepleri arasındaki bir mücadele özelliği taşıyan bu savaşın geçmiş bin yılı aşan bir tarihi derinliğe uzanır. Yine aynı tarihi derinlikte Arap ve Fars ulusları arasındaki çıkar ilişkilerinin yarattığı sürekli bir mücadele ve çatışma vardır. Bugün savaşın bir bakıma Fars ve Arap ulusları arasındaki ulusal çelişkiyi de içinde taşıdığı ve bazı güçlerce de daha çok böyle gösterilmeye çalışıldığı açık bir gerçektir. Bu çelişki, çatışma ve savaş durum, İslamiyetin yayılmaya başladığı dönemde gelişmiş, Osmanlı egemenliği döneminde sürmüş, yirminci yüzyılda yeni devletler kurulunca karşılıklı sınır anlaşmazlığı ve çıkar çatışmaları biçiminde günümüze kadar devam etmiştir.

1970'lerin ilk yarısında İran ile Irak ilan edilmemiş bir savaş durumu yaşamıştır. Irak rejimine karşı mücadele eden Güney Kürdistan'daki Barzani hareketine İran desteği buradan doğmuştur. İran Şahlığı, Barzani önderliğindeki mücadelede verdiği geniş çaplı ekonomik ve askeri yardımla Kürdistan'daki mücadelenin ve savaşın gelişmesine belli bir süre destek olmuş, bununla ise bir yandan Irak'ta aralarındaki çelişkileri kendi lehine çözümlemeye amaçlarken, bu biçimde Irak rejimini ciddi bir biçimde zorlar ve tehdit ederken, öte yandan da Kürt hareketinin denetimini eline geçirmeyi amaçlamıştır. Bu durum, Ortadoğu'da Sovyetler Birliği ile iyi ilişkiler bulunan Irak rejiminin zorlanması ve yıkılması açısından ABD'nin bölge politikasına ve çıkarlarına da uygundur. Sonuçta kazanan İran kaybedenler ise savaşın güçleri; yani Irak ile Güney Kürdistan'daki mücadele olmuştur. 1975 Cezaıyır Antlaşmasıyla Basra Körfezinde ve sınırda toprak da dahil bir yığın ekonomik ve ticari kazanç İran'a bırakılmış, bunun karşılığı olarak İran'ın Barzani hareketine yardımcı kesmesi ve hareketin bastırılmasına yardımcı olması kararlaştırılmıştır. Ve bu karar doğrultusunda Güney Kürdistan'daki hareket bastırılmış, ezilmiş, geniş katliamlar yapılmıştır. Bu durum İran'ın da çıkarıdır, Irak'a karşı mücadelesinde Kürt hareketinin kullanılması çıkarına uygundur, fakat onun gelişip güçlenmesi kendisini de tehdit etmektedir, bu nedenle belli bir gelişme sürecinde ezilmesi, tasfiye



edilmesi gerekir. Kürdistan açısından Irak-İran çelişkisi elverişli bir etkindir, fakat bu çelişkinin bir aracı olarak kullanılmadığı, tersine bundan yararlanmanın başarıldığı zaman bu böyledir. Cezaıyır antlaşması, İran Şahlığını güçlendirerek, statükoyu bozmaya aday olan Kürdistan'ın bu konumunu bir süre öneleyerek ve Irak rejiminde gerici dönüşümlere yol açarak bölgede emperyalist ve gerici etkinliği güçlendirmiştir.

Ancak Cezaıyır Antlaşmasının ortaya çıkardığı sonuçlar uzun süreli olmamış, 1970'lerin sonunda gelişmeler bu kez tersinden işlemiş, İran'da emperyalizmin bölgedeki jandarması olan Şahlık rejimi yıkılmıştır. Şahlığı yıkan İran devrimi, hem bölge ve hem de dünya açısından ciddi öneme sahip yeni bir durum ortaya çıkarırken, aynı zamanda Irak'ta olan antlaşmaları da ortadan kaldırmış ve sorunları yeniden gündeme getirerek, çelişkileri keskinleştirmiştir. İşte bu durum altı yıldır süren savaşa yol açmıştır. Ve İran ile Irak arasında altı yıldır süren ve çözümlenmeyen savaş böyle bir tarihi gelişimin devamı olarak ortaya çıkmıştır. Savaşın dayandığı bu tarihi durum, onun gelişmesinde, çözümünde, ortaya çıkacak gelişmelerde önemli bir etken durumundadır.

İran devrimi, 1980'lerin başında İran'da ciddi bir yönetim zayıflığı ortaya çıkarmış, İran'dan yükselen devrimci dalga başta Irak ve Türkiye olmak üzere bölgedeki işbirlikçi-gerici rejimleri ciddi bir tehdit altına almıştır. Bunun karşısında Irak rejimi, 1975'lerdeki sorunlarını kısmen çözümlemiş, gerici yapılarını geliştirmiş, bölge ve dünya gericiyle ilişkilerini güçlendirmiştir. Ve bu rejim, ortaya çıkan gelişmeleri dikkate alarak, 1975'te İran'a bırakmak zorunda kaldığı ekonomik ve ticari ayrıcalıkları geri almak ve İran'daki devrimci gelişmelerin kendi rejimini tehdit eden konumunu ortadan kaldırmak amacıyla, bölge gericiğini ve emperyalizmin de teşvikiyle savaşı yeniden gündeme getirmiş ve başlatmıştır. İşte savaşın ortaya çıkmasında böyle önemli ekonomik çıkar çelişkileri vardır, bu durum politik mücadelede savaşa yol açmıştır ve savaşın çözümü içinde belirgin bir etken durumundadır. Ayrıca savaşın başlatılmasında İran'daki devrimci gelişmelerin ezilmesi amacı vardır, bu, savaşın rejimlerin birbirlerini yıkımla tehdit ediyor olmasından demektir, rejimlerin bu biçimdeki karşılıkları ve bu temelde şekillenen politikaları savaşın çözümü için rejimlerden birinin yıkıl-

ması gibi bir sonucu değişmez seçenek durumuna getirmiştir.

İran ile Irak arasındaki savaşın başlatılmasında iç ve tarihi etkenlerini kısaca böyle belirlemek mümkündür. Ancak savaşın ortaya çıkmasını nedenlerini izah etmek de bu durum yalnız başına yeterli değildir. Çünkü savaşın başlamasında ve günümüze kadarki gelişiminde bölgesel etkenlerin de, bölge çapında karşılıklı güçlerin yürüttükleri mücadelenin de önemli bir yeri vardır. 1970'lerin sonunda bölgede önemli gelişmeler yaşanmakta, işbirlikçi-gerici rejimler ciddi bir biçimde tehdit edilirken emperyalist çıkarlar sarsılmaktadır. Suriye-Lübnan-Filistin arasındaki gelişmeler Arap ulusal hareketine yeni bir yön vermekte, bu temelde çözümler geliştirmeye çalışmakta ve bu durum Arap gericiğini etkisini zayıflatarak bu rejimleri ve İsrail siyonizmini tehdit etmektedir. Türkiye ve Kürdistan'da gelişen mücadele ilerleyip bölge ilerici güçleriyle ittifaka açılmakta, Türk burjuva egemenliğinin yıkımı için tehlike oluşturmaya başlamaktadır. İran'da bölgenin emperyalist rejimlerinde birisi olan Şahlık yıkılmış, İran bölge ilerici güçlerinin bir parçası olmuş ve İran'dan yükselen mücadeleye katılmış bölge halklarını itikade ve işbirlikçi-gerici rejimleri, ABD varlığını ciddi bir biçimde tehdit etmeye başlamıştır. Bütün bunlar, ABD'nin bölgede yaratmış olduğu egemenlik sisteminin toptan tehdit eden, bazı alanlarda yakan ve yeni siyasal gelişmeler, devrimci dönüşümleri gündeme getiren gelişmelerdir. İşte 1980'lerin başlarında ABD emperyalizminin ve işbirlikçi rejimlerin, bu gelişmeleri durdurabilmek, ezilebilmek ve kendi egemenliklerini güçlendirebilmek için yürüttükleri çok yönlü bir karşı-devrimci saldırı planı vardır. Türkiye'de 12 Eylül faşist askeri darbesi bu planın bir parçasıdır, Irak'ın İran'a saldırısı yine bu plan doğrultusundadır, daha sonra devamla İsrail Lübnan'ı işgal etmiş, Filistin sorununu çözümü için Reagan planı dayatılmış, Suriye gibi ülkelerde iç karışıklıklar çıkarılmaya çalışılmış ve bugün bu saldırılar ABD'nin Libya'yı bombalaması, Türk faşizminin Güney Kürdistan'ı bombalaması ve işgali düzeyine varılmıştır. Saddam rejiminin İran'a saldırısında ve altı yıllık savaşın başlamasında, rejimlerin karşılıklı çelişkileri ile birlikte bölgedeki bu gelişmelerin rolü belirleyicidir, Saddam rejimi, Arap gericiğini, Türkiye ve ABD tarafından teşvik edilmiş, desteklenmiştir; ABD'nin gündeminde İran devri-

mini yıkmak ve İran'a işbirlikçi bir rejim oturtmak vardır. Savaşın başladığı dönemlerde ABD savaş helikopterlerinin İran topraklarındaki dramı bu amacın hangi yöntemlerle sürdürüldüğünü gösteren örneklerden biridir. Savaşın bu bölgesel ve uluslararası niteliği, savaşın günümüze kadar sürmesinin ve daha da sürerek çözüm bulmasının önemli bir etkeni durumundadır. Irak ile İran arasındaki savaşın böyle tarihi, ulusal, bölgesel ve uluslararası etkenleri vardır ve savaşın çözümlemesi de bu etkenlerin durumuna bağlıdır.

Savaşın üzerinde yükseldiği tarihi geçmiş ve savaşın ortaya çıktığı koşulları böyle kısaca izah ettikten sonra, şimdi de altı yıllık savaşın askeri açıdan gelişimine ve savaş boyunca çeşitli güçlerin politikalarına bakalım. Başlangıçta askeri bakımdan Irak üstündü, çünkü saldırı, savaşı başlatan taraf kendisiydi, örgütlü bir orduya ve önemli bir silah gücüne sahipti. Bunun karşısında İran rejimi daha yeni örgütleniyordu, böyle bir savaşa hazır değildi, ordu ve silah bakımından var olanların hareket ettirilmesi ve kullanılması açısından zayıf durumdaydı. Bu nedenle Irak savaşa üstünlükle başladı ve İran toprakları üzerinde belli bir ilerleme sağladı ise de, Irak'ın bu saldırılarla İran'da halk kitlelerinin toptekün direnciyle karşılaştı. İran halkının giriştiği toptekün savunma savaşı Irak kuvvetlerini önce durdurdu, daha sonra gücünü zayıflatarak Irak'ın üstünlüğünü ortadan kaldırdı. Savaşa kesin sonuçlara ulaşabilmek için gücünü hemen tümden savaşa süren Irak, bu amacına ulaşamayınca gücün düştü ve rejim ekonomik, politik ve askeri bakımdan belli bir sarsıntı geçirdi. İran rejimi kendisini savaş içinde örgütlemeyi başararak ve kitleleri eyleme geçirme gücünü sürdürerek savaşa üstünlüğü ele geçirdi ve Irak rejimini yıkmak amacıyla savaşı Irak topraklarına kadar taşıdı. 1982-83 yılında savaşın gelişimi böyle bir seyir izledi. Bu dönemde Irak rejimi en zayıf durumunu yaşıdı ve yıkımla yüz yüze geldi ise de, yürüttüğü çabalarla bu sonucu önledi. Ve 1983 sonlarından itibaren savaşa askeri açıdan bir denge durumu oluştu ve bu durum kısmi değişikliklere uğrasa da günümüze kadar devam etti. Karadan, havadan ve denizden süren, her türlü silahın kullanıldığı ve yüzbinlerce, belki de milyonlarca insanın ölümünün nedeni olduğu savaş bu durumda günümüze kadar çözümsüz sürdü. Savaşa askeri denge, İran'ın ekonomik ve insan gücü üstünlüğüne karşı, Irak'ın silah ve teknik üstünlüğü biçiminde oluştu ve İran rejiminin geniş kitle desteğini Irak rejiminin bölge ve dünyadaki dış politik desteği dengeledi. Bu açıdan, her ne kadar buna askeri bir denge dense de, esas olarak politik bir dengedir ve Ortadoğu'da karşıt güçler arasında oluşan denge mevcut politik rejimlerle İran ve Irak arasındaki savaş biçiminde oluşmuştur. Bir başka deyişle, bölgede emperyalizm ve işbirlikçi rejimlerle buna karşı olan güçler arasındaki mücadele ve denge, bölgenin bu alanına savaş biçiminde yansımış, denge savaş koşullarında sağlanmıştır. Ve bu denge, dengeli yaratan güçler ittifakı son derece karmaşıktır. İran rejiminin bölgedeki en yakın müttefikleri Suriye ve Libya'dır (bunlarla Sovyetler Birliği'ne bağlanmaktadır), Türkiye ve

Pakistan'la belli bir ilişki içindedir. (bunlar ABD'ye açılan kapılar durumundadır) ve çeşitli Avrupa devletleriyle ilişkisini giderek geliştirmiştir. Irak rejimi, bölgede Arap gericiğiyle, Suudi, Ürdün, Körfez ülkeleri, Mısır ve Türkiye ile iyi ilişkiler içindedir (bunlarla ABD cephesine bağlanmıştır), çeşitli Avrupa ülkeleri ile ilişkilerle sahiptir ve Sovyetler Birliği ile ilişkilerini sürekli kılabilmektedir. Bu durum bile savaşın askeri düzeyde seyrettiğini ve nasıl bir karmaşıklıkla yaşandığını görmek için yeterlidir. Savaşa belli bir denge yaratan bu karmaşık durum, savaşın tarafların ve en çok da İran'ın kesin sonuç alma politikasıyla birleşince, savaşa çözüme ulaşmasının önünde ciddi zorluklar oluşturmaktadır ve çözümsüzlük geçmişten beri sür-güt devam etmektedir.

Altı yıldır süren savaşta, bizzat savaşın tarafların ve savaşın etkilenen, ya da savaşı etkileyen çeşitli güçlerin politikaları ve durumları ne olmuştur? Böyle bir konuya savaşı başlatan taraf olarak Irak'tan başlamak en doğrusudur. Saddam rejimi, yukarıda belirttiğimiz koşullarda ve yine belirttiğimiz amaçlara hızla ulaşabilmek için böyle bir savaşa girmiş ve tüm gücüyle sonuç almaya çalışmıştır. İran'daki gelişmeler kendisi için önemli bir tehdit oluştursa da, bu kolaycı ve fırsatçı tutum belki de Saddam Hüseyin'in hayatı boyunca yaptığı en ciddi hesap hatası, politik hata olmuştur. Savaşın başlamasından kısa bir süre sonra Irak rejimi başarı olasılığını kaybetmişti, kendisi yıkılmakla yüz yüze gelmiş, bölge çapında süren mücadelenin en zayıf halkası durumuna düşmüştü. Ve bugün de bu durum daha da derinleşerek devam etmektedir. Böyle bir duruma karşı Saddam rejimi, kendisini Irak gericiğiyle daha çok birleştirerek, emperyalizme daha çok dayanarak ve savaşı bölgeselleştirme ve hatta uluslararasılaştırmayı geliştirip yaşamını bölge ve dünya gericiğini bir parçası haline getirmeye çalışarak varlığını sürdürmek istemiştir ve hala da bu biçimde yaşamaya çalışmaktadır. Belli ki rejim açısından ortaya çıkan bu olumsuz durum, rejime muhalif güçler açısından tersi bir durumu ifade etmekte. Arap ve Kürt halklarının kurtuluşu açısından elverişli bir durum yaratmakta ve Irak'ta ortaya çıkan bir devrimci durum göstermektedir. 1975'ten sonra, Irak'ta gelişen büyük burjuvalaşma sınıf temeline bağlı olarak rejimin gericileşmesi, ilerici yüzlerce güçleri iktidardan dışlayarak büyük burjuvazinin siyasal egemenliğinin gelişmesi 1970'lerin sonunda belli bir sonuca ulaşmıştır. Bu durum Irak'taki devrimci gelişme açısından olumsuz bir durum demektir. Ancak İran'la girilen savaş bu durumu tersine çevirerek rejimi zayıflatmış, mücadele ve devrim koşullarını yeniden ve güçlü bir biçimde yarattı. İşte böyle elverişli koşullarda Saddam rejimine muhalif olduğunu söyleyen, kendilerine devrimci, yurtsever ve hatta komünist diyen güçlerin durumu nedir? Açık ki, bu güçlerin kendilerine taktikları sıfatları gerçekten sahipleri olduklarını ve bu süreçte olumlu bir sınav verdiklerini söylemek mümkün değildir. Savaş, geçtiğimiz sürec boyunca Saddam rejimini yıkım sürecine getirmişti, ancak bu koşullarda mücadeleyi geliştiren ve sonuç almak isteyen böyle bir amaçla hareket eden bir

muhalefet yoktur. Bölge çapında Saddam rejimine karşı yürütülen mücadele, rejime muhalif Iraklı olmayı para eder bir duruma getirmiştir. İşte böyle bir ortamda birçok güç, politikayı bir ticaret olarak ele alıp, sözde örgütler de kurarak kendi kişisel, ailesel, kabilesel ve aşiretsel yaşamını sağlamak için bu ortamdan yararlanma yolunu tutmuştur. Geçmişte belli bir politik mücadele içinde olan güçler bile bu dönemde en aşağılık bir biçimde yaşamı dürtüsüne kapılarak devrimci gelişmenin önünü tıkanan, onu tasfiye eden güçler olmuştur. Irak muhalefetine olduğu kadar politik tüccarlık dünyanın başka hiçbir yerinde ortaya çıkmamıştır ve bu durumla Irak muhalefeti dünyanın en kötü, en olumsuz örneğidir. Bugün Irak koşullarına uygun bir iktidar programına sahip olan, bu yoldaki mücadelesini elverişli koşullardan yararlanarak geliştiren, bunun için gereken örgüt, cephe birlik vb. yaratan bir güç yoktur; bugün muhalefet olduğunu söyleyenler sadece rejime karşı mücadele eden devletlere işbirlikçilik yaparak maddi kazanç sağlamaya çalışan ve bu koşullar ortadan kalktığında Saddam'la bile uzlaşmaya hazır olan güçlerdir. Saddam rejiminin ömrünü uzatan ve savaşı çözümsüz bırakan etmenlerin başında muhalefetin bu durumu ve gerçekten politik bir muhalefetin bulunamaması vardır.

İran'da Şahlığı yıkan devrimin sonucunda doğup gelişen İslam Cumhuriyeti rejimi, başlangıçta savaş karşısındaki hazırlıksız durumunu hızla aşarak, hızla toparlanıp örgütlenmesini geliştirerek Irak'a karşı savaşı iç ve dış politikasının temeli haline getirmiş ve bir rejim olarak gelişimini bu savaş politikasına dayanarak sürdürmüştür. İslam ideolojisi ile Fars milliyetçiliğini usta bir biçimde birleştiren ve bunu günümüz koşullarında işlerlik bulan bir politikaya dönüştüren, başta ticaret burjuvazisi olmak üzere, geniş orta kesimlere (orta ve küçük-burjuvaziye) dayanan bu rejim, iç örgütlenmesini bu savaşa dayanarak geliştirmiş, İran'da ve Doğu Kürdistan'da varolan çeşitli muhalefet güçlerini yine bu savaş politikasına dayanarak, Saddam rejimiyle işbirliğine zorlamayı ve böylece bölge ve dünya gericiliğinin birer uzantıları haline gelmelerini sağlayarak yenilgiye uğratmıştır. Denilebilir ki, sergiledikleri çocukça politikacılıkla İran devrimci güçleri, öyle elverişli koşullarda dünyaya örnek bir başarıyı göstermişlerdir. Kendilerini örgütleyemeyen, kitlelerin gücünü hareketle geçiremeyen ve dünya çapında doğru bir politik yörengi çizemeyen güçlerin varacağı sonuç hesbelli ki bu olacaktır. Şahi yılan devrime katılan çeşitli örgütlerin böylesi acemiliğinden yararlanan Humeyni rejimi, içerde tek başına yönetimini kısa bir sürede sağlayarak Irak'a karşı savaşta etkin bir güç haline gelmiş ve toplumun yetimimini bu savaşa göre ve buna dayanarak kurmuştur. Böyle bir savaş durumu, rejimin ideolojik-politik şekillenişine de uygundur ve denilebilir ki savaş rejimin aramadan bulduğu bir olay olmuştur. Başından itibaren Saddam rejimini yıkmayı ve Irak'ta islami bir rejim kurmayı değişmez hedef olarak önüne koyan İran rejimi, Irak muhalefetinin büyük çoğunluğunu yanına çekerek savaşı sürdürmüş, zaman zaman sonuca ulaşmak istemisse de uzun süreli bir savaşı esas almıştır. İran rejimi, Irak'a karşı yürüttüğü savaşı Suriye, Libya gibi bölge güçleriyle ilişkili ve ittifakla dayandırarak, çeşitli ulusal kurtuluş hareketleriyle sosyalist ve bağımsız ülkelerle ilişkili geliştirerek, bölgede ve dünyada ABD çıkarlarını hedef-

leyerek bu çerçevede ilerici bir rotaya sokmuş, buna dayanarak ABD emperyalizmine ve işbirlikçilerci rejimlere karşı savaşı bölgesel bir olay haline getirmeye çalışmıştır. İran'ın Irak'a ve işbirlikçi rejimlere dayattığı bu politika ve bu doğrultuda yürüttüğü aktif mücadele, bölgede statükoyu bozmayı hedefleyerek emperyalizme ve işbirlikçi rejimlere karşı bölge halklarının kurtuluş mücadelesi için ortam elverişli bir objektif ortam oluşturmıştır. Her ne kadar Irak'ta çözüme ulaşmakta dayatmış olduğu uzlaşmaz ve tek islami rejimi öngören politikası bir engel, çözümü zorlaştıran etken durumunda olmuşsa da, bu uğurda yürüttüğü mücadele ve bunu bölgeselleştirme işi halkların mücadelesi açısından olumlu bir durum yaratmıştır. Bugün İran rejimi bu politikalarını olduğu gibi sürdürmektedir. Altı yıllık savaş ağır ekonomik yükler ve önemli toplumsal sorunlar ortaya çıkmışsa da savaşı yürütmeye gücü vardır; bu sorunlar karşısında çeşitli Arap ilerici güçleriyle uzlaşmaya varması savaşın sonuçlanmasını ortaya çıkarabilecektir.

Irak-İran savaşıyla, esas olarak Saddam rejimine karşı yürütülen mücadeleyle yakından ilişkili ve bu mücadelenin etkin bir tarafı olan bir güç de Suriye'dir. Saddam Hüseyin'in devlet başkanı olmasından sonra Suriye-Irak ilişkileri bozulmuş, bu durum giderek yönetimlerin birbirlerini yıkmaya savaşına dönüşmüştür. Bu süreç, aynı zamanda Irak yönetiminin işbirlikçi-gerici Arap rejimleriyle bütünleşmesinin gerçekleştiği süreçtir. Suriye, Irak rejimine karşı yürüttüğü mücadelede açtıkları askeri kuvvet kullanarak birlikte, Saddam rejimine karşı savaşı yürüten ya da yürütceğini söyleyen güçleri her bakımdan desteklemiştir ve desteklemektedir. Suriye-Iran ilişkilerinin gelişmesinin önemli bir etkeni de budur. Suriye, bölgede yürüttüğü etkin politikanın bir parçası ve bir gereği olarak Irak'ta kendine yakın bir yönetimin işbaşına gelmesini istemekte, böylece Arap gericiliğine karşı Arap ilerici güçlerinin etkinliğini arttırarak İsrail siyonizmine karşı daha ileri bir mücadele düzeyine ulaşmayı, Arap ulusal hareketini ilerletmeyi, Arap dünyası içindeki ve bazı ülkelerdeki çeşitli sorunları daha kalıcı çözümlere ulaştırmayı amaçlamaktadır. Irak'a karşı yaklaşımında siyasal mücadeleyi her alanda sürdürürken, savaşın Iraklılaşmasını başından beri esas almıştır ve bu tutumunu sürdürmektedir. Ortadoğu'da ABD emperyalizmine, İsrail siyonizmine ve Arap gericiliğine karşı yürütülen mücadelede Suriye'nin belirgin konumu ortadadır; bugün Arap, Fars ve Kürt ilerici güçlerinin dayanışmasında öncü rolü oynamaktadır. Suriye'nin Ortadoğu'da yürüttüğü politika bugün Saddam rejiminin yıkılmasına ve Irak'ta demokratik bir yönetimin kurulmasına şiddetle ihtiyaç duyulmaktadır ve bu yönlü çabaların yoğun olarak sürdürüldüğü gözlemlenmektedir. Eğer Irak'ta yeni yönetim sorunu üzerinde İran'la şimdiye kadar varolan anlaşmazlıklar belli bir çözüme ulaştırılabilir ve bu temelde Irak muhalefeti birleştirip geliştirilebilir Irak'ta bir yönetim değişikliği, Saddam yönetiminin yıkılması önümüzdeki dönemin önemli bir gelişmesi olarak gerçekleştirilebilir.

Savaşın en yakınında olan, savaşa doğrudan bağlantılı bulunmayan ve fakat bir yandan savaşın yarattığı ortamdan kendi üzerinde en ciddi bir tehdidi görürken, öte yandan özellikle ekonomik alanda savaştan en çok yararlanan bir güç de Türkiye'dir. İran-Irak savaşının Türkiye'nin hem doğu, hem güneye-

doğu sınırında, yani Kürdistan'da yarattığı istikrarsız politik-pratik ortam, bu ortamın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimi açısından taşıdığı elverişlilik Türk faşizmi için en büyük tehlikeyi oluşturmaktadır. Ama bunun yanında savaş, ekonomik-ticari açıdan çok avantajlı bir durum da yaratmaktadır. İşte savaşa karşı Türk faşizminin politikası bu iki nokta üzerinde şekillenmiştir; o hem savaşa karşı hem de savaştan yana olmuştur. Bir yandan savaşın Kürdistan'da boşluk yaratmaması için sürekli çaba harcamış, Irak ve İran yönetimlerini sürekli uyarmış, bazen tehdit, bazen taviz ve yalvarma yöntemlerini kul-



lanmış, bu husus için özel anlaşmalar yapmış ve yoğun askeri operasyonlara başlamıştır. Öte yandan Türk faşizminin altı yıllık savaş sürecinde en çok ticaret yaptığı iki bölge ülkesi İran ve Irak olmuştur. Savaşın her türlü şeye ihtiyaç duyduğu ve savaşın güçlerin bağlantı zayıflığı içinde olduğu ortamda bu ticaret, Türk faşizmi için, kendini sınırlı da olsa ekonomik işlerliğe ulaştırılan bir olay durumundadır. Türk faşizmi, bu nedenle her iki yönetimle de ilişki sürdürürebilmeye özel dikkat göstermiş, bunu sahte "tarafsızlık" edebiyatıyla şimdiye kadar sürdürmüştür. Gerçekte ise, o ABD'nin bölgedeki jandarması olma rolüne uygun olarak tüm bölge gericiliğinin ve bunun içinde de Irak rejiminin en yakın müttfikidir; altı yıllık savaş sürecinde defalarca gerçekleştirdiği mekik diplomasisiyle Saddam rejiminin yaşatılması planlarını oluşturmuş ve eğer bu mümkün olmazsa ABD ve Arap gericiliğiyle birlikte Irak'a egemen olmanın planlarını yapmıştı. Bu bakımdan, Irak'ta meydana gelebilecek devrimci ve demokratik gelişmeler karşısında en ciddi tehlike Türk faşizmidir, bunu kendisi de her fırsatta belirtmektedir ve saldırgan-yayılmacı konum ve emelleriyle ve bu doğrultudaki hareketleriyle bu durumunu pratikte de açıkça ortaya koymuştur.

Hem İran'da ortaya çıkan gelişmeler, hem de İran-Irak savaşının Irak'ta dayattığı değişimler, işbirlikçi Arap rejimleri tarafından en ciddi bir tehlike olarak görülmektedir. Gerçekten de mevcut gelişmeler ve savaş, savaşın Saddam rejiminin yıkılmasıyla sonuçlanması Körfez ülkeleri; Ürdün, Suudi, Mısır gibi rejimleri yıkıma tehdit edecek, yıkımın başlangıcı olacaktır. Bu nedenle, bu ülkeler Saddam rejimini kendileri için bir ön karakol olarak ele almakta, tek tek ve toplu olarak geliştirdikleri ilişkilerle ve Saddam rejimine sağladıkları her türlü siyasi, ekonomik ve askeri destekle bizzat savaşın içinde bulunmaktadırlar.

Irak-İran savaşının en yakından etkilediği bir ülke de Kürdistan'dır. Bu, hem Kürdistan'ın önemli bir bölümünün bizzat savaş alanı olmasının ortaya çıkardığı yıkım a-

çısından, hem de savaşın Kürdistan'da yarattığı egemenlik zayıflığı nedeniyle böyledir. Yakın geçmişte Kürdistan'ın egemenlik altında tutan devletler, kendi aralarında hiç bu denli çelişkili, çatışmalı ve savaşlı olmamışlardır, bu nedenle Kürdistan'ın tümünü kucaklayacak bir ulusal kurtuluş mücadelesi geliştirmek için politik-pratik ortam bu denli bir elverişlilik arzetmemiştir. Bütün bunlar, çokça yazılıp söylenen ve hemen herkesçe bilinen gerçeklerdir. Gerçekler böyledir, fakat bu elverişli gerçeklikten halkımızın kurtuluşu için ne kadar yararlanılmıştır ve yararlanılmaktadır. Üzerinde durulması gereken esas

husus işte burası olmaktadır. Bizzat savaşın devletlerin egemenliği altında olmaları nedeniyle Güney ve Doğu Kürdistan'da hem zorluklar, hem de kurtuluş mücadelesi açısından elverişli ortam mevcuttur. İran'daki gelişmeler ve bunu takiben ortaya çıkan Irak-İran savaşı, başlangıçta Doğu Kürdistan'da çok elverişli bir durum oluşturmıştır; eğer doğru bir siyaset izlense ve gereken örgütlenmeler, birlikler yaratılsa önemli sonuçlar alınması olanakları çoktur. Fakat yapılanlar ve yaşananlar bunun tam tersi olmuştur. Ardından da "Barzani'nin mezar meselesi" gibi çok açık ve basit bir komployla Doğu ve Güney Kürdistanlı halk kitleleri birbirine düşürülmüş, Irak ve İran KDP'leri karışıklık devletlerin himayesine girerek esas savaştan daha şiddetli bir savaşı birbirine karşı yürütmüşler, bu elverişli koşulları boşa çıkararak Irak-İran savaşından daha önce bu alanda savaşın bir sonucunu kendileri ortaya çıkarmışlardır. Altı yıllık savaş sürecinin Güney Kürdistan'da yarattığı elverişli ortam tarif edilemeyecek düzeydedir. Ancak bu parçadaki halkımız üzerinde egemenlik kurmuş olan ilkel milliyetçi ve burjuva milliyetçi hareketler bu elverişli ortamı ne kadar değerlendirmekte, hangi gelişme düzeyini ortaya çıkarmışlardır? Bu hususta tarihin en olumsuz örneklerinin yaşandığı açıktır. Bu güçler, teprenemez bir biçimde karşılıklı sömürgeci devletlerin egemenliği altına girmişler ve onların doğrudan birer uzantıları haline gelmişlerdir. Kitlelere yönelik propaganda da "otonomi" istediklerini söylediler de, varlıklarını tabi kıldıkları devletlere değil "otonomiyi", örgüt olarak varlıklarını bile kabul ettirememektedirler. Kendileri için sorun ailesel, aşiretsel yaşamlarını kurtarmak olmaktadır. Böyle bir yapı ile kendilerini halka dayatmakta ve esas olarak kurtuluş mücadelesi için mevcut elverişli ortamı heder etmeye ve kurtuluş mücadelesinin ortaya çıkmasını engelleme fonksiyonunu yerine getirmektedirler. Bu biçimde ve bu güçler tarafından altı yıldır yaşanan devrimci ortam ciddi hiçbir gelişme yaratılmadan adeta çürütülmüştür. Bunların kar-

şıtı olarak, açık ki, kendi başlarına niye Saddam rejimini yıkmadılar, niye Kürdistan'ı kurtarmadılar demek istemiyoruz, fakat halk kitlelerinin geniş bir örgütlülüğünün yaratılabileceğini ve rejime karşı aktif mücadele içinde Kürdistan'ın geniş alanlarını sağlam denetim altına alınabileceğini ve Kürdistan ulusal hareketinin gelişimi ve birliği için önemli çalışmalar yapılabileceğini söylüyoruz. Bunlar geçen dönemde rahallıkla yaratılacak gelişmelerdi ve gerçekten yurtsever olan her gücün bunları yaratmak için her şeyini vereceği önemde görevlerdi.

Doğu ve Güney Kürdistan'daki bu duruma karşı, savaşın Kürdistan açısından yarattığı elverişli ortamdan Kuzey-Batı Kürdistan da kısmen yararlanıldığını söyleyebiliriz. Faşist Türk sömürgeciliğine karşı PKK önderliğinin geliştirdiği 15 Ağustos devrimci atılımı, böyle bir ortamdan önemli ölçüde yararlanılarak yaratılmıştır. Bu atılım, doğru devrimci ulusal kurtuluş çizgisinin egemenliğini yaratmış, Kürdistan'ın tüm parçalarındaki kitlelere bu çizgiyi götürmüştü, Kürdistan'ın en büyük parçasına devrimci savaşı oturtmuş, Ulusal Kurtuluş Cephesini pratikte gündemleştirmiş ve ulusal hareketin birliği için sağlam bir temel ortaya çıkarmıştır. Bütün bunlar, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde Doğu ve Güney Kürdistan'daki olumsuzlukları giderecek ve yetersizlikleri aşacak düzeydeki gelişmelerdir. İran-Irak savaşının bugün düğüm noktasını oluşturduğu bölgesel mücadeleye Kürdistan halkı da bu gelişmelerle ve bunu yaratan mücadeleyle katılmıştır. Ve daha gelişmenin başında iken bile savaşı ve bölge çapındaki mücadeleyi nasıl etkileyecek ve giderek temel bir parçası olacak bir güç olduğunu yaşanan olaylarla göstermiştir. Mevcut elverişli özelliklerden daha tam ve usta bir biçimde yararlanarak bu mücadelenin yeterli bir düzeyde geliştirilmesi, bölgedeki çeşitli sorunların doğru bir tarzda gündemleştirilmesini ve mevcut savaşa da dahil birçok sorunun köklü bir biçimde çözüm bulmasını ortaya çıkaracaktır.

İran-Irak savaşı, dünya çapında karşıt güçler arasındaki mücadele ve bu mücadelenin bugün yaratmış olduğu birbirini dengeleme durumu açısından da önemli bir yere sahiptir. Dünyadaki karşıt güçler mücadelesinin bölgede yaratmış olduğu dengeğin bir parçası, ateşli bir düğüm noktasıdır. Savaşın herhangi bir biçimde sona ermesi bölgedeki güçler dengesini değiştirecek ve bu durum dünyayı ciddi bir tarzda etkileyecektir. Bu açıdan, hem emperyalist, hem de sosyalist güçlerin savaşa yaklaşımı son derece ihtiyatlıdır; savaşa "tarafsız" derken aslında bunu ifade etmektedirler. Her iki güç de, savaş durumundan çeşitli biçimlerde yararlanmakta, savaşın bölgede kendi çıkarlarına zarar vermeden, kendi çıkarlarını yarınaya sona ermesini istemektedir. Savaş sürdükçe gelişmelerin ve sonucun nasıl olacağı iyice belirsizleşmektedir, bu açıdan savaşın sona ermesi istenmektedir. Ama nasıl sona erecek? Bu konuda ABD'nin çeşitli alternatiflerle kendi çıkarına uygun bir sonucun ortaya çıkması için yoğun çaba içinde olduğu açıktır. Ner var ki, aynı düzeyde bir çabanın sosyalizm tarafından harcanmadığı görülmektedir. Her koşul altında mevcut dengeğin korunması politikası, devrimci gelişmelerle dengeğin yeni ve gelişmiş biçimlerde yaratılmasında çekinilmesi, bu nedenle devrimci güçlerin değil, IKP gibi egemen sınıf kuyrukçularının desteklenmesi bölgedeki çeşitli sorunların devrimci bir tarzda ve devrim

yararına çözümünü zayıf bırakan bir etken olmaktadır.

Bugünkü durum ve muhtemel gelişmeler açısından buraya kadar yazdıklarımız hangi sonuçları vermektedir? Savaşın tarihi bir geçmiş, güncel ekonomik, politik, ulusal ve mezhepsel nedenleri vardır. Bunlardan savaşın tarafların amaçları ve savaşın sonucu açısından öne sürdükleri talepleri ortaya çıkarmaktadır. Savaş bölgesel bir olaydır, hem savaşın başlama nedenleri arasında bölgedeki karşıt güçlerin yürüttükleri politikalar ve mücadeleler vardır, hem de savaşın gelişimi kendisini giderek daha çok bölgeselleştirmiş ve bölge çapındaki mücadelenin en önde gelen bir düğümü haline getirmiştir. Dünya çapındaki karşıt güçler mücadelesinin Ortadoğu'da aldığı biçim bu alana savaş olarak yansımış, bölgedeki geçici denge böyle bir savaşla kurulmuş ve bölgedeki bu dengenin değiştirilmesi ve yeni dengelere ulaşılması mücadelesi bu savaş üzerinde yoğunlaşmıştır. Öyle ki bölgede etkin politika yürüten ve savaşla doğrudan ilişkili olan tüm güçler bu alanda ve kendi çıkarları doğrultusunda en erkenden bir sonuca ulaşmak istemektedirler.

Irak-Iran savaşının ve esas olarak Irak'taki durumun bu özelliği, 1970'lerin sonlarında bölgede hızlanan devrimci, ilericiler gelişmeler ve buna karşı 1980'lerin başından beri ABD emperyalizminin ve işbirlikçi gericiğin bölgede yürüttüğü mücadele ortamında olmuştur. Ve 1982 sonlarından itibaren bu alandaki savaş bölge çapında var olan dengenin ve mücadelenin önemli bir parçası, yeni bir dengeye ulaşma mücadelesinin önemli bir odağı haline gelmiştir. Bugün ise, bu odak, bölgede yeni bir dengeye ulaşma mücadelesinin birincil derecede yoğunlaştığı bir alan durumundadır. Böyle bir durum, geçtiğimiz yıllarda yürütülen mücadelenin geldiği bir düzey olarak ortaya çıkmaktadır. ABD emperyalizminin bölgedeki uşaklarıyla birlikte, İran devrimini yıkamak, Lübnan'daki Suriye etkinli-

federasyonu adı verilen çözüm gerçekleştirilememiş. Filistin ve Arap ilericiler güçlerinin buna karşı mücadelesi ve kendi çözümleri gelişmiştir; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimi Türk faşizmini ciddi bir biçimde darbelemiş, bölgedeki etkinliğini kırmış ve hareket bölgesi etkileyecek bir düzeye ulaşmıştır; bütün bu gelişmeler içinde Suriye ve Libya yönetimlerinin ilericiler direnişliği ve bu gelişmelere etkin desteği daha çok ortaya çıkmıştır.

Böyle bir mücadele içinde bölge çapında bloklaşma ve bu temelde bir dengeleşme daha net olarak varlığını hissettirmiştir. Bir tarafta, önderliğini gerçek Türk faşizminin yaptığı ve İsrail'in saldırılarından güç alan Mısır, Ürdün, Suudi, Irak, Arafat ve Körfez ülkelerinin oluşturduğu işbirlikçi gerici blok; öte tarafta önderliğini Suriye'nin yaptığı, İran, Libya, Lübnan ve Filistin ilericiler güçleri, Güney Yemen, Irak muhalefeti ve Kürdistan ulusal kurtuluş güçlerinin oluşturduğu devrimci-ilerici bloklaşma fiilen ortaya çıkmış ve karşılıklı birbirlerini dengeleyen yapı oluşturulmuştur. Öne çıkan bölgesel sorunlar böyle bir bloklaşmaya dayanarak çözülmeye ve bu temelde yürütülen mücadeleyle yeni dengeye ulaşmaya çalışılmıştır. Suriye önderliği, Filistin sorununda gerici çözümü engelleyerek ve Ürdün-Filistin ortaklığı karşısına Suriye-Filistin-Ürdün çözümünü çıkararak, Lübnan'da kısmi bir çözüm yaratarak belli bir gelişme seviyesine ulaşmış ve bu alanlardaki çözümleri geliştirebilmek, İsrail ve bölge gericiği karşısına daha etkin çıkabilmek için Irak'ta bir çözüme ulaşmak ve Irak'ta desteğini alacağı bir yönetim yaratmak ihtiyacını kesin olarak hissetmiştir. Bu durum bölgedeki siyasal mücadelenin gelişiminin bir sonucudur; bölgede yeni bir dengenin nasıl oluşacağını ve bu dengenin yaratılmasının düğüm noktasını göstermektedir. Bu düğüm noktası Irak'ta yönetim durumu ve içinde bulunduğumuz

Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı mücadelesi de bunun bir parçasıdır. Bunlara karşılık yoğunlaşan Suriye, İran ve Libya görüşmeleri, İran'ın artan saldırıları ve nihai saldırıya hazırlanmalarını açıklamaları Irak üzerinde savaşın yoğunlaşacağı ve hızla bir çözüme ulaşabilmek için bu güçlerin çabalarını artırmış olduklarını göstermektedir.

Bölgedeki siyasal gelişmeler, çok açık bir biçimde, Irak-Iran savaşında ve esas olarak Irak'ta yönetim sorunu üzerinde bir çözümler gerektirmektedir. Ama bu gerekliliğe ve harcanan çabalara rağmen istenen çözümlere ulaşılamamaktadır. Çünkü, çözümü zorlaştıran önemli etkenler vardır. Birincisi; sorun son derece önemli, karmaşık, bölgede ve dünyada önemli gelişmelere yol açacak nitelikte olan bir sorundur, çözüm için dayatıldıkça derinleşmekte, kapsamlı genişlemekte ve köklü çözümler istemektedir, böyle çözümlere ulaşmaya, köklü çözümlere girişmeye mevcut güçlerin, en ilerileri olarak küçük-burjuva radikalizminin gücü yetmemektedir. Kısaca alanda köklü çözümlere ulaşabilecek ideolojik-politik güçler ve bunların önderliği henüz ortaya çıkmamıştır. İkincisi; sorunun kısmi çözümüne ulaşılabilmesinde, bunu yakından belirleyen iki güç olarak Suriye ve İran yeterli bir anlaşmaya ulaşamamaktadır, bu konuda etkinlik ilişkisi henüz kurulmamıştır, İran'ın tek yanlı etkinlik dayatması vardır ve yalnız başına yürüttüğü savaşla sonuç alamadığı ortaya çıkmıştır, bu durumun görülmesi ve İran ile Suriye arasında kesin anlaşmaya varılması çözüm için zorunludur. Üçüncüsü; Saddam rejimine muhalif olan iç güçlerin tutarsızlığıdır; hem anlayış, hem de eylem olarak bu güçler bir iktidar yaratmayı hedeflemek çok uzaktır, daha çok mevcut ortamda işleri idare etmeyi ve yaşamı sürdürmeyi esas almaktadırlar. Bu durum da aşımadan kalıcı çözümlere ulaşmak zordur, bu durumda ancak gelişmeler biraz daha ilerletilebilir, Saddam rejiminin etkinliği biraz daha fazla kırılabilir.

Bu engeller ve yetersizliklere rağmen, politik gelişmeler ve savaşın çözüm istemektedir, hemen herkes İran-Irak savaşının sona ermesinin gerektiğini belirtmektedir, bu nedenle önümüzdeki dönemde savaşta yeni gelişmeler ve bazı sonuçlar beklenebilir. Ama muhtemel gelişmeler ve çözüm yöntemleri nasıl olacaktır?

Bugün bölgede ve dünyada birçokları tarafından "ateşkes" yapılması istenmekte, her fırsatta bu tekrarlanmaktadır. Neden? Çünkü, çıkarları bunu gerektiriyor da ondan. Çünkü, ateşkes yapılması, Saddam rejimi ile uzlaşmaya varılması Suriye ve İran rejimleri açısından bugünkü politikalarından vazgeçilmesi ve bu rejimlerin varlığı yönünde bu politikaların etkinliği dikkate alınrsa yönetimlerde ciddi değişikliklere gidilmesi anlamına gelmektedir de ondan. Bunun ise, emperyalizmin ve bölge gericiğinin her zamanki istemi olduğu, bu rejimlerin ise zaten buna karşı mücadeleyle var olduğu açıktır. Saddam'ın ve tüm gerici güçlerin istemi olan bu durum bir çözüm yöntemi olamayacak, mevcut politik-askeri savaşın bu biçimlerde çözümüne yaklaşılamayacaktır.

O halde, bölgedeki devrimci ve ilericiler gelişmelerine uygun tek çözümün savaşın ve mücadelenin daha çok yoğunlaştırılması, Saddam rejiminin yıkılarak Irak'ta demokrasi bir yönetim kurulması olacaktır. Eğer böyle bir gelişmenin önündeki engeller aşılırsa, İran ve Suriye böyle bir çözümde tam ola-

rak anlaşılırlarsa, buna bağlı olarak Irak'ta muhalefetin birliği yaratılır ve bu temelde etkin bir gelişme ve mücadele içine girilirse ve yine gerekli dış güçlerle bu temelde ilişkiler içinde olunursa, önümüzdeki dönemde böyle bir gelişme ve çözüm ortaya çıkarılabilir. Böyle bir yönelim, bunu yaratacak güçlerin sadeste istemine bağlı bir şey değildir, bu güçlerin politikalarının ve bölgede süren politik savaşın zorunlu bir sonucudur. Irak'ta böyle bir mücadele ile nasıl bir sonuca ulaşılacağı belli ki kesin olarak şimdiden söylenemez, ancak Irak üzerinde mücadele daha çok gelişecek ve şiddetlenecektir, bu durumu demokratik bir yönetimin kurulmasıyla sonuçlanabilir, savaşın daha da derinleşerek ve büyüyerek sürmesi durumunda ortaya çıkabilir vb. Burada önemli olan şey, bu alanda mücadeleleniyeceği ve bölgede yeni gelişmelerin burada ortaya çıkacağıdır.

Irak'ta mücadelenin gelişmesi ve demokratik bir yönetime ulaşması, bölgedeki güçler dengesini kökten değiştirecek ve yeni bir denge durumu ortaya çıkaracaktır. Böyle bir gelişme, Körfez ülkelerini ve gerici Arap yönetimlerini ciddi bir biçimde sarsacak ve belki de hızlı bir biçimde bu alanlarda ortaya çıkacak yeni gelişmelerle yayılacaktır. Aynı biçimde bu tür bir gelişmeden en çok Türk faşizmi de etkileneyecektir. Sağlanan gelişmeler göre kendisini yenilediği oranda Suriye yönetimi güç kazanacak, bu güçle ve bölgedeki geniş müttefiklerine dayanarak Lübnan'da daha kalıcı bir çözüme ulaşabilecek, Filistin sorununun çözümüne daha köklü yönelebilecek, Arap ve bölge gericiğinin karşısına daha güçlü çıkabilecek ve İsrail karşısında bir dengeye ulaşmış olacaktır.

Irak'ta Saddam rejiminin yıkılması ve demokratik bir yönetimin kurulması demek Kürdistan sorununda demokratik bir çözüme ulaşılması demektir. Kürdistan sorusunda demokratik bir çözümün gerçekleştirilmeyen bir yönetimin gerçekleştirilemeyeceği açıktır. Kürdistan'ın bir parçasında, Güney Kürdistan'da ulaşılacak belli bir çözüm Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimini hızlandıracak ve tüm parçalarda ileri bir gelişme düzeyi yaşanacaktır. Böylece Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, bir yandan kendi gelişimini sürdürürken, diğer yandan da bölgesel mücadelede ve gelişimde etkin bir rol oynayacaktır. Ve zaten Saddam rejimine karşı mücadelelenin önemli bir alanı Kürdistan'dır, bu rejimi yıkıcı bir mücadelenin ise daha çok Kürdistan'da derinleşeceği açıktır. Burada, yukarıda belirlediğimiz bölgesel gelişme içinde Kürdistan'ın ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin rolü ortaya çıkmaktadır. İster Saddam rejimini hızla yıkan bir mücadele olsun, isterse bu rejime karşı derinleşerek süren bir mücadele olsun, böyle bir mücadelenin en güçlü bir ayağının Kürdistan'da olacağı (olduğu) ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bu biçimde gelişerek bölgesel mücadelede etkin bir rol oynayacağı açıktır. Kürdistan'ın ve ulusal kurtuluş mücadelesinin böyle bir konumu yaşamaması çok ileri dönemlerde olacak bir olay değildir, esasen Kürdistan böyle bir süreç içine girmiştir, bunun pratikte yeterince görülmemesi önünde bazı engellerin olması ve yetersizliklerin bulunmasındadır, ve eğer bunlar biraz aşılabilirse çok yakında bu konum en ileri pratik gelişmelerle ortaya konabilecektir.

Güney Kürdistan'da Saddam rejimine karşı mücadelede Kürdistan'ın ve ulusal kurtuluş mücadelesinin rolünü oynayamamasının nedeni o alanda bulunan hareketlerin

durumudur. Kürt egemen sınıfı tarih boyunca yaşadığını günümüzde ve bunca gelişme içinde bu alanda tekrarı ettirmektedir; mücadelede attığı küçük bir adıma karşılık işbirlikçilikte büyük on adım atmaktadır. İşbirlikçilik temelinde şekillenen ilkel milliyetçi ve reformist milliyetçi anlayış ve yaklaşımlar, gelişen aşamada mücadelenin gelişimi önünde ciddi bir engel ve tehlike oluşturmakta, Güney Kürdistan'da olduğu gibi elverişli koşulları ve olanakları heder ederek hem mücadelenin gelişimini önlemekte, hem de Kürdistan halkını yaratacağı sağlam ittifaklardan alıkoymaktadır. Bu güçler, gerçekte tutarlı birer "otonomi" savunucuları da değildirler, pratikleri ve koşulları değerlendirmede durumları bunu açıkça göstermektedir; bu durumlarıyla böyle sözler ardına gizlenmiş ve kendi yaşamlarını sağlamaya çalışan güçler oldukları açıktır. Mevcut gelişmeler, bu tür güçlerin, böylesi anlayış ve yaklaşımların aşılmasını, etkisiz kılınmasını, Kürdistan'ın tümüne ulusal kurtuluş çizgisinin oturtulmasını zorunlu kılmaktadır. Hem mücadelenin gelişimi, hem de Kürdistan'ın bölgesel rolünü oynayabilmesi ancak bu temelde mümkün olacaktır. PKK önderliğinde ve Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş hareketi bu görevleri önümüzdeki dönemde daha etkin bir biçimde gerçekleştirecektir.

Bölgesel gelişmeye denk düşen ve mevcut olanakları değerlendiren bir mücadeleyle, pratikte bütün yetersizliklerine rağmen Kuzey-Batı Kürdistan'da PKK önderliği geliştirmiş ve geliştirmektedir. Faşist Türk sömürgeciğine karşı geliştirilen direniş, Kürdistan'ın en önemli alanlarına devrimci savaşın oturtulması, açılan Cephe bayrağı altında kitlelerin birleşmeye ve mücadelede çağırılması, seferber edilmesi böyle bir mücadelenin açık görüntüleri ve ilk adımları olmuştur. Ancak bu ilk adımlar, üzerinde geliştirilecek büyük mücadeleler için sağlam bir temel oluşturmamaktadır. Bu temelde, PKK, önümüzdeki dönemde, yetersizliklerini de aşarak, Kuzey-Batı Kürdistan'da devrimci savaşı daha çok geliştirecek, Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK) örgütlenmesini pratikte gerçekleştirecek en geniş kitlelerin birliğini ve devrimci eylemini ortaya çıkaracak, faşist-sömürgeci egemenliği kıran ve ulusal kurtuluşçu egemenliği yaratan bir gelişme düzeyine ulaşacaktır. Bununla birlikte, devrimci ulusal kurtuluş çizgisini Kürdistan'ın diğer parçalarında da oturtacak, ulusal kurtuluşçuluğa ulaşan güçlerle birleşirken böyle bir gelişmeyi engelleyen güçleri etkisiz kılacak ve böylece Kürdistan halkının ve ulusal hareketin birliğini Kürdistan Ulusal Kongresinde gerçekleştirecektir. Bütün bu görevleri bölge halklarıyla ve devrimci, ilericiler güçleriyle ilişki ve dayanışma içinde yerine getirecek, bu görevleri yerine getirdikçe, Kürdistan'da proletarya önderliğini geliştirip ulusal kurtuluş mücadelesini derinleştirdikçe, bölge çapında devrimci, ilericiler mücadeleleri açısından Kürdistan'a gereken rolünü oynatmış olacaktır. Böylece bölgesel sorunlara daha köklü çözümleri dayatacak, bölgedeki küçük-burjuva radikalizminin yetersizliklerini aşacak, bölge halklarının gerçek kurtuluşları sürecini gerçekleştirecektir.

PKK, faşist Türk sömürgeciğine karşı geliştirdiği ulusal direniş mücadelesini İran-Irak savaşının oluşturduğu elverişli ortamdan yararlanmıştır ve yararlanmaktadır. Yarattığı olduğu bu gelişmeler temelinde, önüne koymuş olduğu bu ağır ve kapsamlı görevleri başarıyla yerine getirerek İran-Irak savaşını daha çok anlamlı ve daha çok tarihi bir olay yapacaktır.



ğini ve ilericiler gelişmeleri yok etmek, Filistin devrimini tasfiye etmek, Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci gelişmeleri ortadan kaldırmak ve giderek Suriye ve Libya gibi ilericiler yönetimleri etkisiz kılmak amacıyla 1980'lerin başından beri yürüttüğü saldırılar büyük çoğunlukla boşa çıkmıştır. Emperyalizmin ve gericiğin bu saldırılarına karşı bölgedeki devrimci ve ilericiler güçler direnmişler ve yeni gelişmeler ortaya çıkarmışlardır. İran'daki gelişmeler yıkılmadığı gibi, bu gücün yoğun mücadelesiyle Irak'taki Saddam rejimi yıkılma yüzüyle gelmiştir; Lübnan'da Suriye önderliğinde ilericiler güçlerin etkinliği gelişmiş ve kalıcı çözümlere ulaşabilmek için ileri bir gelişme noktasına gelinmiştir; Arafat önderliğinin bütün çabalarına rağmen, Filistin devrimi tasfiye edilememiş, Filistin-Ürdün Kon-

d dönemde Irak-Iran savaşı ve Irak üzerinde mücadelenin yoğunlaşması buradan ortaya çıkmaktadır. Bölgedeki yeni gelişmeler bu alanda ortaya çıkacak ve bu durum bölgede ve dünyada yeni gelişmeleri gündemleştirecektir. İşte bu nedenle, bugün bölgedeki hem gerici, hem de ilericiler güçler bu alana yönelik çabalarını yoğunlaştırmaktadır. ABD emperyalizminin Libya ve Suriye'ye yönelik saldırı ve tehditleri bu nedenle; Filistin sorununda çözüme ulaşma çabaları buna yöneliktir, bunlarla diğer alanlarda sorunlar yaratılmaya, Suriye ve Libya başka sorunlarla uğraştırılmaya ve böylece Saddam rejimi yaşıtlamaya çalışılmaktadır. Yine Türk faşizminin Güney Kürdistan'a yönelik saldırılarında ve komşu ülkelere yönelik tehditlerinde bu amaç da vardı ve zaten Kürdistan



PARTİZANIN MEKTUBU

Baştafıy: 1'de

bir gerilla savaşı niteliği taşıdığına açıkça belirtiyorlar. Haklı olarak, bu da, kurtuluş kuvvetlerini ve onların eylemlerini, "günleri sayılı bir avuç bölücü eşkiyanın son çırpışları" biçiminde yansıtmaya çalışan iğrenç faşist demagojinin tutmadığını, tersine yoğun bir tepkiyle karşılandığını gösteriyor. Başkalarını inandırmak bir yana, faşist sömürgecilerin kendileri bile kendi yalanlarına inanmıyorlar. Savaşın birinci yıldönümünde Türk Genelkurmay Başkanlığının bir basın toplantısı düzenleyerek, iç ve dış kamuoyuna kendi açısından bir yıllık savaşın bir dokümanını yapma zorunluluğunu duyurması da bunu en açık bir biçimde doğruluyor. Faşist generaller bir yandan kendisine karşı savaştıkları kuvveti, "bir avuç bölücü terörist" olarak tanımlarken, öte yandan açıklamaları ile adeta bir düzenli orduya karşı savaşıyorlarmış gibi bir tablo çiziyorlar: 15 Ağustos'un üzerinden geçen süre içinde devam eden operasyonlarda başarıları olduklarını, çarpışmalarda insiyatifi ellerinde bulunduklarını, kurtuluş kuvvetlerine ağır kayıplar verdirdiklerini, buna karşılık kendi kayıplarının daha az olduğunu iddia ediyorlar.

Burjuva toplumlarında istatistiksel rakamların kendi başansızlıklarını başarıymış gibi göstermeye çalışan burjuva hükümetlerinin elinde bayağı bir propaganda aracına dönüştüğüne tanık olan bazı bilim adamları, tepkisel bir yaklaşımdan hareketle, istatistiği bir bilim dalı olarak kabul etmezler. Bu tutumlarını mizahi bir açıklamaya çevirerek üç çeşit yalan olduğunu söylerler: Yalan, kuyruklu yalan ve istatistik. Türk sömürgecileri de varın, "dehşetli bir kadavra sayma, istifleme hırsı ve kafayı bozmuş bir mezar hırsızlığı izlenimi ile" abartılmış istatistiksel rakamlara sarılarak, başarılı oldukları konusunda kendilerini ve ağababaları emperyalistleri avutunlar. Biz kendi başarılarımızı "kelles hesabı" üzerine kurmuyoruz. Bizim için önemli olan Türk Genelkurmayının yaptığı açıklamanın doğruluğu ya da yanlışlığı değil, bizzat bu açıklamanın kendisidir. Onun böyle bir açıklamayla kendisini buna zorlayan bir devrimci direniş savaşının varlığını bütün dünya önünde kabul etmesidir. Ve en önemlisi de dürüst ve onurlu her insanın, bu "kafayı bozmuş mezar hırsızları"nın kendi başarılarını dile getirdiklerine inandıkları yerde, onların müthiş bir başarısızlığı yaşadıklarına tanık olmalıdır. Evet, sömürgeciler erken sonuç alacaklarını umdukları bu savaşta yenilimler, kendi istedikleri biçimde değil kurtuluş kuvvetlerinin istedikleri tarzda savashmaya zorlanmışlar, uzun süreli bir savaşı kabul etmek zorunda kalmışlardır. Kurtuluş kuvvetlerimiz açısından bu asla küçümsenmeyecek bir zaferdir, bizim başarımızın esasları buradadır. Hiç kuşkusuz bugün bizim için bu zafer artık yetmemektedir. Şimdi bize gerekli olan şey daha büyük zaferler kazanmak, düşmana daha güçlü darbeler indirmek için daha çok savaşmak, faşist sömürgeciliğe

karşı yürüttüğümüz savaşı şiddetlendirmektir.

Savaşı nasıl şiddetlendirebilir, bu savaşın içinde nasıl örgütlenebiliriz? Bu konuya daha iyi açıklık getirebilmek açısından, bu savaşta düşmanın hangi yöntemleri izlediğine, esas amaçlarının ne olduğuna, savaşı hangi düzeyde sınırlı tutmaya çalıştığına ve bütün bunların devrimci direniş savaşımız üzerindeki etkilerine kısaca değinmek gerekir.

Eruh ve Şemdinli baskınlarının sokundan kurtulur kurtulmaz, faşist Türk sömürgecilerinin eylemlerine karşı başvurduğu ilk önlem, kendi silahlı kuvvetlerinin ağırlıklı bir bölümünü Siirt ve Hakkari üzerine sürmek oldu. Başta Eruh ve Şemdinli olmak üzere, her iki bölge görülmemiş sayılara ulaşan sömürgeci ordu birlikleri tarafından işgal edildi. Düşmanın planı çok basitti: Muazzam boyutlardaki niceliksel üstünlüklerine güvenen ve güçlü helikopter filolanna dayanan sömürgeci ordu birlikleri, eylemleri gerçekleştiren devrimci kuvvetleri belli bir alan içinde cembere alacaklar, kuşatma çemberi giderek daraltılacak, en sonu havadan ve karadan geliştirilen yoğun izleme sonucunda tesbit edilen kurtuluş kuvvetlerine bitirici darbe indirilerek imha edileceklerdi. Faşist sömürgeciler planlarını başarıyla hayata geçireceklerinden öylesine emindiler ki, bu kuvvetlere yalnızca üç günlük ömür biçiyorlardı. Diğer yandan geniş bir alanı kontrolleri altında tutan öteki düşman kuvvetleri ise, yeni eylemlerin gerçekleştirilmesine olanak tanımayacaklar, bununla devrimci eylemliliğin süreklilik ve yaygınlık kazanması engellenmiş olacak, böylelikle 15 Ağustos Devrimci Atılımının içerde ve



dişarda yarattığı yankının etkileri aradan belli bir sürenin geçmesiyle silinip gidecekti. Ama ne yazık ki(!) düşmanın bu planı gerçekleşmedi. Helikopter filolannın destegindeki Türk ordu birlikleri 15 Ağustos eylemlerinin izine bile rastlayamadılar. Devrimci eylemlilik artan bir yoğunlukla yaygınlaştı, devrimci silah sesleri ülkemizin hemen her köşesinde yankılandı. Çukurca'da, Şemdinli'de, Şırnak'ta ve diğer bazı alanlarda düşman birliklerine pusula kurup baskınlar düzenleyen kurtuluş kuvvetlerimiz, düşmana küçümsenmeyecek kayıplar verdirdiler. Düşman taktiklerin boşa çıktığı belli olmuştu.

İlk girişimlerinde hiçbir sonuç almayan faşist sömürgeciler, silahlı

kuvvetlerini dağıtış, dolandırma aptallığına son verdiler. Bunun yerine stratejik noktaları tutup konumlanarak, özel birliklerle kurtuluş kuvvetlerine destek veren yurtsever halk kitlelerine yöneldiler, sivil halka karşı savaşı açtılar. Devrimci güçleri izleme ve imha etmeye yönelik operasyonlarına ara vermedik, köy baskınlarıyla yaygın ve yoğun bir terör kampanyasına girişerek halkı yıldırma ve kurtuluş kuvvetlerine olan destegini kesmeye çalıştılar. Yerli işbirlikçi ve hain takımı silahlandırarak devrimcilere ve halka karşı savaştırmayı amaçlayan "Köy Korucuları Yasası" da böyle bir ortamda yürürlüğe girdi. Düşman bununla da yetinmedi. Silah almak istemeyen köylülere bile zorla silah vermeye kalkıştı. Hatta silahlanmayı teşvik etmek ve bu konudaki engelleri ortadan kaldırmak için, yurtseverliği ve devrimcilere yakınlığı ile bilinen köylere öncelik tanıdı. Devrimci kurtuluş kuvvetlerine yeni katılmaları önüne geçmek için, çocukları veya eşleri kurtuluş kuvvetlerine katılmış olan aileleri olmadık işkence ve hakaretlere maruz bırakarak, başkaları için "ibret olsun" diye tutukladı, evlerini yakıp yıktı, sürgüne gönderdi. Şemdinli ve Çukurca gibi bazı yerlerde daha da ileri gidip silahlı birimlerdeki köylü savaşıncıların ardından elçileri göndererek, I-KDP gibi örgütlerden yararlanarak ve özellikle bu örgüte iltihak etmelerini talep ederek, kendilerini krutuluş birliklerinden koparmak istedi.

Düşman uzun süreli bir savaşı göze almıştı, ama onun istediği iyice sınırlanmış daraltılmış bir savaşı: Emekçi yığınlarla bağları önemli ölçüde zayıflayan, genişlemek yerine daralan ve faşist sömür-



hilecek, ama bu hedeflere isabetli darbeler vurabilen bir kuvvetler toplamına ulaşamadığı için, bunlar bir bakıma intiharvari girişimler olmanın ötesine geçemeyecekti. Benzer şeylerin basit bir tekrarı niteliğindeki bu kısır döngünün kırılmaması sonucunda, faşist-sömürgeci ordu birlikleriyle girişilecekleri hemen her çarpışma esas olarak devrimci güçlerin aşımına yolaçacak, genişlemeleri önlenmediği için sayıları daha da düşecekti. Bu nedenle uzatmalı savaş devrimcilerin değil, düşman kuvvetlerinin işine yarayacaktı. Köşulların alabildiğine zorlaşması, saf-lara moral bozukluğunu ve inançsızlığı taşıyacak, bunalımlar ortaya çıkacak ve kararsızlığa düşenler, "Pismanlık Yasası"ndan yararlanmak için düşmana sığınacaklardı. Türk sömürgecilerine sığınmayı göze alamayanlar ise, TC ile yaptıkları gizli anlaşmalarla "Pismanlık Yasası"na başka bir yönden işlerlik kazandırma işini üstlenen İKP ve I-KDP'ye teslim olacaklardı. Faşist sömürgeciler ve sahte sol'un işbirliği ile kendisine büyük umutlar bağlanarak uygulanmak istenen bu alçakça plan da suya düştü. Burada da pratiğin kendisi düşmanın amaçlarına ulaşamadığını gösteriyor. Direniş savaşımızın Ağrı'dan Adıyaman'a, Mardin'den Kars'a, Hakkari'den Dersim'e kadar ülkemizin her yanını sarması, devrimci kurtuluş kuvvetlerimizin ardarda girişimleri saldırılarla buralarda faşist ordu birliklerine ve ajan-milis çetelere kahredici vurular yapması, bir kez daha taktik düzeyde düşman açısından onursuz bir yenilgiye tanıklık ediyor.

Peki, kurtuluş kuvvetlerimiz açısından "Şipka Geçidi"nde her şey yolunda mı gidiyor? Faşist sömürgecilerin bir kez daha pratikte başarısızlığa mahkum edilmesi devrimci güçlerin pratikte görevlerini eksiksiz yerine getirdikleri anlamına mı geliyor? Parti taktikimizin başarıyla hayata geçirildiğini söyleyebilir miyiz? Bu sorulara tümüyle olumlu yanıt vermemiz pek mümkün değildir. O zaman ortaya çıkan bu eksiklik ve yetersizliklerde düşmanın bu uygulamalarının payı nedir? Olumsuzluklardaki belirleyici ögenin düşman uygulamaları olduğunu söyleyebilir miyiz? Söz-gelimi silahlı birliklerimiz neden istenilen düzeyde savaşı güçler ortaya çıkarıp kendilerini takviye ederek genişleyemediler? Kitleler arasında örgütlenmemiz neden hala geri

bir noktada seyrediyor? Devrimci eylemliliğimizin niteliksel bir sıçrama yapamayışının, düşman kuvvetlerini imha etmesi gereken güçlü eylem biçimlerine ulaşamayışımızın nedeni nedir? Vb. vb? Başta sıcak devrimci pratiğin içinde yer alan arkadaşlar olmak üzere bütün kadro ve savaşçıların bu ve benzeri sorular üzerinde durması ve doyurucu cevaplar bulması gerekmektedir.

Zulüm ve sömürü sistemlerini yıkmayı amaçlayan her direniş egemen güçlerin uyguladıkları baskıyı daha da tırmadıklarına yolaçtığını, ama buna karşılık bu baskının da daha üst düzeyde bir direnişin doğuşuna ebekli yaptığını çok iyi biliyoruz. Bu, faşist Türk sömürgecilerinin de bilincinde oldukları evrensel bir gerçektir. Bu yüzden de, onlar halkımız üzerinde çılğınca bir terör uygularken, özünde bir çıkmazı yaşadıklarını çok iyi biliyorlar. Türk ordusuna ait belgelerden de görüleceği gibi, operasyonlara katılan birliklere verilen talimatlarda mahalli halkın denetim altına alınması için çoğu zaman baskıyı arttırmanın kaçınılmaz olduğu vurgulanırken, baskının aşırı ölçülere vartırılmasının halkı gerillalara daha çok yakınlaştırdığı, bunun için de dozunu iyi ayarlamak gerektiği belirtiliyor. Sonuç ne kadar vahim olursa olsun, yine de düşman baskıyı şiddetlendirmekten vazgeçemiyor, kitlelerin kurtuluş için ayağa kalkıp savaşımlarının önüne geçmek için baskıyı yoğunlaştırmayı zorunlu bir yöntem olarak kabul ediyor. Ancak dizginleri serbest bırakılmış zulüm ve zorbalık halkımız düşmana karşı beslediği öfke ve nefreti arttırıyor. Özellikle düşmanın önüne koyduğu kurtuluş kuvvetlerini imha etme hedefine ulaşamadığı, faşist ordu güçlerine ve işbirlikçilerine yönelik devrimci saldırıların sürüp gittiği ve ülkenin her tarafından devrimci eylemliliğin devam ettiği bir ortamda, bunun aksini düşünmek zaten mümkün değildir.

Yükselen devrimci direniş mücadelesine karşı daha sıkı örgütlenmiş karşı-devrimin frenlenmemiş şiddeti, kaçınılmaz olarak, yurtsever halk yığınlarını, tek tek kişileri değil, sözünün gerçek anlamında halk yığınlarını faşist sömürgeciliğe karşı her an başkaldırmaya hazır hale getiriyor. Kendi öz deneyimleriyle de olsa, yığınlar birlik içinde düşmana karşı mücadele

etmek gerektiğine inanmaya başlıyorlar. Ama biz, devrimciler olarak, halka yol göstermesi gereken öncü güçler olarak, yığınları ayağa kaldırmıyoruz. Bir yandan halkın her şeyin farkında olduğunu, savaşmanın zorunluluğunu inandığını söylüyoruz; öte yandan ailesini, çocuk-çocuğunu düşündüğü, düşmanın misillemelerinden çekindiği için savaşa doğrudan katılmadığından yakınıyoruz. Bu, pratik faaliyet içinde bulunan hemen her arkadaşın yaşadığı bir gerçektir. Bu arkadaşlar, "kurtarılmış bir karşı toprağımsa olsa, ayağımsızla şöyle bir kurtarılmış vatan toprağına basarsak, bütün sorunlarımızı çözmeye temel anahtarına kavuşmuş olacağız" diyorlar. Tabii ki bunun ardından sorular soruluyor kovalıyor: Pekî, kitleler kendi öz deneyimleriyle bile böyle zalim bir düşmana karşı savaşmanın zorunluluğunun bilincine varabiliyorsa, o zaman bu kendiliğinden bilinci basamak yaparak onları savaşmak için karar vermeye niçin inandırmıyoruz? Kendiliğindenliğe niçin bilinci bir nitelik kazandırıyoruz? Onları mevcut durumdan daha da ileriye götürmeyi niçin başaramıyoruz? O zaman ikna çalışmalarımızın başarısından bahsedebilir miyiz? De arkadaşlarımız açıklamalarına devam ediyorlar: "Gerçekten de çalıştık, çaba harcadık biz; beynimize ve yüreğimize yükledik, ama ancak bu kadarını başarabildik. En ağır koşullar altında bazı eylemler de çıkardık, kitleler içindeki propagandamız da etkili oldu, halk savaşmanın gerektiğini kabul ediyor ama savaşmaya karar veremiyor. İnsanlarımız "ailelerimizi düşmanın şerinden kurtaracak bir yol gösteren, seve seve savaşalım" diyorlar. Onlar da haklı; düşman o kadar ahlaksız ki, ailelere etmediğini bırakmıyor. Biz de tam bu noktada tıkanıyoruz. Haydi siz söyleyin, bu tıkanıklığı aşmanın yöntemi nedir? Biz somut yöntem önerin." Görüleceği üzere iş sonuçta mevcut durumu meşru olarak kabullenme noktasına kadar gelip dayanıyor. "Kitleler haklı, biz de haklıyız." Haksız olan kim? "Düşman bu denli vahşi ve barbar olmasaydı, kitleleri devrim için rahatlıkla ayağa kaldırılabirdik. Çözümleyici ve yüksek bir vara-

layan şu sözleri, Kürdistan halkı ve onun devrimci silahlı kuvvetleri için de aynı ölçüde geçerlidir: "Hangi görev olursa olsun yerine getirilmesini, hangi güçlük olursa olsun aşmasını, hangi düşman olursa olsun yenmesini bilmek." Ho Chi Minh'in önderliğindeki Vietnam halkı ve onun şanlı silahlı kuvvetleri, bu devrimci kahramanlığı sayesinde, çağımızın üç "çamurdan ayaklı" emperyalist devine sırasıyla diz çöktürerek, bağımsızlıklarını ve özgürlüklerini kazandı. Sömürgeci-faşist Türk devletinin ülkemiz üzerindeki egemenliğine karşı gelişen direniş savaşının planlayıcısı, örgütleyicisi, yolgöstericisi ve uygulayıcısı olması gereken biz devrimciler de aynı nitelikleri edineceğiz, edinmekle yükümlüyüz. Faşist sömürgeci egemenliğe karşı savaşmak için topyekün seferber edilmiş, savaşılmaya ve kazanmaya azimli bir halkın kolektif kahramanlığına mutlaka ulaşacağız, ulaşmak zorundayız. Bu nedenle bir yandan düşmana karşı giriştiğimiz savaş şiddetlendirirken, öte yandan bizzat bu savaşın içinde bütün pratiğimizi devrimci eleştiri süzgecinden geçirip daha yetkin sonuçlara ulaşarak uygulamaya yanlışlarından arınacağız. Bundan başka bir seçeneğimiz yoktur ve olamaz da. Bunun için aşılacak güçlerden, yenilemeyecek zorluklardan bahsedilmemelidir. Ne denli vahşi ve barbar olursa olsun, hayvanlığın zincirlerinden boşanmasını ne denli temsil ederse etsin, TC de yenilebilecek bir güçtür ve bu kanıtlanmıştır. Vahşet uygulamada kendi üstünde başka bir güç tanınaması, sadece ve sadece onun ne denli ölüme mahkum edilmiş bir güç olduğunu kanıtlar. Böylesi bir karşı-devrimci gücün mezar kazıcısı olmaktan daha onurlu bir şey düşünülemez. Kaldı ki, genel olarak Türk egemen sınıflarının ve özel olarak TC'nin sözkonusu nitelikleri pratikte yeni bir olgu olarak karşımıza çıkmıyor. Bu konuda yeni bir Amerika keşfetmiş gibi bir tutum içinde olmak hem çok saçma ve hem de tehlikelidir. PKK en üst düzeyde yoğunlaşmış bir bilinçtir; Marksizm-Leninizmin ışığında Kürdistan gerçekliğinin ve ülkemizde hüküm süren yabancı egemenliğin özelliklerinin en açık

ve hiç kuşkusuz, PKK bu nitelikleri başka bir ülkeden ithal etmemiş ya da başkaları tarafından kendisine bağışlanmamıştır. PKK halkımızın özgücüdür; tarihin derinliklerinden süzülüp gelen halkımızın en güçlü özelliklerinin bir partide somutlaşması ve proletarya devrimciliğinin en güçlü mezyetleriyle tamamlanarak zafer kazanacak bir örgüt olarak biçimlenmesidir. Kısacası halkımız kendi bağrından PKK gibi bir devrim ocağını çıkarmakla savaşılmaya ve kazanmaya azimli bir halk olduğunu kanıtlamıştır.

Söylediklerimize dikkat edelim ve ne anlama geldikleri konusunda iyi düşünelim: İnsanlarımız bize "ailelerimiz Türk devletinin vahşetinden koruyacak bir çare bulun, düşman namusumuza el atamasın, o zaman bu devlete karşı zevkle savaşalım" diyorlar. Bunun karşısında biz bu soruna çözüm bulamayıp tıkanıldığını söylüyor ve çözüm yöntemi istiyoruz. Öncelikle şunu açıkça ve üzerine basa basa belirtmek gerekir ki, sorunu bu biçimde ortaya koyuşu bile halkımız için bir gelişme sayılmalıdır; bu halkımızın durumunda ileriye doğru bir değişliklik ortaya çıktığının ifadesidir. Bizim, adı geçen sorun karşısında takındığımız tutum ise pratikte bir gerileme ve daralmanın belirtisidir; bizim tutumumuz hiçbir engel tanımadan sorunların üzerine yürüyerek çözümleyici özelliğini mutlaka konuşturan militan devrimciliğin yitmesiyle bağdaşmayan, pratikte kitlelerin de bir hayli gerisine düşen tutumdur. Sonuna kadar götürüldüğü zaman, bunun sorunlar karşısında sadece yarıyışı bulunan ve esas olarak pratik karşısında bir gözlemci gibi davranıp yalnızca mevcut durumu aktarmakla yetinen "aydın-izlenimci" bir yaklaşıma dönüşmesi kaçınılmazdır. Parti gerçekliğini daha iyi kavrayalım, halkımızın gerçekliğini daha iyi kavramaya çalışalım: Kürdistan halkının geçmişteki durumu neydi, şimdi söylediği şeyleri o zaman da söyleyebiliyor muydu? Kesinlikle hayır! Tersine halkımız kendi ulusal kimliğine ve en soylu değerlere o denli yabancılaşmış ki, bağımsızlık ve özgürlük için savaşmayı düşünmek bir yana, bu değerlerin adını bile bilmiyordu.

kendi kendisini bile tanıyamaz hale getirilen ve düşmanları tarafından artık öldüğüne hükmedilen bu halka devrim olayını dayattı; bağımsızlığı ve özgürlüğü için mücadele etmesinin zorunluluğunu dayattı. Ona hiçbir şeyin bağımsızlık ve özgürlükten daha değerli olmayacağını öğretti. Ve bunu ilk önce kendisinde kanıtladı: Devrim için kan verdi, bağımsızlık ve özgürlük için yüzlerce kurban verdi ve halkımızı bu değerlerin kutsallığına ve vazgeçilmezliğine inandırdı. Bugün aynı halkın, bazı sorunları çözümü kavuşturulduğu takdirde düşmana karşı büyük bir zevkle savaşacağını söylemesi de Partimizin bu kahramanca mücadelesinin bir ürünüdür. Ama biz hala Partimizin önderlik ettiği mücadeleye ile yarıttığı bu son derece elverişli zemin üzerinde devrimci savaş daha çok geliştirmek için yeterince yararlanamıyoruz. İşkele kurulmuş, tuğlalar ve yapı için gerekli öteki malzemeler elimize teslim edilmiş, ama biz temelleri atılan yapıyı gerekli olan zamanda yükseltmiyoruz.

Burada halkımızın durumunu bir yana bırakıp kendi geçmiş durumumuza gözünüze getirilim: Büyük çoğunluğu gençlik kesimi arasından gelen, "yeni kuşak" olarak yabancılaşılmaya en çok uğramış ve kendi gerçekliğini en az yaşayan bizler, "eksikliği ile-fazlasıyla" bugünkü duruma nasıl geldik? Hangimiz bağrından çıktığı halkın gerçekliğini bilincindeydi? İçimizden kaç arkadaş tarihi bilerek-bilinçlice yaşıyordu? Kendi ulusal kimliğimize ve sınıf kişiliğimize yeniden ulaşmaya çalışırken bile ne kadar zorlandık? "Yeniden kaynağa dönüş" olayı bizim için gerçekten de öyle sancısız ve kolay gerçekleşen bir olay olarak mı gelişti? Hangimiz henüz PKK bizimle, ilişki kurup elimizden tutmadan önce soylu değerleri uğruna her şeyini feda edebilecek bir kişiliği yaşadığını söylebilir? Her türlü yetersizliklerimizden rağmen, bugün gözümüzü kırpmadan uğrunda seve seve ölüme göze aldığımız ve tüm varlığımızı adamaya çalıştığımız bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm fikirleri, bizim için başlangıçta da aynı kutsal anımla yeterince taşıyorlar mıydı? Yoksa gerçek değerlerini gerçek anlamla bilincine varmamızdan sonra mı kazandılar? Alıştığımız, ayrılmak istemediğimiz kirli elbiselerimizi üstümüzden çıkarıp atmak, bize temiz çamaşır giydirebilmek için Partimiz bizimle ne kadar uğraştı? Beyinlerimizi sarmış örümcek ağlarını temizlemek, dillerimize vurulmuş kilitleri kırmak, yüreklerimizi yurt ve sosyalizm sevgisiyle doldurmak, ellerimize takılmış kelepçeleri ve ayaklarımızdaki prangaları koparıp atmak için ne kadar çaba harcadı, hangi dayatmalarda bulundu? Şimdi bile gözümüzü "sevdiğimiz, alıştığımız kirli gömleğimiz"e çevirdiğimiz zaman aynı dayatma devam etmiyor mu? Evet, bunların hepsi birer gerçektir. PKK biraz da "bizi bizden çaldı"; bizi karanlık kölelik ortamından çekip çıkarak özgürce ve insanca yaşamayı öğretti. Her şeyden önce insan olduğumuzu ve insanca yaşamamızı öğretti. Parti çatısı altında öğrendik. Böyle bir yaşama yeterince ilgi göstermediğimiz yerde, "hayır, tutumumuz kabul edilemez bir şeydir, çünkü insanca yaşamak sizin hakkınız, bu hakkınızı mutlaka kullanmak zorundasınız, insanca yaşamayı öğrenmek ve başkalarına da öğretmek zorundasınız" dedi.

İçerde kitleler arasında devrimci çalışma yürüten arkadaşlarımızın sıkça karşılaştığı bir gerçeği daha anımsatalım: Kürdistan insanı ulkesi ve halkının kurtuluşu için savaşması gerektiği ve bunun nedenleri izah edildiği zaman, "anlattık-

ların doğru elbette, ama benim elimden hiçbir şey gelmez, ben bir hayvanım" demektir. Acıdır, ama o ölçüde de gerçektir bu, insanımız kendi yaşadığı gerçeği böyle adlandırmaktadır. Kim ne derse desin, insanlık düşmanı bir dış gücün halkımızı korkuncu bir horlanmanın, aşağılanmanın, utancın ve sefaletin karanlık çukuruna yuvarladığı, ulusal gururu ve onurunu ayaklar altına alıp çiğnediği, insan olduğunu bile kendisine unutturduğu ve bunda bir ölçüde başarılı olduğu doğrudur. BU BİR GERÇEKTİR! Pekî, halkımızla zorla dayatılan bu utanç verici, tiksindirici, aşağılayıcı ve iğrenç gerçeği kabul mü edeceğiz? Hayır, hayır! Halkımızı mutlaka faşist Türk sömürgecilerine karşı ayağa kaldıracaktır. Ona devrimin, insanlığı yeniden yücelten, onu kendi asıl yerine oturtacak olan onurlu gerçekliğini dayatacağız. Prangalarını ve kelepçelerini kır diye haykıracağız, kendisi kuramıyoruz siz zorla kuracağız. Bazı sahte dostlarımızın "ne yaparsunuz siz, bakın siz zincirleri vurduğunuzda bu insanlar ne kadar acı çekiyor, aman ayağı incindi, işte bileği kanadı" türündeki timsah gözyaşlarına aldırmanın, köleliği temsil eden her şeyi teker teker söküp atacacağı. Acı çekmek mi? Ama bu halkın binlerce yıldan beri çektiği tarifsiz acıları nereye koyuyorsunuz? Bu halk kötüllüklerin dipsiz kuyusuna düşürülür ve yüzlerce yıl bekletilirken acı çekmedi mi hiç? Bununla halkımızı aşağılayan Türk sömürgecilerinin işledikleri insanlık suçuna ortak olduğunuzu ya da en azından onun onayladığını bilmiyor musunuz? Kim ne derse desin, "hiçbir şey bağımsızlık ve özgürlükten daha değerli değildir" şiarı doğrusu, şer, halkımızın bu değerlere sahip olması ve manevi acıların kurtulması için, ona fiziki acılara katlanması gerektiğini söyleyeceğiz. Leninizmin şu sözlerini kuluviz ilkimiz olarak benimseyeceğiz: Hiç kimse köle doğdu diye suçlanamaz. Ama kendi köleliğine karşı savaşa geçtiği yerde onu meşrulaştırmaya kalkan bir köle, böyle bir köle, her insanda haklı olarak tiksinti ve nefret duyguları uyandıran aşağılık bir asalak ve hayvandır!

Leninist devrim teorisinde her ülke devrimine aynen uygulanabilecek hazır reçeteler yoktur. Devrimlerin evrenselliği onların özgürlüğünün içindedir. Kürdistan Devrimi ise çok daha özgül olmak zorundadır ve bu devrim biraz da dayatmalarla geliştirilecektir.

Devrim yaratıcıdır, devrim bir yaratım olayıdır. Bu yüzden de doğrudan devrim pratiğinin ateşi içinde bulunan bizlerin, bu pratiğin planlayıcısı, örgütleyicisi, yolgöstericisi ve uygulayıcısı olması gereken bizlerin "çözüm yöntemi nedir?" diye sormamız kabul edilemez. Bu, kendi özgücüne güven duyusuna köreltilmiş ve kendisinin hiçbir şey yapamayacağını söyleyen halkımızın içinde bulunduğu olumsuz ruh halinin kişiliğimize yansımından başka bir şey değildir. Hemen belirtelim ki, kurulum bir ordunun başına getirilen iyi bir eğitilmiş geçmiş her ortalama insan iyi bir komutan olabilir. Ama ya ordu yoksa ve esas sorun böyle bir ordunun örgütlenmesidir ise ne yapmalı? Kim bu orduyu ortaya çıkarıp savaşa seferber edecek? O halk kitlelerinin akın akın kurtuluş kuvvetlerinin saflarında toplanmasına yolacak kurtarılmış bölgelere nasıl ulaşılacak? Bütün bunları kimler gerçekleştirecek? Ne yazık ki çoğu zaman bunların bizim görevlerimiz olduğunu ve bu görevleri mutlaka yerine getirmekte yükümlü olduğumuzu unutuyoruz. Unutmasak bile başarmak için kendimize yeterince yüklenmiyoruz.



tıcı zeka sahibi bir militan kişiliğe ulaşmak yerine daralmanın ve pratik içinde karşılaştığımız sorunların altında ezilmenin üzerimizde yolaçtığı bunalıcı ruh halinden biraz olsun sıyrılmaya başladığımız zaman söylediklerimizi kendimiz de kabul etmiyor: mevcut durumun meşrulaştırılmasından başka bir şey olmayan açıklamalarımızın somut tahlilde devrimin olanaklarını inkar edilmesi anlamına geldiğini fark ediyoruz. Ho Chi Minh'in Vietnam halkının ve silahlı kuvvetlerinin devrimci kahramanlığının niteliğini en özlü bir biçimde tanı-

tır biçimde gözler önüne serilmesi, mevcut gerçekliğin eylemle değiştirilmesidir. Türk egemen sınıflarının tarihsel gelişim özelliklerine ve ruhsal şekillenmelerine ilişkin geniş kapsamlı ve somut tahliller, daha metropol kentlerinde bir araya gelen bir avuç devrimcinin oluşturduğu teorik çalışma grubu dönemine dayanmaktadır. Düşmanın özellikleri bilinenek mücadele alanına girilmiş, buna cesaret edilmiş; "hangi güçlük olursa olsun aşmasını, hangi düşman olursa olsun yenmesini bilmek" anlayışı her zaman için PKK'ye egemen olmuştur.

Bizim insanımız bir oda içi kadar tarlasının bir karşı sınırı için komşusuyla ömür boyu cebellesiş ve hatta işi karşılıklı adam vurmalarla kadar vardırıncı, işgal ordularının kanlı çarpmalarıyla kiletlikleri sömürge bir ülkenin bireyi olduğunu ve vatanının kendisinden alındığını aklına bile getirmiyordu. Kısacası o ölüme döşegine yatırılmış bir halktı ve eğer adına yaşamak denilebilirse ölüme yaşam arasında gidip gelen ince ve belirsiz bir sınırda yaşıyordu. Ve onun yaşam emareleri gösteren damarlarından PKK gibi bir parti filiz verdi. Partimiz,

Hep başka yerlerden çözüm bekliyoruz. Hep bir yerlere dayanma, hep umudumuzu birilerine bağlama durumuna düşüyoruz. Belki de bu "bir yerler" çoğu zaman dış bir güç olmayabilir: Bu, partimizin bir üst organı, Merkez Komitemiz ya da Parti Önderliği biçiminde de somutlaşabilir: Fazla önemli değil. Önemli olan bir şeyleri bir yerlerden beklememiz, kendi özgücümüze ve militanın yaratıcı dehasına yeterince güvenmeyişi, çözümleyici ve yaratıcı olamayışımızdır.

Bu noktada işbirlikçi ilkel milliyetçiliğin etkilerinden de bahsetmek gerekir. Bu güçler yıllardan beri hep sömürgecilere ve emperyalistlere dayandılar, sonuçta bu güçlerin değer verilmeyen basit bir kuklası haline geldiler. Günümüzde Güney ve Doğu Kürdistan'da yaşanan durum bunun en açık örneğidir. Aşiretlerinin önde gelen mensupları ve tüm aile efrağı ile birlikte bu parçalardaki hareketin tepesine çöreklenen gerici önderliklerden biri İran'da, ötekisi ise Irak'tadır. Şimdiki durumda aşiretlerinin ileri gelenleri ve aile fertleri "güvenlikli" bir yerde olabilirler, ama bu yalnızca iki rejim arasındaki savaşın sona erdiği güne kadar devam edebilecek bir "güvenlik"tir. Savaş bittiği zaman kuklaların işi de bitecek. 1975 yenilgisinden daha onursuzca bir sona ulaşacaklardır. Ama PKK Kürdistan halkının özgücüne dayanan bir harekettir. Onun militanları da bilmelidirler ki, Kürdistan toprakları faşist Türk sömürgecilerine mezar yapılmıyuncaya kadar halkımız asla güvenlik içinde yaşayabileceği bir ortama kavuşamayacak, her zaman için namusuna uzanan kirlil bir elin varlığını hissedecek, namusunu koruyamayacaktır. O zaman herkes yeryüzünün bu en aşağılık rz düşmanın kirlil emellerini boş çıkarmak ve en sonunda toprağımızı onum tedirgin edici varlığından tümüyle temizlemek için en azından bulunduğu yerde onunla savaşmak zorundadır. Kadını ve erkeği, yaşlısı ve genci ile her aile, her köy, her ilçe, her bölge ve giderek tüm bir ulus silaha sarılarak kendini savunmak, bulunduğu alana düşmanı sokmamak ve kendi alanını düşmandan kurtarmak zorundadır. Ulusumuzun her bireyi mutlaka ülkesinin çok küçük bir parçasını düşmandan temizlemek, burada düşmanın değil, Ulusal Kurtuluş Cephesimizin bayrağını dalgalandırmak zorundadır. Halkımız ancak kendi bayrağının dalgalandığı yerde düşmanın kendi namusuna yönelen kirlil tehditlerinden endişe duymaksızın yaşayabilir. Bunu halkımıza anlatabilmek zor değildir, hele hele düşmanın bu denli tanınmış olan ve ona karşı mücadele etmenin şart olduğunu onaylayan bir halkı, bu gerçeğe inandırmak bizden olağanüstü yetenekler istemektedir. Zor olanı savaşan bütün bir ulus gerçeğine ulaşmak, en basitinden en karmaşık olanı kadar bulduğu her türlü silahlarla donanmış ve ülkesinin her karış toprağını çapulcu ıssal ordularına karşı kahramanca savunan bir halk olabilir. Elbette bu zordur, ama başarılabılır ve gerçekleştirilebilir bir "rüya"dır. Lenin'in 1902'de Rusya'daki devrimci hareketin durumuna bakarak söylediği gibi, "Ne yazık ki, bizim hareketimiz içinde, bu türden rüya görme çok uzaktır."

Ne olursa olsun, yine de "İşte biz bunun rüyasını görmeliyiz!..." "Eğer rüya gören kimse, rüyasına ciddi olarak inanırsa, yaşamı dikkatle gözler, gözlemlerini gökte kurduğu şatolarla kıyaslasa ve eğer, genel olarak söylemek gerekirse, rüyasının gerçekleşmesi için bilinçli olarak çalışırsa, rüya ile gerçek arasındaki ayrılığı hiçbir zararı olmaz. Rüyalarda yaşam arasında bir bağ varsa, her şey yolundadır." (Lenin,

Ne Yapmalı, Syf: 208-209)

Peki, "rüyalarda yaşam arasında" nasıl bağ kurabiliriz? Her şeyden önce savaşı geliştirerek, ülkemizin uygun alanlarında savaşı daha çok şiddetlendirerek, düşmana ciddi kayıplar verdirip güçlerini parça parça imha ederek, bunun için de silahlı kuvvetlerimizi genişliğine ve derinliğine güçlendirip yetkinleştirerek, kadrolarını ve komuta kademelerini büyük bir örgütlenme yeteneği ve yüksek bir disiplin ruhuyla donatarak ve en sonu halk ordusu düzeyine ulaştırarak, İkincisi, devrimci savaşın, gelişmesi için elverişli koşullar yarattığı yerlerde yerel ya da bölgesel düzeyde ayaklanmalara başvurmak, halk

cephesi olmayan, belirli bir ateş hattı bulunmayan, fakat her tarafta savaş meydanı bulunan" bu savaşta, her yandan geliştireceğimiz saldırılarla Kürdistan'ın düşmanı için tam bir cehennem çevirebiliriz. Unutmayalım ki devrimci savaş saldırmadır. Bazı yerlerde ve anlarda savunmaya geçiş bile, bundaki amaç yeniden saldırının koşullarını yaratmaktır. Düşmana saldırılmadığı, devrimin hücum ruhuyla hareket edilmediği yerde devrim geriyecek ve bundan kazançlı çıkan düşman olacaktır. Günler ve hatta aylarca belli bir alanda hareket ettikleri halde düşmana tek bir ciddi darbe vurmayan, hep tek bir hedefin etrafında dolanıp sözümona vur-

kuvvetler biçiminde örgütlenmekle mümkündür. Yurtsever köylü kitlelerini silahlı savunma milisleri biçiminde örgütlenmeden, bölgesel silahlı birliklerimizi geliştirip güçlendirmeden, hareketli birliklerimize niceliksel ve niteliksel düzeyde daha da yetkinleşmiş bir yapı kazanmadan, gerçek anlamda düşmanın askeri birliklerini imha edilecek, başlangıçta küçük çaplı çarpışmalarda düşman kuvvetlerini yenilgiye uğratabilecek ve giderek daha büyük savaşlarda kesin zafer kazanabilecek bir düzeye gelemez. Düşmana her yerde saldırılabilecek, hiçbir yerde ona rahat verdirmeyecek, her gün bir kanadını çokerterek panik içine sürük-

sömürgecilğe karşı harekete geçirmede muazzam bir rol oynamaktadır. Partimizin siyasal çizgisinin en yetersiz bir açıklanmasının, en basit bir propagandanın bile halk kitlelerini şevkeltirmesi ve kitle eylemliliği için zemin yaratması bundandır. Bu, pratik içinde çalışan her arkadaşın yakından tanık olduğu bir olaydır. O halde, şimdiye değin yürüttüğümüz mücadelenin kitleler arasında yarattığı bu derin siyasal etkiyi örgüt gücüne dönüştürmemiz, halk kitlelerini mücadelemizin temel biçimi olan silahlı mücadelelini geliştirilip güçlendirilmesine hizmet edecek uygun örgüt biçimlerinde bir araya getirmemiz gerekmektedir.

Her örgütün niteliğini doğal ve kaçınılmaz olarak belirleyen şey, o örgütün eyleminin içeriğidir. Bunun için, ülkemizin bugünkü koşullarında en basitinden en karmaşığına kadar yaratacağımız her örgüt biçimi bir savaş örgütü olmak, savaşta hizmet etmek ve savaşı geliştirmek zorundadır. Kürdistan'da savaşmadan örgütlenmek, örgütlenmeden savaşı geliştirmek mümkün değildir. Bunlar etle tırnak gibi birbirine bağlıdır. Karmak ve geliştirmek için savaşmak, daha büyük savaşlar açmak ve daha büyük zaferler kazanmak için karmak ve geliştirmek zorundayız. Yoksa savaşmadan, savaşı geliştirmeden halkı örgütlemek, düşmanı geriletmeyen örgütlerimizi koruyabileceğimizi düşünmek doğru değildir.

Devrimci savaşımız geliştikçe ve şiddetlendikçe, siyasal çalışmalarımız savaşın kızıştırılmasıyla desteklendikçe, halkımız faşist Türk sömürgecilerine karşı öfke ve nefreti daha çok büyüyecek, ülkemizin birçok alanlarında kitlesele ayaklanmaların doğması için gerekli koşulları hızla olgunlaştıracaktır. Bu durumda, biz, özellikle ülkemizin stratejik alanlarında gerilla savaşını ayaklanmalarla birleştirebilir, ayaklanmanın sonuçlarını gerilla savaşına kanaliz edebilirsek, bu alanları düşmandan tamamen temizleyebilir ve kurtarılmış bölgelere ulaşabiliriz. Bu mümkündür, gereklidir ve zorunludur. Ölkemizdeki devrimci durum ve Ortadoğu'nun siyasal ortamı bunun için son derece uygundur. Gerisi mücadele alanında düşmanı savaşarak yenmenin sınırsız özgürlüğe sahip devrimci güçlere kalmaktadır.

Şimdi dünya bize bakıyor. Ortadoğu halkları bize bakıyor, unutmamalı!

Şimdi konuşma sırası bizde, iyi konuşmamızı bilelim. Beynimizi, yüreğimizi, elimizi, ayağımızı iyi konuşturalım! Silahımızı iyi konuşturalım!

Şimdi söz söyleme sırası halkımızda! Halkımız son söz söyleyecektir! Son söz kahramanca olmalıdır! Militanlar olarak halkımızı iyi konuşturalım!

Elverişli coğrafyamız var, yüz yıllardır bağımsızlığın ve özgürlüğün özlemiyle yaşayan bir halkımız var, bunlara dayanalım ve savaşı şiddetlendirelim! Halkımızın binlerce yıllık acılarını ve ıstıraplarını indirmek için gerilla savaşını tüm halkın savaşı haline getirelim! Yaşlısı-genciyle, kadını-erkeğiyle bütün halkı düşmandan intikam almaya çağıralım! Çocukları bile savaşın içine çekelim, bir halk ağıtında dile getirildiği gibi, kırk günlük bebeğin beline silah bağlayalım! Hak! davamızın gücü ve halkımızın sonsuz devrimci enerjisi ile düşmanın demirini ve çeliğini paramparça edelim!



savaşının birleşik güçlerinin sayısını sürekli artırarak, işçi-köylü devrimci aydınlar bloku temel olmak üzere bütün yurtsever halk güçlerini Ulusal Kurtuluş Cephesinde toplayıp seferber ederek, kirlilarda olduğu gibi şehirlerde de halkın devrimci şiddetini geliştirip kendisini en çok emniyette hissettiği yerlerde bile düşmana saldırılar düzenleyerek, eli silah tutan her Kürdistanlıyı bir ulusal kurtuluş savaşçısı haline getirecek. Üçüncüsü, bütün halkın mücadele birliğini yaratmak için Parti yönetimini ahlaksız güçlendirerek, komiteler ve özellikle Partinin kitleler arasındaki duyargaları olan hücrelerle bütün halkı Partiyeye bağlayarak, her hücreyi devrimin komuta merkezi haline getirecek...

Evet, her şeyden önce ve bütün gücümüzle düşmana vurmalı, savası kızıştırmalıyız. Mücadelemizin bugünkü evresi, devrimci savaşımızın sadece ve esas olarak kitleleri politik yönden etkilemeye yönelik bir savaş değil, pratik kazanımlara ulaşması gereken bir savaş olması gerekmektedir. En azından kısmi zaferler kazanmayı hedefleyen böyle bir savaş, kesinlikle düşmanın silahlı güçlerini parça parça imha etmek zorundadır. Gerçek anlamda savaşta insiyatifin ele geçirilmesi de ancak düşman güçlerinin imha edilmesiyle mümkün olabilecektir. Sözümona vuracak hedef arayan, bir türlü uygun bir düşman hedefine rastlayamayan birimler kabul edilmaz bir durumu yaşamaktadırlar. Her on insanımıza bir ıssal askerinin düştüğü Kürdistan'da hedeften çok bir şey yoktur. Giap'ın da belirttiği gibi, "Düşmanı en çok toplanmış yerde yok etme açısından seyyar kuvvetleri bir noktada toplayarak, düşman kuvvetlere her yerde cevap verebilir, onları yokedebilir, dağıtabilir ve ele geçirebiliriz." Düşmanın birçok karakoluna saldırarak onları ortadan kaldrabiliriz. Operasyon birliklerinin von kollarna hücum ederek onlara ağır kayıplar verdirebiliriz. Takviye birliklerini pusuya düşürebilir ve imha edebiliriz. "Cephe gerisi ve

mak için fırsat kollayan, bir ajan peşinden koşuşturup duran, devrim önüne en soylu görevleri koyduğu yerde hiçbir pratik kazanıma ulaşmayacak "eylemlerle" avunan birimlerimiz devrimci savaş bir yana kendilerini bile büyük bir tehlikenin içine attıklarını bilmek zorundadırlar.

Silahlı mücadelemizin hedefleri arasında silahlı düşman güçleri esas yerl tutsa da hedefleyeceğimiz güçler sadece bunlarla sınırlı değildir. Özellikle düşmanın savaşı Kürdistanlaştırmak amacıyla yerli bir engel olarak devrimci güçlerin karşısına çıkardığı silahlı karşı-devrimci ajan-milis çeteleri de, şimdiki durumda hedefler programımız arasında önemli bir yere sahiptir. Çetebaşlarını ve halka karşı suç işlemiş ajan-milis çeteleri acımadana imha etmek, ötekilerini daha değişik cezalarla çaptırarak silahsızlandırmak, aldatılmış olanları mücadelemize kazanmak ve böylece bu yapıyı en kısa zamanda tepelerlecek yoketmek zorundayız.

Elbette burada hedefler sorununa yeni açıklamalar getirecek değildir. Hedefler programımız bellidir, Partimizin talimatlarında PÊŞ-MERGE dergisinin çeşitli sayılarında bu konuya kapsamlı bir biçimde değinilmiş, geniş açıklamalar getirilmiştir. Gerektiğinde aynı kaynaklara yeniden başvurulabilir.

Bağımsızlık ve özgürlük uğruna verilen her savaş, ıssal ordularını halkı edip dağıtarak onlara nihai darbe indirmeden kesinlikle zafer kazanamaz. Savaş alanlarında bir-birleriyle çarpışan taraflardan her biri diğerine boyun eğdirmek ve iradesini ona kabul ettirmek için, onun silahlı kuvvetlerini imha etmek, dağıtmak ve teslim almak zorundadır. Ama kurtuluş kuvvetleri açısından düşmanı imha edebilecek bir yapıya ulaşmak ancak daha büyük

leyecek ve en sonunda pes ettirecek büyük bir operasyon birlikleri topluluğu biçiminde örgütlenmek de, hiç kuşkusuz, siyasal olarak bilinçlendirilmiş halk kitlelerini en geniş bir biçimde savaşın içine çekmekle gerçekleşebilir. O zaman, mevcut durumumuzdan yola çıkarak, sayısı az ve donanımı geri olan bir kuvvetle, yüksek bir askeri donanımına sahip ve sayısı çok daha fazla olan bir düşmanı yenilebilir miyiz? Evet, yenilebilir! Uzun süreli bir savaşta düşmanın bütün zayıf noktalarını açığa çıkarabilir, zayıf yanlarını daha çok derinleştirir, onu hiçbir zaman önüne geçemeyeceği hızlı bir çöküş, çürüme ve dağılma sürecine sokabilir ve hatta şimdiden yaşadığı bu süreci çok daha hızlandırabiliriz. Buna karşılık, gücümüzü devamızın haklılığı ve son derece ilerici özelliğinden alarak, halk kitlelerini hızla saflarımıza çekebilir, kuvvetlerimizi en erkenden çoğaltabiliriz, güçlü yanlarımızı daha çok geliştirebilir, güçsüzlüğümüzü güçlenmeye dönüştürebiliriz. Düşmanımız ne denli vahşi ve saldırgan bir güç olursa olsun, biz de bu düşmanı altetmek için elverişli şartlar yaratmak, düşmanı hızla yenmek, uygun alanlarda ona öldürücü darbeler indirmek ve giderek daha büyük zaferler kazanmak olanağına sahibiz.

Biz Kürdistan'da bir ulusal kurtuluş savaşını yaşıyoruz. Ulusal kurtuluş, Kürdistan'ın toplumsal gelişiminin nesnel yarasıdır. Dolayısıyla işçi sınıfı, köylülük, gençlik yığınları ve devrimci aydınlarla toplumun bütün yurtsever sınıf ve tabakalarının hayatı çıkarları ulusal kurtuluşta ifadesini bulmaktadır. Dünya işçi sınıfı ve ezilen halkların ortak çıkarlarıyla da tam bir uygunluk arzeden devamızın bu haklı ve son derece ilerici karakteri, ülkemizin bütün yurtsever güçlerini faşist

- Her Şey Halk Savaşı İçin!

- Her Şey Ulusal Kurtuluş Cephesi İçin!

- Zafer PKK-ERNK-HRK Önderliğinde Savaşan Kürdistan Halkının Olacaktır!

Kendi Belgelerinden Türk Ordusunun Acizliğini Sergiliyoruz

BİR ÇÖKÜŞÜN İTİRAFI / TÜRK ORDUSU ENKAZ HALİNDE

- IV -

- *Türk Ordusunun Tarihi, Barbarlık ve Vahşettir!*
- *Sömürgeci-Faşist Ordu, İşbirlikçi-Tekelci Sermayenin Koruyucusudur!*
- *Sömürgeci-Faşist Ordu, Emperyalizmin Beş Paralık Uşağıdır!*
- *Sömürgeci-Faşist Türk Ordusu, İnsanları Kişilişsizleştirme Ocağıdır!*
- *Sömürgeci-Faşist Türk Ordusu, Bugün Toplum Üzerinde Kaldırılmaz Bir Yüktür!*
- *Nihai Yenilgi ve Yok Olup Gitmek Türk Ordusu İçin Kaçınılmaz Bir Sondur!*

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

SÖMÜRGEÇİ-FAŞİST TÜRK ORDUSU BUGÜN TOPLUM ÜZERİNDE KALDIRILMAZ BİR YÜKTÜR!

Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi ve ordusunun yaşamaya hakkı yoktur. İnsanlığa hiçbir değer katmayan, tersine bu değerlerin talanı, ayak altına alınması temelinde ayakta durmaya çalışan bir gücün tarihsel olarak yaşamaya da hakkı olmaz. Tam bir çöküş dönemini yaşayan Türk burjuva egemenliği artık son nefesini vermek üzeredir. Bu kesinleşmiştir.

Çünkü, bu sınıfın egemenliğini Türkiye toplumu artık bir an bile kaldırmayacak durumda değildir. Çünkü, onun kanlı ellerini boğazından sökmeksizin kendisi de nefes alamayacak haldedir. Türkiye halkı bu çürümüş egemenliği yıkmak zorundadır. Çağdaş gelişmeyi yaşamayı, onurunu kazanmayı ancak böyle mümkündür.

Sömürgeci-faşist Türk ordusunun egemenliği altında, Türkiye'de yaşam tanınamaz hale gelmiş, çekilmez olmuştur. Bu egemenlik her türlü gelişmenin önünü tıkamaktadır. Toplumun üzerinde mutlak ağırlıkla gereken bir yük, bir çöplüktür. Sömürgeci-faşist Türk ordusu bugün toplum üzerinden mutlak ağırlıkla gereken bir yükü yükledi. Ama sadece ağırlıkla gereken bir yük olduğunu söylemek yetmiyor. Nasıl bir yükü önce onu gömmek gerekliydi. Bunu üç açıdan ele alacağız. Birincisi: siyasal açıdan, ikincisi: ekonomik açıdan, üçüncüsü: sosyal ve kültürel açıdan olacak.

Türkiye'de büyük bir siyasal çıkmaz yaşanıyor. Bunun sorumlusu kim demeyeceğiz. Bu nasıl yaratıldı diye soracağız.

Türk ordusu, bütün ağırlığıyla toplumun üzerine oturmuştur. Önceki bölümlerde bunun nasıl olduğu belirtilmişti. Toplumun bütün yaşam gözlemlerini nasıl tıkladığı, toplumsal ve siyasal yaşama kendi çıkarları doğrultusunda nasıl yön verdiğini de anlatılmaya çalışıldı. Amacımız bir inceleme yapmak değil. Sadece çıplak bazı gerçekleri ortaya koymak istiyoruz. Her şey gözönündeyken buna ihtiyaç var mı? Olanı söyleyiyoruz. Çünkü bazı gözler gerçekleri görmek istemiyor, ak olana kara diyor; umudun karartıcısından umut bekliyor, en büyük sahteliklere gerçek diye sarılıyor. Bütün bunlar bugün yaşanıyor.

Türk burjuva egemenliği tersinden doğdu. Dünyaya tersinden baktı. Türkiye toplumuna da aynı bakışı hakim kılmaya çalıştı.

Türk burjuvazisi, ordunun doğrudan burjuvazi, ordu gücüne dayanarak öncelikle bütün subaşlarını tutmaya çalıştı. Ama bu, ordu-

nun izin verdiği ölçüde ve izin verdiklerince yapılabildi. Bunun dışına hiçbir zaman çıkılmadı.

"Cumhuriyet" in kuruluşunu hatırlayalım. Daha başındayken işin nasıl kurulduğu önemlidir.

"Cumhuriyet" in kurucusu olan kemalist kadro tümüyle ordu mensubudur. Siviller ise ağa ve eşraf takımı ya da sarayla hiçbir zaman bağlarını koparmamış olan ve aynı zamanda Batı kültürünün etkisi altındaki yazarlardır. Gerek yazarların, gerekse ağa ve eşraf takımının siyasal bakımdan kendilerini tümüyle orduya bağımlı görme durumları vardır. Sınıf karakterleri bakımından toprak ağası ve ticaret burjuvazisinin çıkarlarını formüle edebilecek ve bunları bir devlet biçiminde örgütleyecek güçleri yoktur. Toprak ağası ancak orduya dayanarak yaşayabilmekte, ticaret burjuvazisi de sınıfsal yaşamı ancak yine bu güce dayanarak sağlayabileceğini bilmektedir. Sarayla doğmuş ve sürgün yıllarında bile sultanlığın hazinesinden yaşayabilmiş olan "aydın"lar ise çarpık bir ulusçuluk bilincinden öte neyi savunduklarını dahi bilemeyecek kadar, aydın olmanın ölçülerine yabancılardır. Bu durum, Türk burjuva gelişiminin özelliklerine dayanmaktadır. Türkiye'de burjuvazi, Batı Avrupa'da olduğu gibi feodalizmle mücadele içerisinde güçlü bir ekonomik temel üzerinde yükselmediğinden onun çıkarları sarayla-feodalizmle kopuşmamış, onun içinde doğmuş ve dolayısıyla bu siyasal ve ideolojik planda da bir uzlaşmanın da ötesinde eskinin içinden şekillenmeyi getirmiştir. Bu durum, çarpık biçimiyle "aydın" a yansımış; giyim ve yaşamıyla Batıyı taklitte çalışan "aydın", kafasında saray politikacılığı ve dalkavukluğunun bütün izlerini taşımıştır. Çıkarlarını formüle ettiği sınıf bağımsız bir sınıf kişiliğini taşımadığından, o da bağımsız bir kişiliğe hiçbir zaman ulaşamamıştır. Egemen sınıfları yaşıyan ordu, doğal olarak aydını da biçimlendiren ve onun tek sığınağı olmuştur. Bu durum günümüzde kadar da ağır bir biçimde yaşanmaktadır.

Egemen sınıfları kendi elinde döndüren ordu, bu dönüşüme uygun politik biçimlenmeyi de tümüyle kendisi yaratmış, eskinin saray dalkavukları bu kez de Kemalizmin dalkavukluğunu üstlenmeyi kendilerine en değme politik kimlik kabul edinmişlerdir. Türkiye politikacılığının ve "aydın" ın rolü, Kemalizmin basit bir dalkavukluğu ve savunuculuğunu yapmaktan öteye geçememiştir. İlk politik parti olan Cum-

huriyet Halk Fırkası, Türkiye'de burjuva politikacılığının ilk biçimlenişidir. M. Kemal'in kurduğu bu parti, tek politik güç olarak ve M. Kemal'in belirlediği kadrolarla Türkiye'nin siyasal yönetimini eline almıştır. Bunun dışında hiçbir siyasal oluşuma olanak tanınamamıştır. Egemen sınıflar içinden gelen bazı kişilerin bile önü anında tıkanmıştır. Bütün iktidar gücü orduda toplandığından, bunların ciddi bir muhalefet oluşturma durumu da zaten olamamıştır. Ekonomik temeli zayıf, tümüyle askeri güce dayanan böyle bir sınıfsal erk ise, açık ki kendisini ancak siyasal düzenbazlığın en üst biçimiyle koruyabilir. Kemalist yönetimde görülen de budur. M. Kemal, kişisel muhaliflerini bile komplo ve cinayetlerle saf dışı bırakmakla tanınır. O, gücünü ordudan ve bu yöntemlerinden almıştır. Tarihe başarı diye geçen birçok olayın aslında kan ve kir vardır. Çankaya, Osmanlı İmparatorluğunun kompo ve dalaveresiyle ünlü yapılmış saraylarına taş çıkartan bir üstünük sergilemiş bir sahada. Değişen tek şey, padişahın tacı yerine M. Kemal'in başına oturtulduğu "tör şapka" olmuş, sarayın dalkavuşu burada "millet vekili" kimliğini almıştır. Türkiye'de siyasetçi budur. Politikacının siyasal bir kişiliği yoktur.

Mustafa Suphi ve yoldaşlarının Karadeniz'de, M. Kemal'in emriyle katledilmesinden sonra, kemalist kadro işçi sınıfı hareketi içerisinde de tam bir hakimiyet kurmuştur. Türkiye işçi sınıfının bağımsız ekonomik ve siyasal örgütlenişine en küçük bir müsaade bir yana, en şiddetli biçimde üzerine yürünmüştür. Türkiye sosyalist hareketinin önderlerinin Kemalizmi tam kavrayamamalarından ötürü karşılaştıkları acı son, Türkiye işçi sınıfı hareketinin başaşağı gidişinin de başlangıcı olmuştur. Kemalistler, önderleri katledilen işçi sınıfı hareketini, davaya ihanet edenlerini ihaneti üzerinde tümüyle kendi çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda örgütlemeye yoluna girmişlerdir. M. Kemal, Talat Paşa ya yazdığı mektubunda, "gerekirse Bolşevizmi de biz kurarız" diyor. Ve gerçekten de, Ekim 1920'de Türkiye'de yükselen komünist hareketi kırmak için M. Kemal'in eliyle bir Komünist Partisi kuruluyor. Bu "Komünist Partisi"nin kurucuları ise İttihat ve Terakki'nin eski liderlerinden başkası olmuyor. İşçi sınıfının sendikal örgütlenmesi karşısındaki politika da daha farklı değil. Yalçın Küçük, "Türkiye Üzerine Tezler-I" de, M. Pavloviç-V. Gurko Kryeşin-F. Raskolnikov tarafından yazılan "Bağımsızlık Mücadelesinde Türkiye" adlı kitapta şöyle bir alıntı yapmış: "İttihat ve Terakki iktidarı şovenist Türk burjuvazisinin partisi olarak iktidara yerleştikten sonra, gelişen sosyalist ve sendikal hare-



Faşist Türk ordusunun bir birliği operasyon esnasında

ketlere karşı, açıkça sert bir müdahaleye başladı. Sosyalist basına uygulanan baskıdan daha önce söz etmiştik. İşçi sınıfı hareketinin belli liderlerine uygulanan baskı daha sert oldu. Parti lideri Ahmet Salim, İstanbul'da öldürüldü; Tevfik Nevzat yurt dışına göç etmek zorunda bırakıldı. S. Faik, M. Hasip Anadolu'nun derinliklerine sürüldü. Bunların yanında Jön Türkler, sendikal hareketi ellerine alabilmek için her çareye başvurdular. Bu amaçla milliyetçi yarı mesleki örgütlere para yardımı yaptılar; birçok sendikaların yönetimine de işveren ya da onların ajanları tarafından "kendi adamlarını" getirecek yarı-resmî örgüt haline çevirdiler." (s. 43-44) İttihat ve Terakki'nin bir devamı olan kemalist iktidar, mayasından bulunan işçi sınıfı ve halk düşmanlığını çok daha ileri boyutlarda temsil etmiştir.

Kısaca, Türkiye'de daha işin başındayken, sosyalist ve işçi sınıfı hareketi kendi gerçekliğinden koparılmış, bağımsız siyasal ve ekonomik örgütlenmeye en küçük bir olanak dahi tanınamamış, sosyalist ve işçi sınıfı hareketi artık Kemalizmi yaşamış, onunla varolmuştur. Bunun her aşımaları girişimi ise cinayete sonuçlandırılmıştır.

Kemalist yönetim tek sınıf diktatörlüğüdür. 12 Eylül ise, bu sınıf diktatörlüğünün en son noktası varış ve gerçek kimliğiyle ortaya çıkmıştır. 12 Eylül rejimi altındaki Türkiye'nin siyasal atmosferi, 1920'lerin Türkiye'sinin siyasal atmosferinden öz itibarıyla hiç de farklı değildir; 12 Eylül'de sadece daha da yoğunlaşmış ve dayanılmaz bir hal almıştır.

TC'yi ordu kurdu, ordu koruyor. Türkiye'de politikayı ordu çizdi, çerçevesini ve fonunu o belirledi; şimdi de olan budur. Türkiye'de demokrasi hiçbir zaman tanımadı; demokrasi bugün de Türkiye'ye çok yabancıdır. Demokrasi oyununa Türkiye'de

geçmişte de daima başvuruldu; bugün de oynanan aynı oyundur.

Türkiye'de politika sadece ordunun tasarrufunda olmuştur. M. Kemal'in belirlediği "komünistlik" de, işçi sınıfı önderliği de, "halkçılık" da yani muhalefet de, iktidar da Türk ordusunun, onun siyasal sahnesine sürüldüğü asker ve sivil kadroların elindedir.

Daha önceki başlıklarda kısmen değinilmişti. Ekonomik ve sosyal gelişmelerin dayatmaları sonucu, siyasal planda da buna uygun düşen bazı değişikliklere ihtiyaç duyulduğu ve bunların da yine doğrudan ordu eliyle gerçekleştirildiğinden söz edilmisti. İki partili döneme geçiş, doğrudan devlet eliyle işçi sendikalarının kuruluşu, oluşturulan tüm emiyet sübaplarına rağmen toplumsal genişlemenin bu sübapları da zorlamasıyla 1960 darbesine varış, 12 Mart ve 12 Eylül: Türkiye'deki siyasal gelişme doğrultusunun hangi gücün yön verisi altında olduğunu en kısa bir özet olarak ortaya koymaktadır.

Tarihe işin başlangıcı görmek açısından kısa bir değinmede bulunduk. Amacımız tarihi incelemek değil. Bu başka bir yazının konusu olabilir. Ve bunlar derinliğine yapılmıştır.

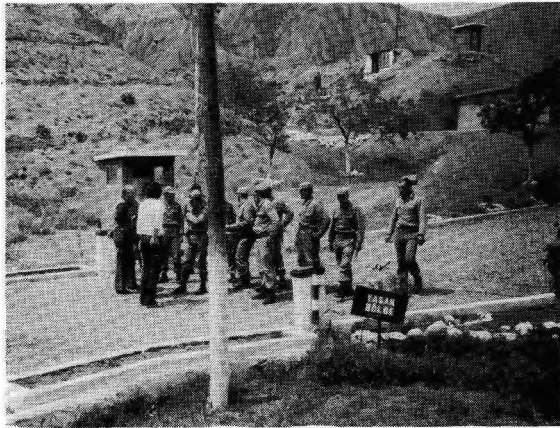
Türkiye'de böyle başlayan burjuva politikacılığının vardığı nokta faşizmin parlamentosudur. Bu deyim garip gelmemeli. Parlamento deymi faşizmin yanında elbetteki denk düşmüyor. Ama bu Türkiye'de garip değil. Çünkü hep böyle oldu.

Politika, ekonominin en yoğunlaşmış ifadesidir. Bu, evrensel bir doğrudur. Ciliz Türk burjuvazisi, bedenini ancak baskı ve şiddet temelinde kan emerek semirebiliyordu. Kendisi dışında ve kendisi için olmadıkça hiçbir sınıfa çıkarlarını formüle etme hakkı tanınamak zorundaydı. O da bunu yaptı. Her türlü gelişme yolunu tıkadı. Komplo, cinayet, suikast ve

her türlü dalavere politik yöntemi oldu. Öyle bir sınıfın, kurallarına göre politik mücadele vermesi beklenemezdi. Her şey kendisinde toplanmış istedi. Buna güçlü olduğu için yapmadı. Tersine güçsüzlüğünden baş vurdu. Muhafızlarıyla kalışe dövdü. Muhalefete dayanacak gücü yoktu. Türkiye Komünist Partisi'nin önderlerini bunun için katletti; sahte "Komünist Partisi"ni bunun için kurdu; bağımsız işçi sendikalarına bu nedenle tahammül edemeyip daha işin başındayken sendikaları devlete, bağlayıp, yönetimine ajanlarını oturttu, çıkan gerçek işçi önderlerini ise soluk almalarına fırsat tanımadan katletti.

Ordunun çizdiği siyasal çerçeve gerçekte reformizme bile kapalı oldu. Bu çerçevede içerisinde en cesur(!) çıkışlar reformizmi aşamadı; ama onlar bile bu çerçevede boğulup kaldı.

Düzen bir kez kendi çerçevesini oturtuktan sonra, oluşacak örgütlenmelerin doğrudan onlar tarafından örgütlenmesine de gerek yoktu. Ekonomik ve toplumsal genişleme 1960'lara doğru sınıfların örgütlenmelerini dayatınca, şiddetle engelleme yetmez oldu. Gelişme zorladı. Bir deyimle elbise daralmaya başladı. Kitlelerdeki muhalefet arttı. Eski kanallar bunu akması gereken yere yeterince aklılamaz oldu. Sular taşıp başka yere akabilirdi. 1960'da ordu bu nedenle gövdesini doğrudan öne çıkarmak zorunda kaldı. Hatta bunun için kurban da verdiler. Bundan çekinmediler. Ama yine her şey tersyüz ettiler. Bu yeniden düzenleme



hareketine öyle bir maske geçirdiler ki, bundan bir de "Hürriyet ve Anayasası" bayramı çıktı. Bu "bayram" 12 Eylül rejimi kaldırdı.

12 Eylül rejimi, düzen adına başka düzeltmeler de yaptı. 1960 ve 12 Mart darbelerinde yarım kalanları tamamladı. 1960'larda toplumsal genişlemeye bağlı olarak elbiseyi genişletmeye göstermek gerekiyordu. Buna dikkat etmek gerekir. Sadece elbise genişletilmiş gibi gösterildi. Bu daha çok insiyatif sağlamak için yapıldı. Yoksa gelişmenin yönü değişebilirdi. Her şey en üstten tutuldu. Tekelcilikle bütünleşen işbirlikçi burjuvazi, ordunun doğrudan müdahalesiyle en üstten bütün ekonomik ve siyasal gücü kendisinde toplamaya çalışırken, kendisinin çizdiği çerçeve içerisinde toplumun diğer kesimlerinin siyasal, ekonomik ve demokratik örgütlenmelerine de yeniden biçim vererek kendisinin yetmeyen yanlarını onlarla tamamlamak istedi. Kendisine hizmet ettiği ölçüde buna izin verdi, çerçevesini kendisi belirledi. Buna da 1960 Anayasası denildi. Bunun demokratikliği hiçbir ilgisizliği yoktu. Güvenilirliği de yoktu. Nitekim bu açığa çıktı.

Bezi dokuyup, modeli belirleyen, elbiseyi biçip diken ordu, 1971'de makası yeniden eline aldı. İşbirlikçi-teknelci burjuvazinin ekonomik palazlanması için burjuvazinin diğer kesimlerinin siyasal iktidar üzerindeki kısmi etkilerini bile artık çekilemez olmuştu. Üstelik her şey, beklenildiği ve istenildiği gibi de gelişmiyordu. Dünya ve bölgedeki birçok

siyasal gelişme Türkiye toplumunu da etkiliyor, özellikle aydın gençlik sosyalist ve ulusal kurtuluş hareketlerinin etkisiyle çerçeveyi zorlayan bir tehlike haline geliyorlardı. Siyasal planda kesin insiyatif korunmaksızın, mevcut tehlikelerin önüne geçmek mümkün değildi. 12 Mart 1971'de muhtıra verildi ve ordu iktidarine alındı. Ama gerçekte bunu, o günün koşulları içerisinde boyveren gençlik ve işçi sınıfı hareketi iktidara yürüdüğü, ciddi bir tehdit oluşturduğu için değil, buna yol açabilecek için yaptı. Güçsüzlüğünden hemen silahına sarıldı. Türkiye sosyalist hareketi kendisine yeniden çıkış bulmaya ve ayakları üzerinde durmaya çalışırken yapıldı. Eğer ayakları üzerinde durmasına fırsat tanınsaydı kendisinin buna karşı koyma gücünün olmadığını biliyordu. Gençlik hareketinin önderleri bu nedenle idam edildi ve katledildi. Çünkü onlar çerçeveyi zorlamak istediler, acemi adımlarla sadece buna yettilerdi. Ama bu bile ordunun anında harekete geçmesine yetti.

12 Mart ordu için önemli bir deney oldu. Daha "Cumhuriyet" kurulların halkın üzerine atılan "ağ" onarıldı. 1960'da kurulan Özel Harp Dairesi ilk sınavını verdi, sonraki gelişmelere hazırlandı. 1960 sonrası demokratik görünümülü bütün kurumlara yerleştirdiği elemanlarıyla gelişmelerin insiyatifini kendisinde toplamaya çalışan Özel Harp Dairesi, bu darbe ile birlikte biraz daha oturdu, faaliyetlerini sistemleştirdi. Yapılan geniş tutuklamalarla en sıra-

manın, ortamlı boğuntuya getirmenin en etkin iki aracı olarak seçilmişlerdir.

Ama yine de ordu, 12 Mart'ı değerlendiren kendisini başarısız sayıyor. Bu bir anlamda doğru. Aynı zamanda kaçınılmaz. Mutlak hakimiyet yoktur. Zor her şeyin hakimini olamaz. Kendisini bütünüyle askeri zora dayandıran bir güç, aynı zamanda kendisinin sonunu hazırlama demektir. Bir sınıf karşıtlarını zayıf düşürerek ve onların zayıflığı üzerinde yaşamaya kalktı mı, gelecek onun için kısa ve karanlıktır. Orduda doğan, orduya dayanarak palazlanan ve onun şiddetli ile muhalifleri bastıran Türk burjuvazisi için en kötüsünden bir son kaçınılmazdı. Nitekim en çok zayıf düşürüldüğünü zannettiği noktada kendisinin zayıflıkları açığa çıkarıldı, yıkım işçisine getirildi. Bu nokta: Kürdistan'dı.

Türk sömürgeci burjuvazisi ve ordusu 1970'lerde hiç hesaplarında olmayan bir gelişmeye karşı karşıya kaldı. PKK hareketi, Türk sömürgeci egemenliğin sadece gelişmeyi değil, yaşam gözlemlerini tikiği Kürdistan zemininde tarihin ve yaşamın bir dayatması olarak ortaya çıktı. Bu doğuş, Türk sömürgeci burjuvazisi ve ordusunun hakimiyetindeki bir boşluktan değil, tersine en katı hakimiyet ve şiddet ortamında buna karşı olarak gerçekleşti. Bu konuda Türk sömürgeci burjuvazisi ve ordusu gerçekten yapabileceği her şeyi yaptı. Fiziki katliamdan kültürel katliama kadar her türlü katliamı gerçekleştirdi, Kürdistan halkını ve tarihini çok etmek için elinden geleni uyguladı. Saldırdı, yıktı, öldürdü, bu ülkeyi kana buladı, hatta öyle bir noktaya getirdi ki bu ülkenin insanları kendi gerçekliklerine önemli oranda yabancılaştılar. Türk sömürgeci burjuvazisi ve ordusu, PKK hareketinin gelişmesi, anında ezilmesi için de her şeyi yaptı. Daha ilk adımda önderlerini katletti, tarihinde kendisine hep başarı kazandıran kompo ve suikastlar de hazırladı, ajan-provokatör örgütler yaratıp mücadelenin üzerine de gönderdi, feodal ajanları, faşist çetelerini de harekete geçirdi, polis CIA'nın en son taktiklerine kadar her türlü yöntemi uyguladı, sayıları binleri bulan askeri birlikleriyle ordu da harekete geçti, 1979-80'e varlığında helikopterler, bombalar da kullanıldı, ama gelişme durdurulamadı. Çünkü bu doğum ve gelişme kendi ortamında değil, ona karşı bir olaydı. İşte onun için başarılı olamadı, olamazdı.

Türk sömürgeci burjuvazisi ve ordusu PKK'nın doğuşuyla birlikte tarihsel olarak yenilmiştir, iflas etmiştir. İşte 12 Eylül bu iflasın ve yenilginin kabulüdür.

12 Eylül'de ordu açık savaş düzenini aldı. Sömürgeci-faşist ordu ve burjuvazi için bu noktadan sonra bir takım örtülere gerek de kalmamıştı. Sivil siyasal düzen maskaralığına artık tahammül edemedi. Bunları varederken o, sömürgeci burjuvazi egemenliğinin kurumsallaşmış oturmasını sağlamayı ve her türlü gelişmenin önünü bunlarla tıkamayı amaçlamıştı. Oysa şimdi bunlar gerekiz bir kalabalık olmaktadır öyleye anlam taşımıyordu. 12 Eylül'de ortadan kaldırılan şey demokrasi değildi, örgütlenme ve konuşma özgürlüğü de değildi. Türkiye'de bunlar hiçbir zaman olmadı. Ortadan kaldırılan, oyunun bozulması sonucu gereksiz hale gelen sahne ve oyuncular idi. Sahne kapatıldı, oyuncuların işine son verildi.

12 Eylül 1980 ve özellikle de 15 Ağustos 1984 sonrasında Kürdistan'da savaş en kızgın noktaya ulaştı. Türk egemenlik sistemi, PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında zayıflık ve çürümüşlüğüne gıyayemedi. Ordunun sefaletinde her şey açığa çıktı. Türk egemen sınıfları, tarih boyunca her olduğu gibi güç karşısında tutunamadılar, korkuya, telaşa kapıldılar, her şeyi yüzlerine gözlerine bulaştırdılar. Üstelik he-

nüz yeterli bir güç ve örgütlülükle bile çıkılmadı, Türk ordusu buna rağmen diz çöktü, ve yine tek umudu olan kan ve ihanete sarıldı.

Kürdistan'da yaşanan gerçek bu. Türkiye ise biraz daha farklı. Faşist sömürgeci ordu ve burjuvazi Türkiye'de hala gerçekleri tersyüz etmenin hesap ve çabaları içindeler. Bunda, kendi çizdiği çerçeveyi bir türlü aşamamış yapıları güveniyor. Bu çerçeve içinde kalındıkça niyet ne olursa olsun ancak kendisine hizmet edeceğini, çerçevenin içindeki her yapıyı istediği gibi yönlendireceğini biliyor. Onun bu konudaki deneyimleri hayli fazla. Bu çerçeve bir tuzak. Türkiye solu'nun artık bu tuzaga düşmemesi gerekiyor. Ama birçoğu düştü bile. Hayır aslında o tuzaktan hiç çıkmadılar, kurtulmak için de çalışmadılar.

Sömürgeci-faşist rejim, son oyununu aynı anda iki perdeden oynuyor. Kürdistan'da açık savaşıyor, savaşığı gücü ilan ediyor. Türkiye'de ise Kürdistan'da yürüttüğü savaşa karşı güç toplamaya çalışıyor. Bütün becerilerini kullanarak, şovenizmi en son noktaya kadar körükleyerek üstelik herkesten oyuncu olmalarını istiyor. Bazıları buna "demokrasi" diyorlar. Artık buna bir aldanma da denilemez. Tarih ve gerçekler bu kadar açığa çıkarılmışken bu aldanma olmaz. 1986 Türkiye'sinde işçi mitingleri düzenleniyor, 1986 Türkiye'sinde partiler kuruluyor, "halkçı"ından "demokrat"ına ve hatta "sosyalist"ine kadar bunların hiçbir türlü eksik değil. Ama niye, nasıl? Bu açık. Artık, yeni bir şey söylemeye gerek yok. Bu yeni bir oyun değil. Bu oyunu ilk kez M. Kemal sahneledi ve hep sahnedi kaldı. Türkiye halkı gerçekte bu oyunu hiç de seymetmek istemiyor, istememeli. Türk halkı ve işçisi sınıfla sadece köleliği getiren, "sağbaladığın kadar sağ sesini çıkarmaz" dedirten bu oyun, bu siyasal ahlaksızlık artık kaldırılamaz. Ordu, Türkiye halkının alınına onursuzluk damgası vurmak istiyor. Bu utanç taşınamaz.

Türk ordusu, Türkiye'de emekçi sınıfların gerçek siyasal ve demokratik örgütlenmelerinin önünü yine en batay yöntemlerle tıkamaya çalışmaktadır. İşçiye kendisi miting ve grev yaptırmakta, kendi "sosyalist"lerini piyasaya sürmekte, işkenceye karşı kendisi "muhalefet" etmekte, hatta kamuoyu nezdinde suçlular "cezalandırılmakta", bu kanlı rejim kendi suçlarının bedelini ödetmeye günah keçilerini her zaman olduğu gibi yine bulmakta ve böylece masum pozlara bürünmeye kalkışabilmektedir. İşkenceciler, cellatlar, kan emiciler "özgürlük kahramanı" ilan edilmektedir. Halk kitlelerine ise sadece bunu seymetmek ve ardlarından yürümek dayatılmaktadır. Düzenin "sol"ları ise bunda en büyük araç olmaktadır.

Burjuva demokrasilerinde basın, üniversiteler ve diğer kitle örgütlenmeleri burjuva sınırları içerisinde bile olsa siyasal bir kuvvet oluşturlar. Oysa Türkiye'de böyle midir? Basın sadece generallerin sözcüsüdür, üniversiteler faşizmin hizmetinden kalmazlar, kitle örgütlenmeleri sadece faşizmin taban örgütlenmesi olduğu müddetçe yaşayabilirler. Yani, bütün bunlar iktidarın karşısında bir kuvvet, bir denge gücü değil, tam tersine faşizmin güçlenmesini amaçlayan, ona hizmet ettiği müddetçe varlıklarına izin verilen faşizmin yan kurumlardır. Bu noktada basın avazı çıktığı kadar "sansür'e karşı" olduğu kadar haykırır; beş para etmez. Üniversiteler istedikleri kadar "özerklik" desinler; hiçbir önemi yok. Çünkü bunların oluşum özelliği, işlevleri bellidir. Bütün bu yolları ordu tıkamıştır. Açık gibi görülen yolları girildiğinde ise, "bütün yollar Roma'ya gider" misali ordunun ellerine dayanılır. Buradan başka hiçbir yere çıkış yoktur. Elbetteki bu, onun zeminini meşru kabul ettikçe, o zeminde hareket edildikçe böyle olur.

Sömürgeci-faşist Türk ordusu, yaşamın üzerinde bir yükür. O halk-

ların ve emekçi sınıfların kanını emerek yaşamış, egemen sınıfları böyle yaşıtmıştır. Kendi ellerinde yarattığı sınıfsal gelişme açısından bu gerçeğe birçok noktada değinildi.

Türk ordusu bir çapul, talan ve katliam ordusudur. Türkiye, tarihinin başlangıcı ve yine geldiği noktadır. Türk egemen sınıflarının gıdası her zaman emekçi sınıfların ve halkların emek gücünün, tüm değerlerinin talanı olmuştur. Türk ordusunun tarih boyunca nasıl bir rol oynadığı yazının elverdiği ölçüde anlatılmaya çalışıldı. Ekonomik gerçekler çok daha yalındır. Dil sadedir. Doğrudan günlük yaşamı anlatır. O halde bugünü anlatmak bile yetecektir.

Türkiye'de halk nasıl yaşıyor? Kürdistan'da yaşam nasıl?

Halk aç, işsiz, emeğine sahip çıkamıyor, ücretleri zor gücüne gasp ediliyor. Özal'ın itirafıyla bir "inek gibi sağılıyor." Halk insanca yaşamıyor. Ordu bunun önünü tıkamış. Çünkü kendi varlığını bunda görüyor.

12 Eylül'de ordu iktidarı çıplak bir şiddetle ele alınken, bunu ekonomik gerçekler de zorunlu kılıyordu. İşbirlikçi-teknelci Türk burjuvazisinin ekonomik bunalımdan çıkmak için daha çok çapula ve talana ihtiyacı vardı. İşçi grevlerinin durdurulması, köylünün ürettiğinin solğunu bile kesercesine elinden alınması gerekiyordu. Kendisine ayık bağları olan burjuva kesimler iflas etmiyordu. Küçük üretici tümden açıldığı itilmiyordu. Bunu amaçlayan 24 Ocak kararlarının hakkıyla uygulanması ancak ordunun namuslu altında olabilirdi.

İşbirlikçi-teknelci burjuvazi daha çok silahlanmaya ihtiyaç duyuyordu. Kendisini hep askeri bir zor gücü olarak ortaya koymuş ve bölge üzerinde de böyle etkin olmaya çalışmış bir sınıf olarak, Türkiye, Kürdistan ve bölgedeki gelişmelere karşı buna daha çok ihtiyaç duyuyor, bu ise daha çok sömürüyü gerekli kılıyordu. Türk ordusu işbirlikçi-teknelci sermaye ile bütünleşmiştir. Onun bir başka köpeğidir. Rejimin bir faşist askeri diktatörlük biçiminde somutlaşması, bu ekonomik durumla doğrudan bağlantılıdır. Türkiye'deki ekonomik düzen başka hiçbir rejim altında sürdürülemez. Bu siyasal ve ekonomik durumun yaşam üzerindeki etkilerini birazdan ele alacağız.

Ama burada ele alınması gereken bir nokta var: Ordunun toplumsal yaşamdaki özgül durumu.

Ekonomik olarak işbirlikçi-teknelci burjuvaziye bütünleşmiş olan ordu, toplumun üzerinde bir yaşam sürmektedir. Daha doğrusu bu toplum dışında bir yaşamdır. Ordunun bu durumu, Türkiye'de burjuvalaşmanın ordu içinde yaşandığının en somut belgesidir.

Ordu, kendisini her şeyiyle halktan ayırır. Gelişmiş burjuva toplumlarında en üst burjuva kesimlerin tümden halktan soyut bir yaşam sürdükleri bilinir. Onların oturdıkları semtler ve hatta şehirler bile ayırdır. Aış-veriş yaptıkları yerler, terziler, berberler, doktorlar, okulları halka kapalıdır, halk için değildir. Bu durum, Türkiye'de en keskin biçiminde orduya yansır.

Feodal dönemde saraylarda olup bitenlerden halkın hiçbir haberi olmazdı. Halk, saray sadece bir iktidar gücü, bir korku kaynağı, yanından bile geçilemez, hele halkanın hiç söz söylememesi gereken bir dokunulmazlıkta görürdü. Halk ise, sarayın gözünde ayak takımı idi. Sultanların, padişahların yaşamı konuşulmazdı, ama halkın gözünde daima efsaneleştirilmeye çalışılırdı.

Her bakımdan olduğu gibi bu açıdan da "Cumhuriyet" döneminde değişen bir şey olmadı. Ordu ve Çankaya aynı dokunulmazlığı devam ettirdi.

Ordu, geliştirdiği burjuvalaşmanın karakterine uygun bir yaşam tutturmak ve bunu benimsetmek durumundaydı. Bunun temsilciliğini her şeyde olduğu gibi M. Kemal yaptı. M. Kemal'in sürdürdüğü ya-

şam ve geliştirmek istediği yapı Türk ordusunun arka cephedeki durumunun aynasıdır. Dolayısıyla Türk burjuvazisinin nasıl bir yaşam sürdürdüğünün aynasıdır.

Burjuvazinin evrensel karakteri en keskin bencilik ve her alanda ahlaksızlıktır. Emekçilerin sömürsü üzerinde yaşayan bu sınıf, halk kitlelerinin açlığında kendi tokluğunu, onların sefaletinde kendi sefaletini görür. Kanlarını emerek yaşadığı emekçi sınıflar onun için hiçbir değeri olmayan, cahil ve serseri takımıdır. Ama Türk burjuvazisinde bir durum çok daha sırtır. Çünkü o zayıf bir ekonomik temele dayandığından emekçi sınıfların yaşam standartlarındaki en küçük bir yükselmeyi bile kaldıramayacak durumdadır. Bu işin önemli bir yanı, ikinci yanı ise, bu sınıfın tamamen Batı kapitalizminin her alandaki etkilemesini yaşaması, Batı burjuvazisine hayranlıkla bağimliliğidir. Halkın değerlerine yabancı olduğu gibi, düşmandan da. Halkı kuğümser, horlar, kendi çıkarları açısından bile olsa hiçbir değer vermez. Onun için halk sadece hiz-

idi.

"Modern Türkiye'nin bugününü de anlatacağız. Ordu ayrı bir olay mıydı? Hayır. Bizzat bunun düzenleyici gücüyü. Ama ordu biraz daha ayrıttı; her şeyde olduğu gibi, öyle gösterildi. Burada tam bir kast sistemi hakim kılındı. Ordu Türkiye'deki sınıfsal ayrışmanın en keskin ve kesin biçimiyle yansıttıysa olurdu.

Birincisi; halktan tümüyle ayrı bir konumda tutuldu. Sadece askeri kışla, karakol vb. değil, ordu mensuplarının evleri de ayrıldı. Bunun için özel lojmanlar tesis edildi. Etrafı güvenlik kordonuyla çevrili bu binalar her türlü düşman saldırısına karşı nöbetçilerle denetim altına alındı. Asker, yaşamıyla bile halk için erişilmez bir sır olmalıydı. Halk nöbetçilerle korunan duvarların ardında neler olup bittiğini öğrenemeliydi. Ordu evleri, ordu gazinoları, ordu satış mağazaları, ordu hastanesi, ordu kreşleri, terzileri, berberleri vb. ne kadar her şey nöbetçi kulelerinin ardında bir efsane gibi bira-

çin zulme, işkence ve kana taparlar. Aile(!), işte burada biraz durmak gerekir. Türk subayının dışı karşı çizilen resmi onun iyi bir "aile babası" olduğunu söyler, kafalara hep bu yerleştirilmeye çalışılır. Bunun ilk sembolü Kemal "Paşa" idi, son sembolü ise Kenan "Paşa" idi. Oysa gerçekler çok başka konuşuyor. Gerçekler, ordunun bir fuhuş yuvası olduğunu söylüyor. Ordu bir ahlaksızlık mikrobudur. Düzenlenen eğlence gecelerinde, o her türlü "kem gözden" gizlenen subay ve astsubay lojmanlarında hangi ahlaksızlıkların, çürümüşlüğüne yaşandığını ne yazık ki biz burada anlata-mayız. Anlatamayız, çünkü, ahlaksızlıkların bir gerçeği ortaya koymak amacıyla da olsa gazetemizde anlatılması mümkün değildir. Ancak bunu kendileri bazen ağızlarından kaçırıyorlar. Örneğin M. Kemal'in yaşamına ilişkin kitaplarda, dalkavukça yazılmalara rağmen neler olup bittiğini görmek mümkün. Buradan başlayıp alt katmanlara doğru gidildiğinde "sır"lar biraz daha saklanılmaz oluyor. Koku dışarı veriyor.

lar.

İşte Türk ordusunun, yaşam diye, kültür diye sunduğu budur. Aç yavrusuna ekmek çalan anayı hırsız diye zindana atıyorlar, öte yanda genelev patronuna madalya takıyorlar. "Namus bekçilerinin", "aile babalarının" Türk kadınına gösterdiği yol bu.

Bu ordu halkın üzerinden mutlaka atılması gereken bir yüküttür. Türkiye toplumunu bütün değerleriyle çürütmeye çalışan bir yük.

Bu soygunculuğun, bu ahlaksızlığın, zulmün, talanın ve işkencenin ustaları sonları yaklaştıkça daha da çıraşılıyorlar. Kendilerini güçlü göstermek için tören üstüne tören düzenliyorlar, dizi dizi madalyalar takıyorlar. Bütün bunlar kimin sırtından? Halk, kanının emildiğini hissetmiyor mu? Kürdistan'a taşınan asker birliklerin, havalandırılan savaş uçakları ve helikopterlerinin kanla yılladıklarını halk bilmiyor mu? Paşa konaklarının, villalarının her bir

taşında halk alin terinin, damarlarındaki kanının emildiğini görmüyor mu? Vergi diye, bağış diye cebinden çalınan paralarla namıyla sürülen mermilerin yine kendisine sıklıklağına artık anlamıyor mu? Generallerin, subayların, astsubayların birer lümpen, birer serkeş ve bunların birbirlerine çokça taktıkları isimle anacak olursak, manyak olduklarını bilmiyor mu?

Sembolü Kenan Evren olmak üzere bu lümpenler, bu serkeşler, bu manyaklar takımı çok iyi anlamak zorundadır ki; halk kendilerinin zannettiği gibi bir sürü değildir. Biz işte burada, bunlara gerçekten de manyakça davranışlarını söylemek durumundayız.

Çünkü halk kör değil, halk sağır değil. Bunun için çok uğraştınız ama, halk ne kör edebildiniz ne de sağır. Halk kitleleri bütün bu gerçekleri görüyor. Ve bir kene gibi sırtına yapışan sizi koparıp atmadan rahat bir nefes alamayacağını da biliyor.

NİHAİ YENİLGİ VE YOK OLUP BİTMEK TÜRK ORDUSU İÇİN KAÇINILMAZ BİR SONDUR!

OYUN BİTTİ. Her şey açığa çıktı. Yıllardır sahnelenen bu oyunda şike vardı. Kendisini dış dünyaya büyük bir kuvvet gibi gösteren Türk ordusunun bütün sahtekarlığı sergilendi. Onun bir sahtekar olduğu açığa çıkarıldı. Şimdi her şey gözler önündedir.

Bir şey daha açığa çıktı: Türk ordusu, sadece ve sadece cücelerin gözünde bir "dev"dır. Cüceler onu dev gördüler. Gözlerini büyüttüler. Türk ordusu kendisini "yenilmez" ilan etti; inanılmaz cüceler oldular. Çünkü onlar büyüklüğü hiç tanıyamışlardı, ona yabancıydılar. Bu cücelerin yükleri de yoktu, inançları da. Onun için sahte bir "dev" yaratıp, önünde secdeye yatılmalı. Ve beynsiz kafalarıyla bir de akıl öğretmeye kalktılar; "Türk devletiyle savaşılmaz, siz çıldırmışsınız, aklınızı yitirmişsiniz" diye öğütler verdiler, tembihler ettiriler Zavalılar, omurgasız yaratıkları. Bunlar gözlerini açıp çevrelerine bakmaya bile cesaret edemediler.

Bu cücenin sonuçlarını anlatacağız. Oyun bitince sahtekarın ne hallerine düştüğünü de yazacağız. Ama önce kısa da olsa değinmek gereken bir nokta var.

Bu yanlışya düşen başkaları da vardı. Uzaktan görüldüklerini inandılar. Onun sahte bir görüntü olduğunu anlayamadılar. O nedenle mongolit cüceleri de fazlaca tanıyamadılar. Belki de cüceleri büyütme istedikler. Bu en iyimser yaklaşım. Ama cücelik biyolojik bir hastalık, ciddi, tedavisi olmayan bedeni bir azardır. Dünya sosyalist ve ilerici güçleri artık bu yanlışlığı sürdürmemeliler. Cüceler, hele bir de mongolite, büyümek. Bu bir kehanet değil, gerçeğin kendisidir.

Büyük iddialarına rağmen Türk sömürgeciliğinin çürümüş, yıkılmaya mahkum bir güç olduğunu bilimin ışığında ortaya koyduk ve bu gerçeği kanıtlandı. Türk egemen sınıflarının tarih boyunca askeri zor gücüne dayanarak yaşadıklarını ve güç karşısında daima dış çöktüklerini tarih açığa çıkarmaktadır. Bu, tarihin kanıtıdır bir oğludur. Onlar daima muhaliflerinin zayıflıklarını karşısında güçlü göründüler, kendi güçlülüklerini bunun üzerine kurduklarından bütün çabalarını muhaliflerini güçsüz düşürmeye hasrettiler. Bunu da en kalışçe yöntemlerle yaptılar. Barbarlık ve vahşeti en üst noktada tutarak kan üzerinde yaşadılar. Sahte görüntüleri çevrelerine korku salıp, haraca bağlamayı en başta gelen geçim kaynağı bellediler. Türk egemen sınıfları şiddetli günlük bir uygulama olarak her yerde emekçi sınıflara ve halklara karşı sürekli davatıp, onları sürekli bir baskı altında tuttular. Bazı dönemler bu bile yelmek oldu. O zaman yalın-kılıç halkların boğazına

dayandılar. Ana rahmindeki ceninleri bile süngüyleyi yaşamı durdurmaya çalıştılar. Onlar halkların soluk alışından bile korku duydular. Yaşandan korktukları için de daima vahşete başvurdular, dünyaya barbarlık ilan saldılar. Bu barbarlar, tarih-insanlığın gelişiminden duydukları korku ruhlarına işlemiş olan bu alçaklar ordusu, cinayetlerini güç gibi gösterip, boş böbürlenmelerle kendilerini "yenilmez" ilan ettir. Oysa onlar, tarih karşısında yenik doğmuşlardı. Onlar sadece emekçi sınıflara ve halklara değil, onların şahsında tüm insanlığa bu kinle saldırıyor, adeta insanlıktan intikam alıyorlardı.

İnsanlığın ıleriye doğru gelişimini hiçbir gerici kuvvet durduramamıştır. Halkların bağımsızlık özemleri hiçbir vahşet ordusu bastırmaya güç yetirememiştir. Oysa gericiğin değiştirilmesi her kaderi vardır. YENİLGİ. Hem de en kötüsünden bir yenilgi ile gericiğin kendisini daima tarihin çöplüğünde bulmuş-tur.

Türk ordusunun zayıflığı bundan ötürüdür. O yaşama dair en küçük bir ögeyi bile temsil etmemektedir. Ama hırçındır, insan soyuna, yaşama sadıçte saldırırmaktadır. Çünkü yenilginin, ölümün hırçınlığını yaşamak-tadır.

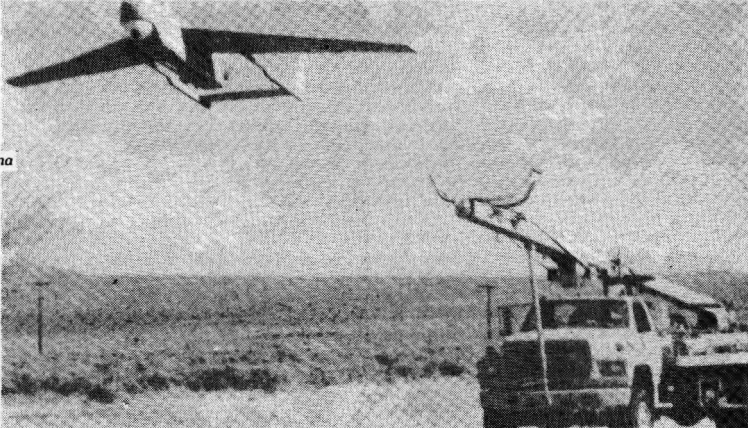
Tarihsel olarak zaten yenilmiş olan bu vahşet ordusuna, halkımız PKK önderliğinde yükselttiği ulusal kurtuluş mücadelesiyle günlük olarak da yenilgi üstüne yenilgi tat-tırıyor. Son on yılın ilk en büyük yenilgisi 12 Eylül faşist darbesi oldu. Sömürgecilik bu noktaya bütün kurumlarının yenilgisi temelinde geldi. 12 Eylül sonrası ise, yenilgi, onun artık günlük kaderi oldu.

Zindanlarda en vahşi işkenceleri dayattılar. Ama ardından yenilgi-lerini büyük bir acz içinde kendileri ilan ettir. Bu vahşet ordusunun başı Kenan Evren, "başlarını kessek de inançlarından dönmüyorlar" diyecek itiraf etti bu yenilgiyi.

Halkımız, PKK'nın direnişçiliğinde kazandığı bu zaferi her alanda korudu, büyüttü. Zindanda düşmanı yenmesini bilen bir halk elbetteki dağları ve ovaları da en büyük ve kesin zafer alanları haline getirmesini bilecektir. Halkımız gücün kendisinde olduğunu gördüğü noktada, düşmanı da tanıdı, yenmeyi öğrendi, zalimin kıvancını yaşadı.

Halkımız çıkarlarının bilincinde olmadı, örgütsüz ve tabii ki güçsüz bırakıldığı dönemde düşman kendisini güçlü ilan edebiliyordu. Bu bir bakımdan da doğrudur. Halkımız biraz kendisine gelmeye başladığı zaman düşman çığırına döndü. O zaman, cüceler de feryada başladılar. "Aman ne yapıyorsunuz, Türk devleti katiati yapacak" dediler. Halkımızda başkaldırmamasını, savaşırsa sonu-nun kötü olacağını söyleyip,

HRK
partizanlarına
karşı
keskin
kumandalı
bir
keşif
uçacı



metine koşullamakla yükümlüdür. Ama kendisi de. Batı kapitalizminin basit bir hizmetçisi ve taklitçisi ol-maktan öteye gidemez. Köklü bir burjuvaziyi yaşamadığından, burjuva yaşam ve kültürü onun üzerinde sonradan giydirilmiş ve garip bedenine uydurulmuş çalışıl-dıkça çirkinleşen garip bir elbise gibidir.

Evet bu gerçekler ışığında, Türk ordusunun, siyasete olduğu gibi, yaşamda da nasıl bir gerçekliği dayattığını görelim.

İşe Çankaya'dan başlanmalı. Çankaya, M. Kemal'e birlikte siya-setten sosyal yaşama kadar Türkiye toplumunun resminin çizildiği ve sonra da sen bu'sun, bu olmak zorun-dasın diye dayatıldığı yer oldu.

M. Kemal, Türk ordusunun ve hatta ulusunun "Başkomutanı" sıfatıyla da anılır. "Modern Türkiye'nin yaşamı" bu diktatör askerin, ama onun şahsında da Türk ordusu-nun elinde çizilmiştir.

Halkın yaşamına başlangıçta fazla dokunulmadı. Açıtlar, yine aç kaldılar; işsizdiler, yine işsiz kaldılar; feodallerin, toprak ağalarının baskı ve zulmü altındaydılar, yine öyle kaldılar; bilimin ışığı halka sızdırılmamı-ydı, yine öyle oldu. Her şeyde olduğu gibi üstüne başladılar.

Burjuvalar, burjuva adına layık yaşamalıydılar. M. Kemal bu yaşamı öğretti. Ankara'nın otelleri, "soylu" evleri bu işe göre biçimlendirildi. Osmanlı sakallı kesip kravat tak-mayı öğrenen "bey"lere, peçeği atıp tuvalet giymeyi ve kadeh kaldırmayı öğreten "bayan"lar eşlik etti. Balolarda ilk dans şerefi M. Kemal'e ait. Halk "acı" diye bağırdıkça, M. Kemal elindeki dört şapkeyi sallayarak "şapka'nın faziletini anlatıyordu. Halk, kırk yamalı elbisesiyle vücudunun çıplaklığını zor kapatırken, M. Kemal medeni kıyafeti tanıttıyordu. Emekçinin sesi ordunun nam-lusuyla susturulurken, Ankara'nın lüks otellerinde ya da M. Kemal'in siya-seti çağırdığı masasında "hanime-fendi" sanatçıların rakısları yan-ki-lyordu. İşte "modern Türkiye" bu

İkincisi; ordu kendi içinde de kast sistemini korumaktadır. Subay, astsubay ve er birbirine kesinlikle yaklaşılmayacak kadar ayrı tutulur-lar. Orduda subay burjuvaziyi temsil eder Rütbesi arttıkça telceli burjuvazile bütünleşmesi artar. Astsubay bir ara katman gibidir. Subayla er arasında emirlerin vekaletini üstle-nen ve uygulatandır. Er karşısında astsubayı görür, onun aşağılayıcı uygulamalarına maruz kalır ve dolayısıyla piramitin üstündekiler bu bakımdan da kendilerini arka planda tutmayı bilirler. Erin durumu ise daha önce anlatılmıştı.

Subay ve astsubayların yaşamı da ayırdır. Lojmanları ayrı yapılar. Ayrı gazinolarda eğlenirler, emir ve komuta günlük yaşamda da sürer. Subayın ailesi hiçbir resmi kisvesi olmaksızın astsubay ailesinin üstün-dedir. Onu aşağılık, küçültür. Astsubay da tüm hincini erden ve halktan alır. Kısaca orduda en üstten en alta birbirini ezen, aşağılayan bir yaşam vardır. Er işe hepsinin birden ezdiği, istediği gibi kullanma hakkını ken-dilerinde gördükleri kesimdir. Paşa konaklarının, subay lojmanlarının temizlikçisi, subay "hanım"larının buluşıkçısı, çamaşırcısı, çocuk bakıcısı erdir. Erin vatan hizmeti bunu gerektirir. Anadolu'nun delikanlısı orduda tutsak edilir ve görüldüğü üzere subay ve astsubay hanımları-nın hizmetine sunulur. Onlar subay ve astsubay çocuklarını bile karşısında selama durmak, hizmette kusur etmemek zorundadır.

Orduda yaşam bir cüruf'u andırır. Her şey kokuşmuştur. Ahlaksızlık ve dedikodu, birbirinin ayağını kay-dırma çabası, üste karşı dalkavuk-luk, altı iş ezme heri bütüne hakimdir. "Vatan-millet-din-aile" kavramlarıyla halkı kandıracakların zan-neden bu kokuşmuş ocağın bütün ya-pısında bu kavramların izine rastlan-maz. Onlar için vatan o şatafatlı yaşamlarının, sükselerinin devamıdır. Halk kavramı ise "hizmetçi"den öteye bir şey değildir. Ya "din" ? Hangi "din" diye sormak gerekir. Bunlar sadece bu yaşamlarını sürdürmek

Türk ordusunun ayaklar altına almadığı hiçbir şey kalmamıştır. Orada bütün değerler çöğnen-miştir, kirletilmiştir. Ama, halka karşı da her şey yine tersinden gösterilmiş, halkın kandırılabilceği zannedil-miştir.

Türk ordusu halkın sırtında iğ-renc bir kene gibi yaşamaktadır. Halk-kin kanını emdikçe emmektedir. Bütün bu şatafatlı yaşamları bunun üzerindedir.

12 Eylül faşist diktatörlüğü bu gerçeği daha da açığa çıkarmıştır. Soygun alabilirdiğini artırmıştır. Halkın varı-yoğu talan edilmiş, açlık içinde sefaletle sürüklenmiş, ama öte yanda da generallerin sermaye üzerindeki par ortaklıkları artmıştır. Orduya yardım-bağış adıyla dala dala emekçisinden küçük-burjuvazisine, esnafın-dan memuruna kadar halk haraca bağlanmış, milyon ordunun ka-sasına akmıştır.

Halkın yaşamı tanımlan-mayacak kadar acıdır içindedir. En-fasyon, sefalet, işsizlik halkın en yakın dostu, ama bir ölüm döşəğidir. Ekonomik çöküntü ve siyasal baskı-lar halk kitlelerini bunalmı sürüklemiş, generallerin Türkiye'sinde halka yaşam diye ahlaksızlık dayatılmıştır. Bu öneriyi elbette ağızlarından çıkan bir söz olarak yapıyorlar. Ama basınıyla, propagandalarıyla, ekonomik modelleriyle, en başta da basbaskın ve ailesinin şahsında sundukları örnek yapıyorlar. Basında bir ve işsiz olanlara "kendinizi satın" diyorlar, genelev patronlarına vergi rekortmeni diye madalya takıyorlar, en büyük soyguncuları ihra-cat kahramanı diye halkı sunuyor-lar, halkın kafasını Özal'ın dul kızını nasıl evlendirdiğini hikayeleriyle dol-durmaya çalışıyorlar. Bu soytarılar kılıktan kılığa giriyorlar, oyunun düzenleyicileri onlara maçlarda amigoluk yapıyorlar, tatbikatlarda askeri parka giydirenler, ailelerini de hic geri bırakmıyorlar, onlara podyum-larda mankenlik de yaptırıyorlar, bir fatih gibi Kürdistan'a sefer de; ama generaller Özal'a ailesini çok kul-landılar, posası çıktı, çok kokuşt-

devrimcileri halkı katliama götürmekle, intihar mantığıyla suçladılar. İstedikleri, efendilerinin yaptığını gibi, düşman ayağına kapanıp yakarmamızı. Çünkü onlara göre ancak böyle yaşanabilirdi.

Kahrolsun böyle sürüngece yaşam. Kahrolsun kölece boyun eğiş ve bunalım ögütlenleri.

Halkımız kendisine dayatılan böyle bir yaşamı kabul edemedi. Etmedi. Bağrından çıkardığı PKK ile, onun görkemli direnişi ile kendisine nasıl bir yol çizdiğini, bu yolun dönülmeyeceğini ortaya koydu. Ve düşmanın üzerine yürüdü.

15 Ağustos 1984, halkımızın savaşan bir halk gerçekliğine ulaştığını ilan ediyordu. 15 Ağustos 1984 Atılımı sadece askeri bir zafer değildi. Düşmanın dayattığı provakasyon faaliyetleri ve ihanetin yenilgisi, tüm sinsi faaliyetlerinin boşa çıkarılmasıydı. İlkel milliyetçilik ve küçük-burjuva reformizminin yenilgisiydi. PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin hiçbir yönlemle durdurulamayacağını kanıtladı. Halkımızın zalere yürüdüğüünü ilanıydı.

Ama "yenilmez" ilan edilen şu Türk ordusunun askeri sefaletinden de bahsetmek gerekliydi. Sömürgeci-faşist Türk ordusu 15 Ağustos'ta askeri açıdan tam bir hezimete uğradı. Bölge halklarına "meydan okuyan" bu gücün bütün kofluğu açığa çıktı. Zaten, rejimin bünyesinde her şeyi alt üst eden en temel nokta da bu oldu. Rejimin askeri gücünden başka hiçbir dayanağının olmadığı, dikkate alınırsa bunun kaçınılmaz olduğu hemen anlaşılacaktır. Nitekim bu telaşa bütün güçlerini Kürdistan'a sürdü. "Güneş"inden "Huzur"una, "Kısaç"ından "Bal-yoz"una kadar "büyük" adlar altında operasyonlar düzenlediler. Artık inandırıcı olamayacaklarını anlayınca yemin billah ederek, "72 saatte ezerez" diye efendilerine de güvence verdiler. Karakollar kurdular, pusular attılar, bombalar yağdırdılar. Sonuç? Sonuçta hiç değinmek bile istemeyenleri kesin. 850 binlik ve NATO'nun ikinci büyük ordusundan aldığı sonuç, çünkü kendileri için tam bir fiyaskoydu. Bunu yayınladık. Hem de kendi belirlediklerind.

Sömürgeci-faşist ordu bütün çocuklarına rağmen bu yenilgiyi gizleyemedi. 15 Ağustos sonrası büyük bir umutla sarıldı. "Pişmanlık Yasası" bunun itirafı oldu. "72 saatte ezerez" diyen sömürgeci orduyun faşist generalleri, askeri açıdan kendilerine duydukları o çok güveni de yitirdiklerini, devrimci saflarda boy vermesini bekledikleri ihanete umut bağlamakta ortaya koydular. Artık "ezerez" diymiyorlardı, diymezlerdi. Artık sadece, mücadeleyi içten çökertmenin yollarını arıyorlardı. Ulusal kurtuluş mücadelemizi hangi yönlemle yazılı düşürebileceklerini hesaplarını yapıyorlardı. Yaptıkları hesaplar durumlarını daha da ele verdi. İhanet edip de kendilerine teslim olacaklara, "Hiç korkmayın gerekirse estetik ameliyat yapar, tanınmazın engelleri" diye güvence verip, yakarışı attırdılar. Bu şu anlama geliyordu: "Güçsüzlüğümüzü gördünüz, devrimin gücüne de tanık oldunuz, ama devrim yine de zor bir iş, eğer bu işi kaldırmaya gücünüzü yetmez ve devrim saflarında kalmamak isterseniz, bize gelin, gücümüzü birleştirilim, halka ve devrime birlikte saldralım, yüzünüzü de değiştirirsek kimse sizi tanımaz." Bu yenilginin açık itirafından, devrimin gücünü kabullenme başka hiçbir anlama gelmez. Sömürgeci-faşist Türk devleti, devrimin gücünü bütün psikikleri temizleyeceğini görmüşür, bunu itiraf etmekteydi. Kendisine sığınan ihanetçileri, kışkallarında korumaya alsada dahi, kurtuluş mücadelesi tarafından cezalandırılacağını bilmekte, ihanetçilerin, de bildiği bu gerçekten ötürü estetik ameliyat vaatlerinde bulunmaktadır. Şu korku dolu çaresiz işbirliği bile bütün gerçekliği ortaya koymuyor mu?

Ama, Türk sömürgecileri de son-



cu öyle hemen kolayca kabul etmek istemediler. Tutunacak dal aramaya devam ettiler. Bu kez, yüz yıllardır Kürdistan toplumuna bulaştıran hakim kılmaya çalıştıkları yapılara güvendiler. Sömürgeci politikaları altında düşürdükleri insan tipini silahlandırıp, devrimin karşısına çıkarmayı hesapladılar. Devrim içten çökertme planlarının fiyaskosu sonucunda, sarıldıkları silah bu oldu. Hezimetle uğrayan ordu savaş alanlarına çıkma gücünü kendinde görmiyordu. Ajan-çeteler örgütleyerek bunları kendisinin önüne bir set gibi örmeye çalıştı. Bütün gücünü buna hasretti. Köyleri ekonomik abluka altına aldı, robotlaştırdığı sömürgeci askerleri köyülerin üzerine saldı, köyler viraneye çevrildi, yaşam tehdit altına alındı. Sömürgeci kenderileriyle işbirliği halindeki suç feodallerin çevresinde bu temelde bir çete örgütlemesine giriştiler. Lümenler, serseriler ve açıkla yüzüye olanlara çeteciliği bir ekmecek kapısı gibi gösterdiler. Ama, yurtsever köyülerin üzerine de alçakça baskılarla yürüyerek ellerine zorla silah tutuşturdular. Ve, ailelerini rehin alarak, "Devrime karşı savaşmazsanız ailelerinizi çocuklarınızı öldürürüz, namusunuzu kırılırız" dediler. Bunu birçok yerde yaptılar da. Kadınları saçlarından sürükleyerek cemselere doldurup kışlalara götürdüler. Erkekleri, "Kadınları elimizden almadık siziyorsanız silahları kabul ediniz" dediler. Ve o, çok umut bağladıkları çeteciliği böyle ortaya çıkardılar. İlk bakışta bir başarı sağlanmışlardı ve buna bakıp övündüler. Ancak mücadelemiz o silahların düşmanına çevrileceğini açıkça ortaya koydu. Ellerine zorla silah tutuşturulan yurtseverler, hemen devrimcilerle ilişkiye geçerek silahları devrime vermek istediklerini bildirdiler. Kurtuluş Kuvvetlerinin girdiği çoğu köyde "çete"ler silahları kendiliklerinden teslim ettiler, bazıları o silahlarla kurtuluş mücadelesinin saflarına katıldılar. Düşmanla işbirliği yapanlar, gerçek çeteciliğe soyunanlar ise acımasızca cezalandırıldılar. Bunlar Kurtuluş Kuvvetlerimizden kesinlikle kurtulamayacaklarını utanç içine de gördüler. Düşmanın çetecilik politikasında tutmadı, düşman bir kez daha yenildi.

Son çare köylerin boşaltılması oldu. Güvenin sarıldığı tüm dallar çürük kırmıştı. Halk kitleleriyle ulusal kurtuluş kuvvetleri arasındaki bağın koparılacağına açıkça gördüler. Her türlü yönleme, tüm alçakça saldırılarına, tehdit ve şantajlarına rağmen halkı sindiremediler, tek bir geri adım dahi atmadılar. Ajan ve muhbirlerine, çetelerine, karakollarına rağmen halkı denetim altına alamadılar. Bu mümkün de değildi. Bu defa, çoktan düşünüp planladıkları stratejik köy uygulamasını fiili olarak başlattılar. Dağ köylerini boşaltıp kendilerinin belirledikleri yerlere yerleştirdiler. Şu anda bu uygulamaya hız vermiş, bütün umutlarını buna bağlamış durumdadılar. Fakat bu da boş bir umut. Bir güç ki, kendisine karşı savaşmaya karar vermiş bir halkı tel örgüler arkasına hapsederek öle-

yebileceğini zannediyor, o artık tümten yenilmiş demektir.

Faşist sömürgeci Kürdistan'daki savaşta bütün varlıklarını yatırdılar. Her türlü yönleme başvurdular. En çok sarıldıkları yöntemlerden biri de bayatlamış propagandalar oldu. Bu propagandalar için milyarlar ortaya koydular. Aciz sözcükleri sıraladıkları propaganda pullarını köylere dağıtmak için uçaklar havalandırdılar. Osmanlı sultanları gibi hocalara fetvalar çıkartırdılar. Bu ah-laksızlar ordusu din adına-namus adına bildiriler yazıp, alçakça itirafıyla halkı kandırabileceklerini zannettiler. Özel broşürler basıp dünya tarihinde eşgi görülmeyen küfürbazlıklara giriştiler. Küfür güçsüz ve çaresiz işidir. Bunu herkes bilir. Ama, onlar bile bile bu çaresizliği sergilediler. Çünkü sarılacak başka hiçbir dalları kalmadı.

Şimdi de özel TV yayınlarını devreye soktular. Düne kadar adı bile hatırlanmayan Hakkari'ye beş TV verici ve yansıtıcı yerleştirdiler. En resmi ağzılardan "eğitim" programlarını açıklayarak hiçbir yerli-yani Kürt öğretmeni Kürdistan'da görevlendirilmeyeceğini ilan ettiler. Okullar açıp, en başta "Türkçe"yi öğretmeyi görev bileceklerini söylediler. Oysa bunlar hiç de yeni şeyler değildi. Yıllardır uyguluyorlar. Şimdi sadece son noktaya geldi. Her şeyin gerçek yüzü açığa çıktı. Kürdistan'da medeniyetin taşıyıcısı denilen "eğitim" ne imiş, TV-basın ne imiş orta yere kendileri koydular. Apocullar okullara düşman diyen kafalara şimdi sormak gerekir, iddialarını hala savunabilecekler mi? Geçerler bu kadar ortada iken, tüm bu uygulamaları Kürdistan halkının varlığına karşı savaş politikası olduğunu görüp, suçlarını itiraf etmeyecekler mi? Düşman itiraf etti, mücadelemiz bu itirafı yaptırdı. Herkese de yaptırca. Gerçek inatçıdır, dayatıcıdır, sonuç alıcıdır, hesap sorucudur. Gerçeğin savunucuları hiçbir sahteliği-sahtekarı hesap sormadan bırakmazlar. Mücadelemiz bu hesabı soracaktır.

Sömürgeci Türk ordusunun büyük umutlarla sarıldığı ve uyguladığı politikalar dünyada "özel savaş" adıyla bilinir. Amerikan emperyalizminin de tek umudu olan "özel savaş" strateji ve taktikleri çoktan yenilmiştir. Küba'da, Vietnam'da daha ilk uygulama safhasından kayan yenilen bu politika, bugün de dünya çapında aynı cevabı almaktadır. Halklar bu savaş biçimine yabancı değillerdir. Büyük acıları çekerek öğrendiler. Ama karşılığında da mülhis verdiler, veriyorlar. Halkımız ise "özel savaş" adı altında taktik ve

uygulamalara hiç yabancı değildir, yeni karşılaşmıyor. Bugün daha da azgınca uygulansa da Türk sömürgeciliğinin yıllardır uygulamada olan politikası budur. Bugün sadece en kızgın halini almıştır. Halkımız örgütlü bir güç olarak karşısına dikilince, sömürgeci de bütün perdeleri atmış açık savaşmak zorunda kalmışlardır. Mücadelemiz geliş-tikçe düşman suçlarını daha da ele verecektir. Maskeli yüzler daha çok açığa çıkacaktır. Mücadelenin dayatıcılığı karşısında bu kaçınılmazdır.

Siyasi olarak zaten yenilmiş ve bunu itiraf etmiş olan düşman, pratik de parça parça ölüyor, her gün yeni bir yenilgiyi yaşıyor. Devrimci savaşın şiddetlenip, düşmanın üzerine yürüdükçe düşman daha da köşeye sıkıştırılacak ve zafere adım adım yaklaşılabilecektir.

Artık hiç kimse, "Yarın nasıl olacak" diye sormuyor. Yarın bellidir. Türk ordusunun şahsında, Türk sömürgeci egemenliğinin nihai yenilgiye uğratılıp, hak ettiği gibi tarihin çöplüğüne atıldığı yarınlar halkımız başımsızlık ve özgürlüğün kıvancını yaşayacak, insanlık tarihinde yükselttiği böyle bir abideden ötürü dünyaya mutlu bakacaktır.

Peki ya sömürgeci-faşist ordu ve generalleri yarınları nasıl bakıyorlar. Onlara da yine biz söyleyelim:

Faşist generaller, siz en sahte pozlarla yıllar yılı kendinizi bile kandırınız. Elleriniz daima Kürdistan halkının ve Türkiye emekçilerinin kanına bulandı. Kendi içgüç varlığını yaşatmak için, kadın-çocuk demeden her halkı yıllar boyu işkenceden ve en vahşi katliamlardan geçirdiniz. Halkımıza tattırdığınız acıları, vahşet ve barbarlığınızı kelimelerle anlatmaya olanak yok. Kendi varlığını bir halkın ihmşasında bulan, tarih boyunca da daima barbarlık, talan ve katliamların salmış olan sizi, halklarımız ve tüm dünya artık gerçek yüzünüzle tanıyor. Mücadelemiz sizin bütün kofluğunuzu, güç gösterilerinizi altındaki güçsüzlüğünüzü, ne kadar kalles ve korkak olduğunuzu ortaya çıkardı. Siz ancak güçsüz ve çaresiz üzerine yürüyebilirsiniz. Bunu halkımıza karşı yaptınız. Ancak şimdi çok şey değişti. Halkımız artık karşınıza örgütsüz ve sahipsiz değil, Nitekim biraz üzerinize yürümek bile siz yenilgiyi, çaresizliğinizi itiraf etmek zorunda kaldınız. Sizi destekleyen tüm bir emperyalist sisteme, o çok övündüğünüz ordunuza, "şanlı" olduğunu söylediğiniz geçmişinize rağmen hemen korkuya ve telaşa kapıldınız. Elinizde küfürden başka silahınız, cinayetten başka yönteminiz kalmadı. Ordunuz çözüldü, erleriniz firar etmeye başladı, birlikleriniz de çatışmalar yoğunlaştı, komutanlarınız erlerin silahlarıyla öldürülüyor oldu. Ya siz, artık neye güveneceksiniz? Sizin kendinize bile güveniniz kalmadı. Artık sahte "zafer"leriniz ve madalyalarınız kimseyi kandırmıyor. Köşeye çok kötü sıkıştınız. Çaresizsiniz. Etrafınız kindolu bakışlarla çevrili. Ailelerini, çocuklarını katlettiğinizin, namus ve onurlarını oynadığınızın insanları sizden hesap soruyorlar, konuşan onların namlularıdır. Şavaşan ve sizden hesap soran halkımız katledilen babasının, beşteki çocuğunun, ırzına geçilen anasının, karısının intikam hırsıyla savaşılıyor. Peki ya siz, kendinizi ve çocuklarınızı bile koruyabilecek misiniz? İntikam hırsıyla tutuşan yüreklerin bir sel gibi üzerinize gelmesini nasıl önleyeceksiniz? Sizin için artık hiçbir kurtuluş yolu yok. Biliyoruz, bu

korkuyla daha çok saldıracaksınız. Biz düşmandan saldırmamasını istemeyiz. Halkımız ve insanlığı duyduğunuz kını alçakça kasmaya devam edin. Size meriçe de savaşın demiyoruz; çünkü vahşet ve kalleslik sizin adınızdır, tarihinizdir. Bunun dışında bir yol bilmezsiniz. Ama korkak savaşmayın, çünkü korkak bir düşmanla savaşmak en kötüsüdür. İşte bizim en büyük talihsizliğimiz de buradadır. Çünkü siz, insanlık tarihinin tanıdığı en korkak güçsünüz.

Sömürgeci-faşist orduda robotlaştırılıp halkımızın üzerine salınan er, nasıl bir savaş sürüldüğünü artık gör. Seni, eline tutuşturdukları silahla halkın ırzını üzerine gönderenler kendilerini her türlü tehlikeyden uzak tutmak için nasıl yaşıyorlar biliyorsun. Onların uykuları için bile nöbet tutan sensin, onların rahat yaşamları için ölüme sürülen sensin. Senin yaşamının genetal ve subayların gözünde hiçbir değeri yoktur. Nasıl bir oyuna alet edildiğini yaşamın içinde görüyorsun. Sana yak, yık, işkence yap, öldür emni veriyorlar. Ellerini kana bulayıp insanlık karşısında suçlu konumuna itiyorlar. Bu suçu kabul etme. Seni kendi halkına, insanlığa ve kendi kendine karşı ihanet ettiren sömürgeci faşistlerin emirlerine itaat etme. Bir maşa gibi kullanıma izin verme. Silahını halka değil bu katiller çetesiye çevir. Bu orduda bir an bile kalman suç olduğuna bil ve firar et. Onlar, seni hala kandırabileceklerini sanıyorlar. "Vatan-millet" safsatlarıyla seni daima ölüme gönderdiler. Daha dün ellerin Kore halkının kanına bulandırdı, alına katil damgası yedin. Buna vatan için dediler. Bugün de Kürdistan'da en vahşi katliamlar için emir alıyorsun. Ya kendi halkının ya da kardeş halkın kanına giriyorsun. Suç işliyorsun. Hesap veremeyeceğin çok ağır bir suç bu. Seni kanlı bir katil, bir işkenceci gibi halkımızın üzerine sürerken, generaller çetesi bunun da yine "vatan için" olduğunu söylüyor. Bu en büyük yalan. Onların vatan diyebir kavram yoktur. Her şeylerini emperyalizme satmış olan bu aşâğılık uşaklar, seni de yine emperyalizmin çıkarları için kullanıyorlar. İster Türkiye'yi, ister Kürdistan'ı, sömürgeci-faşist orduya hizmet en büyük vatan hainliğidir. Çünkü bu ordu emperyalizmin kuklasıdır. Kürdistan halkının ve Türkiye emekçi sinflarının en büyük düşmanı, celladıdır. Sermayenin bekçi köpeği, senin düşmanındır. Orada bulunmakla sen kendine ihanet ediyor, kendi kendine düşmanlık yapıyorsun.

Vatan hizmeti, köyleri yakıp yıkmaksa; vatan hizmeti, kadınların ırzına geçmekse; vatan hizmeti, çocukların kanına girmekse; vatan hizmeti, bir av köpeği gibi sürüldüğünü dağırdan korkudan ölmekse; vatan hizmeti, subaylara hizmetçilikse ve siz bunu kabul ediyorsanız, alçakça bir ölüm hak etmişsiniz demektir.

Bu uyarılar, halkın sana emirdir. Bu emre itaat et. Sömürgeci-faşist orduda kaldıkça seni bekleyen son şudur: Ya Kurtuluş Kuvvetlerinin silahlarıyla öleceksin, ya bir çok erin başına geldiği gibi aklını yitirip çilediraceksin, ya da yine halk tarafından lanetlenip öldürüleceksin. Kendi kaderini kaçınılmaz bir yıkıma yüz yüze olan sömürgeci-faşist Türk devletinin kaderine bağlama. Bu senin için en kötüsünden, en onursuz bir sondur. Geleceğini sen de bir halk çocuğu olarak halkının geleceğiyle bağlı düşün ve gücünü mücadelesinin gücüyle birleştir.

- Sömürgeci-Faşist Türk Devleti ve Ordusu İçin Nihai Yenilgi ve Yok Olup Gitmek Kaçınılmazdır!

- Gelecek, Bağımsızlığı ve Özgürlüğü İçin Savaşan Kürdistan Halkının Olacaktır!

- Gelecek, Bağımsız ve Demokratik Bir Türkiye İçin Savaşan Türkiye Halkının Olacaktır!

- Yaşasın Halklarımızın Emperyalizme, Sömürgeciliğe, Faşizme Karşı Birleşik Mücadelesi!

- Yaşasın Kürdistan Halkının Ulusal Kurtuluş Mücadelesi!

- Yaşasın Ulusal Kurtuluş Kuvvetleri (HRK)!

- Yaşasın Şanlı Önderimiz PKK!

ORTADOĞU VE DÜNYA



Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri Gorbacov ile ABD Başkanı Reagan 11-12 Ekim tarihlerinde İzlanda'nın başkenti Reykjavik'te ikinci kez bir araya geldiler. Sovyet basın ajansı TASS, görüşme öncesinde yaptığı açıklamada, "Reykjavik görüşmesinin, Gorbacov'un 1985'te Cenevre'deki zirvede alınan karar uyarınca ABD'ye yapacağı bir ziyarete hazırlık niteliğinde olduğunu" belirtti. Hatırlanacağı gibi Gorbacov ve Reagan ilk kez geçtiğimiz yılın sonlarında Cenevre'de bir araya gelmişlerdi.

Bu görüşmelerden bir 'sonuç' alınması beklenmemekle birlikte, yine de uluslararası kamuoyunun dikkatlerini büyük oranda çekmektedir.

Soruna Bilimsel Sosyalizmin ışığında ve sosyalist sistemin genel çıkarları gözönünde bulundurularak yaklaşılması gerektiğine inanıyoruz. Bu tür görüşmeler Ekim Devrimi sonrasında günümüze dek zaman zaman gündeme gelmiştir. Burada temel alınması gereken nokta görüşmelerden hangi tarafın kazançlı çıkacağı noktasıdır. Yani sonuçta sosyalizm mi güçlenecektir, yoksa emperyalizm mi? Bu noktadan bakıldığında, Lenin ve Stalin döneminde benzer görüşmeler taktik düzeyde ele alınmış ve sonuçta da daima sosyalizm kazançlı çıkmıştır. Oysa 1960 sonrası görüşme ve uzlaşmalar için aynı şeyleri söyleyebilmek mümkün değildir. En önemli ayırım ise, bu yöntem 1960'lardan sonra giderek stratejik anlayış düzeyinde ele alındığıdır.

Günümüzde de Bilimsel Sosyalizmin ana sorunu proletarya diktatörlüğü sorunudur. Proletarya diktatörlüğüne ulaşmak için izlenmesi gereken yol gibi, proletarya diktatörlüğünün iç ve dış ittifakları da güncel ve temel konuların başında gelmektedir. Emperyalizmle barış içinde bir arada yaşama, nükleer savaş tehditinin ortaya çıkmasıyla daha çok güncellik kazanan dünya barışı vb. sorunları bu ana soruna bağlı olarak ele alınması gereken ayrıntılar biçiminde görmek gerektir.

Sovyetler Birliği'nde 1960'lardan sonra beliren bu barış politikasının uluslararası alanda da önemli etkisi olmuştur. Nükleer savaş tehditi altında şiddetin tehlikeye olacağı, bundan hareketle "kapitalist olmayan yol", "barışçıl geçiş" vb. yöntemlerle, burjuvaziye geniş ittifaklar içinde iktidara gelinebileceği tezi, özellikle klasik komünist partilerinin her türlü şiddetten ve devrimden vazgeçerek birer uyusal küçük-burjuva partisi haline dönüşmelerine yol açmıştır. Bu da sosyalizmden bir sağ sapmayı geliştirmeğe başlamıştır.

Bu sapmanın özü; emperyalizmle varılan denge ortamında barışın sürekli olabileceği ve buna dayanarak sosyalist ülkelerdeki sınıf mücadelesi yoğunlaştırılmadan da komünizme ulaşılabilirliği idi. Günümüzde sorunların görüşme yöntemleriyle çözümlenmesine bel bağlamanın temelinde bu anlayış yatmaktadır.

Bu durumu çok iyi kavrayan emperyalist güçler ise, başta ABD olmak üzere, özellikle 1980'li yıl-

larda sosyalist sistemin bu zafarlarından yararlanarak kendi sistemlerini güçlendirmek için yoğun girişimlerde bulunmuşlardır. Çeşitli emperyalist mihrakların atağa geçtiği dönemde, 1980'lerde Andropov'un görüşmeleri kesmek suretiyle bu noktada atmış olduğu olumlu adım anılmaya değer.

Görülen o ki, Andropov döneminde atılan bu olumlu adım gereği geliştirilemediğinden dolayı, emperyalizm hala bu tür zafarlardan yararlanma hevesindedir.

Peki bu sorunun çözümü nedir? Emperyalizmin nükleer tehdidine nasıl karşı konulacaktır?

Açık ki emperyalizmin nükleer savaş tehdidiyle ilerici insanlığa saldırılarının engellenmesi, dünya barışının ve devrimin tüm gelişimlerinin korunması görüşmeler yoluyla değil, sosyalizmin ilerici insanlığa emrinde sürekli gelişen ve güçlenen bir kılavuz olma rolüne, bu derin yaratıcı özüne bağlı kalmakla mümkündür.

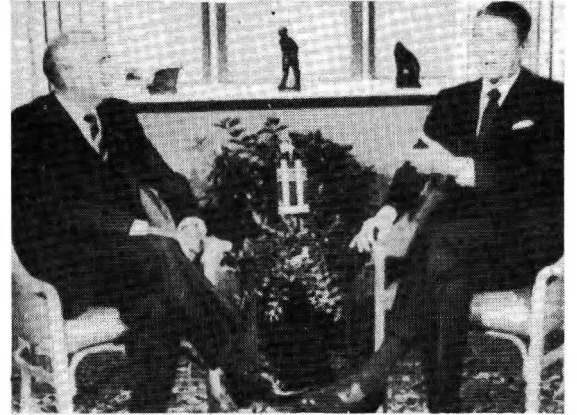
Emperyalizmin zayıf noktalarında, yani Ortadoğu, Afrika ve Latin Amerika'da gelişip zafere ulaşacak

REYKJAVİK GÖRÜŞMESİNİN ANLAMI

ulusal ve sınıfsal kurtuluş devrimleri, dengenin emperyalizm aleyhine bozulmasına, dolayısıyla da emperyalizmin nükleer savaş tehditinin zayıflayarak kalıcı barışın maddi koşullarının ortaya çıkmasına yol açacaktır. Söz konusu bu alanlarda devrim gelişmeden, görüşmeler yoluyla emperyalizmden taviz koparlamayacağı bilinmelidir. Nitekim geçen yıl yapılan Cenevre ve 11-12 Ekim'de yapılan Reykjavik görüşmelerinin sonuçları da bu gerçeği doğrular nitelikte ve ortadadır.

Gerçekte hiçbir zaman barıştan yana olması düşünülmeyen emperyalizmle uzlaşarak bir sonuca varılamayacağı açıktır. Sosyalizmin çıkarı yükselen ulusal ve sınıfsal mücadeleleri güçlendirip emperyalizmi geriletmekten geçer. Ve gerçek barış da ancak o zaman, yani emperyalizm kendi kabuğuna çekilmek zorunda bırakıldığında mümkün olacaktır.

Emperyalizmin barış ve silahsızlanma gibi bir sorununun olmadığı, bu görüşmeleri kendi karşı-devrimci planları çerçevesinde ele aldığı açık bir gerçektir. Nitekim, belirtilmesine göre; ABD'nin Reykjavik toplantısında ısrarla öne çıkarmak istediği konu da Ortadoğu ve Latin Amerika'nın başta geldiği bölgesel sorunlar konusudur. Bu ısrar boşuna değildir. Emperyalizm ölümünün nereden gelebileceğini çok iyi hesaplamaktadır. O nedenle bu alanlarda yükseltilen devrim hareketlerini soğutmak istemekte ve bu



konuda sosyalist sisteme dayatmalarda bulunarak taviz koparmaya çalışmaktadır.

Evet, dünya barışı ve sosyalist sistemin genel çıkarlarının, bunun tam tersi bir tutumda olacağını belirtmeye gerek kalıyor mu?

Reykjavik görüşmesinin ardından yaşanan gelişmeler, özellikle Kohl vb. Avrupa emperyalizminin temsilcilerinin Reagan'a görüşmeleri sürdürmesi için önerilerde bulunmaları, bu tür görüşmelerden emperyalizmin önemli beklentilerinin olduğunu ve her açık'tan sonuna dek yararlanmaya çalışacağını göstermesi bakımından ilginçtir.

Ancak, Gorbacov'un toplantı sonrasında sert bir dille Reagan'ın

istemlerini kabul etmeyi "çıldıklık" olarak nitelmesi ve ABD'de yapılması düşünülen görüşme için herhangi bir istemde bulunmadan ayrılmasını da Reykjavik'in olumlu yönü olarak belirtelim.

Sonuç olarak: Bugünkü aşamada başta sosyalist ülkeler olmak üzere, demokratik barışçı biçimleri de dahil işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş hareketlerinin halk savaşını yöntemini esas alarak, devrimi daha sıkı bir dayanışma içinde derinleştirerek genişletmeleri gerekiyor. Emperyalizmin yıldız savaşları da dahil, en son bulunduğu bir icat gibi dayattığı nükleer savaş şantajlarına ancak devrimle karşılık verilebilir.

DÜNYA BARIŞ KONGRESİ EMPERYALİZMİN BARIŞ DÜŞMANI YÜZÜNÜ BİR KEZ DAHA TEŞHİR ETTİ



Dünya Barış Kongresinde ERNK standı büyük ilgi gördü

132 ülkeden 2400 delegenin katıldığı ve Dünya Barış Yılı dolayısıyla düzenlenen Dünya Barış Kongresi 15-19 Ekim tarihleri arasında Danimarka'nın başkenti Kopenhag'da gerçekleştirildi. Dünyanın dört bir tarafından çeşitli örgüt temsilcilerinin, sanatçıların, barış girişimcilerinin ve diğer delegelerin yer aldığı Kongre öüne koyduğu hedefler doğrultusunda beş gün boyunca sürdürdüğü yoğun tartışmaları başarıyla sonuçlandırdı.

Kongre süresince sürdürülen toplantılarda silahlanma yarışı, çelişkileri savaşlarla çözüme çabaları, nükleer denemeler ve ABD'nin uzayı silahlandırma girişimleri sert bir dille kınanarak dünya barışının sağlanabilmesi için silahlanmaya, nükleer silahlara ve denemelere, Yıldız Savaşları projesine ve savaşa karşı dünya çapında örgütlü ve sistemli mücadelenin sürdürülmesi gereği dile getirildi ve tüm dünya çapındaki barışsever insanlar barış için daha aktif mücadele vermeye çağırıldı. İnsan hakları, ulusal kurtuluş, adalet vd. konularda sürdürülen mücadele ile barış uğruna mücadele arasındaki bağların da ortaya konmaya çalışıldığı görüşmeler sırasında özellikle emperyalizmin ve uzantılarının barış tehdit eden uygulamaları teşhir edildi. Başta Güney Afrika ve Filistin olmak üzere, dünya çapında halklar üzerinde uygulanan baskılar ve devlet terörizminin ele alındığı Kongre'de bu baskılar sona ermedikçe kalıcı bir barışa ulaşılamayacağı gerçeği de ortaya kondu.

Barış Yılında gerçekleştirilen en büyük eylem olma özelliğinin yanı sıra Dünya Barış Kongresi'nin bir diğer özelliği de Sovyetler Birliği'yle birlikte ilk kez Doğu Avrupa'daki diğer sosyalist ülkelerin de toplantıda temsil edilmeleri oldu. Açık saldırgan yüzü dünyadaki sağduyu sahibi tüm insanlara netçe görülen ve barış uğruna mücadelenin en baş hedeflerinden biri olan ABD emperyalizmi ise daha önceki toplantılarda olduğu gibi bu toplantının da kendi suçlarını sergileyeceğini iyi bildiğinden çeşitli yollarla toplantıyı sabote etmeye çalıştı. Bir yandan gerici basın seferber edilerek toplantı Sovyetler Birliği'nin güdümünde olarak adlandırılıp, Afganistan "sorunu" ön plana çıkarılmaya çalışılırken, diğer yandan da toplantı bünyesine sızdırılan em-

Devamı Syf: 23'te

NİKARAGUA'DA DÜŞÜRÜLEN ABD UÇAĞI CIA'NIN ÇİRKİN YÜZÜNÜ BİR KEZ DAHA ORTAYA ÇIKARDI

Emperyalizmin 1970'li yıllarda girdiği bunalımdan çıkardığı derslerle yeni bir politika izlemeye başladığı, pasif savunma konumundan aktif saldırı konumuna geçmeyi amaçladığı bilinmektedir. Bu anlayışın temsilcisi olarak başa getirilen Reagan yönetimi uygulamakta olduğu politika ile, dünyanın birçok alanlarında bu saldırgan anlayış gerektiğinde en açık bir biçimde

hayata geçirmektedir.

Dünyanın hiçbir bölgesinde, özellikle de Ortadoğu ve Orta Amerika'da yeni mevziler yitirmeye hiç nasil "Özel Savaş" yöntemleri geliştirdiği de biliniyor. Yine Latin Amerika bölgesinde El Salvador vb. ülkelerde de devrimi tasfiye etmek için her yola başvuruyor.

Fakat bununla da yetinmeyen emperyalizm, yitirdiği mevzileri

yeniden kazanmak istemektedir. Bu amaçla bir yandan sosyalist sistemin içlerine kadar el uzatabilirken, öte yandan Libya, Suriye, İran, Nikaragua ve Küba gibi ülkelere "terörizm" ilan ederek bu ülkelere açık saldırılar yöneltebilmekte veya çeşitli tehditler savurabilmektedir. Kimi zaman Libya örneğinde olduğu gibi en açık devlet

Devamı Syf: 23'te

Dünya Barış Kongresi Emperyalizmin...

Baştarafı Syf: 22'de

peryalizmin çeşitli uzantıları vasıtasıyla aynı konu gündemleştirilmeye çalışıldı. Hatta toplantının kapanış oturumu sırasında bu amaçla bazı protesto girişimlerinde bulunulup sorun çıkarıldı. Fakat toplantı bünyesinde yer alan delegelerin ezici çoğunluğu bütün bu provokasyon ve saldırılara karşı durarak Sovyetler Birliği'nin nükleer denemeleri durdurma çağrılarını ve Yıldız Savaşı projesini engelleme çabalarını dikkatleri çektiler.

Sonuç olarak; Dünya Barış Kongresi, emperyalizm, sömürgecilik ve gerici tarih sahnesinden silinmediği ve silahlar silahlı yok edilmediği nihai barışa ulaşıl-

mayacağı gerçeği iyi bilince çıkarılmak şartıyla, barış uğruna mücadelede önemli bir adım olarak değerlendirilebilir. Bu Kongre özellikle emperyalizmin ve uzantılarının teşhir ve tecrit edilmesinde; dünyanın dört bir yanında bağımsızlık ve kurtuluşları için mücadele veren hareketlerin kendi seslerini duymalarında ve ezilen halklar kurtulmadıkça barışa ulaşamayacağı şiarını dünya barışsever insanlığı nezdinde haykırmalarında bir zemin olması açısından da olumlu rol oynamıştır. Açıkça görülmüştür ki, barışa nasıl ulaşılacağı konusunda belirgin ayrımlar vardır ama barışa ulaşma arzusu ortaktır.

KUKM'nin Sesi Dünya Barış Konferansı'nda da Duyuruldu

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi adına bir grup delegeler Kürdistan halkını Dünya Barış Konferansı'nda temsil etti. Kürdistan'da yükseltilen ulusal kurtuluş mücadelesinin dünya barışına büyük katkılarda bulunduğu şiarıyla katılan Kongre'de ERNK adına çeşitli konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda, Türk sömürgeciliğinin Kürdistan halkına karşı baş vurduğu baskı, terör, katliam, sürgün, yok etme politikaları teşhir edildi. Dikkatler Kürdistan'da giderek yükselen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine çekildi. Ezilen halkların bağımsızlık mücadelesine destek vermenin barış mücadelesinin kopmaz bir parçası olduğu dile getirilerek dünya ilerici insanlığı KUKM'ni desteklemeye çağrıldı.

Kongre salonunda ayrıca bir ERNK köşesi açılarak, burada KUKM'ne ilişkin çeşitli dokümanlar delegelere dağıtıldı. Dünyanın dört bir tarafında yüzlerce kişi Kürdistan ve Kürt halkının mücadelesi konusunda bilgilendirildi. Binlerce bildiri dağıtılarak ERNK'nin barış anlayışı dile getirildi ve KUKM tanıtılıp destek çağrısında bulun-

uldu. Kongre bünyesindeki etkinliklerden bir diğeri de HUNERKOM'dan bir kültür ekibinin çeşitli gösterilerde bulunması oldu. Kongre bünyesinde yer alan Gençlik Merkezinde, şehir içindeki özel bir gecede ve Kongre salonunda sunulan müzik ve folklor gösterileri tüm dikkatlerin Kürdistan üzerinde toplanmasını sağladı. Kürdistan'ın ismini dahi duymamış birçok delegenin de bulunduğu Kongre boyunca Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi etkin bir şekilde tanıtıldı ve derin sempati topladı.

KUKM'nin böylesi uluslararası etkinliği olan bir toplantıda temsil edilmesi mücadelemizin dünya ilerici insanlığı ile sıkı bağlar kurmasında önemli bir adım oldu. Kürdistan sorununa gösterilen ilgi çok yakın bir gelecekte dünya çapında da mücadelemizin en çok konuşulan, tartışılan ve destek toplayan bir olgu haline geleceği gerçeğini bir kez daha gözler önüne serdi. Geçmişin tecrit duvarlarının adım adım parçalanması halkımızın zafetine giden yolu her geçen gün biraz daha kısaltmaktadır.

Baştarafı Syf: 3'te

Uludere Eylemi Faşist Ordu Sürülerine Sayı Kaybının...

lanıyla çatışmaya katılıyor. Bu arada partizanlardan vurulan oluyor. Grup çatışarak geri çekiliyor. Ardından 12 helikopterden oluşan bir düşman filosu, bir yandan ölümleri taahhüt ederken, bir yandan da alana asker taşımaktadır. Saat 16.30'da helikopterler çeşitli stratejik noktalara asker indirmeye başlıyor. Düşman devrimcilerin etrafında çember oluşturmaya çalışıyor. İlk çatışma saat 17.00'de bir tepenin düşman askerleri tarafından tutulması ile başlıyor. Bu çatışma çok şiddetli oluyor ve düşman askerleri püskürtülüyor.

Bu arada 2. tepeye indirme yapmak isteyen helikopterlere olanak verilmiyor. Düşman helikopterleri 3. tepeye indirme yapmak istiyor, ancak burada da yoğun ateşle karşılaşma başarısızlıkla geri dönmek zorunda kalıyorlar. Fakat 4. tepeye indirimi gerçekleştiren düşman. Ve ardından göğüs göğüse şiddetli bir çatışma başlıyor. Burada büyük bir moral gücüyle kahramanca savaşan HRK birliği karşısında düşman bozguna uğruyor ve kaçmaya başlıyor. Bu arada başka bir noktada çatışma yaşanmıştır. Bilale yönüne doğru ilerlemek isteyen düşmanın kara gücüne karşı çatışma 1 saat kadar sürüyor ve bir meydan savaşına dönüşüyor. Devrimci birlik-

ler kahramanca direnerek düşman ilerlemesine izin vermiyor.

Mehmet KUTAN (Aslan) yoldaşın komuta ettiği grubun binbaşısı ve bir askeri vurması üzerine düşman saflarında büyük bir panik başlıyor ve düşman bir kere daha HRK birliklerinin önünden çareyi kaçmakta buluyor. Kaçan düşman askerlerinin peşine düşen devrimciler onları Şıvet köyüne dek kovalıyor ve çatışma böylece sona eriyor.

Eylemden sonra düşmanın "sınırın ötesine çekildiler" vb. iddialarının aksine eylem alanı terk edilmemiştir. Düşman yedinci darbenin etkisiyle korku ve panik içerisinde. Alana girmeye cesaret edemiyor. İşte gerillalarla savaşma cesareti gösteremediği içindir ki, fantom uçaklarıyla rasgele yerler bombalanmıştır. Bombalama sırasında HRK birliklerinin hiçbir kayıpları olmamıştır.

Eylemde 3 askeri reo aracı tamamen imha edilmiş, 2 adet G-3 silahı, bu silahlara ait 6 şarjör, 120 adet mermi, 1 adet dürbün ve 1 adet büyük araba telsizi ele geçirilmiştir. Diğer silahların büyük kesimi de araçlarla birlikte yanmıştır.

Bu eylemde şehit düşen savaşçılar:

Ahmet KUTAN (Aslan): Şır-

nak-Çemkê Talho köyündendir. Evli 5 çocuk babasıdır. Bu eylemde grup askeri komutan yardımcılığı ve bir pusu grubunun da komutanlığı yapmıştır.

Seyfettin ZOGURLU (Sami): Diyarbakır'ın Lice ilçesi Fis köyündendir. Yıllarca mücadelenin en ön saflarında yer almış; Filistin'de çarpışırken İsrail siyonistlerine esir düşmüştür. İki yıla yaklaşan esirlik hayatı sonrasında yeniden Partiyeye bağ kurmuş, mücadele alanlarında çeşitli görevler yapmıştır.

Eylemin ardından ne yapacağını şaşırان ve çılgına dönen düşman, HRK'ye katılan savaşçıların köylerine yönelik yoğun baskı ve tehdit uygulamalarına girişmiştir. Söz konusu köyler üzerinde helikopter ve uçaklarla alçak uçuşlar yapıp gözdağı verirken, bir yandan da köylülere her türlü işkenceler uygulayarak evlerini ve hayvan yemlerini ateşe vermiştir. Tüm bu insanlık dışı vahşi yöntemlerini sürdürürken, öte yandan da çeşitli olanaklar sunarak, her türlü ihtiyaçlarının karşılanacağını vaat ederek HRK'ye savaşçı verilmemesini istemiştir. Ancak tüm bu vahşete ve papaz politikasına rağmen, yöre halkı kurtarıcıları gözüyle baktığı PKK savaşçılarına her türlü desteği sunmaya daha büyük bir istekle devam etmektedir.

Faşist Türk Basmı, Devletin Siyasal...

Baştarafı Syf: 9'da

İçişleri Bakanı, herkesten çok çaresizliğe düşmüş bir insan edasıyla, 12 Ağustos olayları üzerine düzenlenen bakanlar kurulu toplantısından çıkarken gazetecilerin yeni tedbirler hususunda sordukları soruyu şöyle cevaplandırmaktadır: "Şu anda bildiğimiz değişik tedbirler yok. Bize göre mevcut tedbirler, lazım gelen tedbirlerdir. Ancak bir pusu kurulduğunda haince bir davranış karşısında savunmasız bir şekilde bu olaylar meydana geliyor. Bu pozisyonda da durum zor. Ama bunun bilminde fayda vardır: Türk güvenlik güçleri kendi hayatları pahasına da olsa milletin huzur ve güveninin temininde var güçleri ile çalışmaktadırlar." (Tercüman, 15 Ağustos 1986) Bilinmektedir ki, bu konuşmanın yapıldığı tarih, hava kuvvetlerinin Güney Kürdistan'a yapılan vahşi saldırı için son hazırlıkların yapıldığı tarihtir. Ve İçişleri Bakanı bunu bilmekteydi. Ama buna rağmen İçişleri Bakanı haklıydı, çünkü alışlagelmiş her türlü tedbir fiyaskoya sonuçlanmıştı. Zaten eylemler, tüm bu tedbirlerin alınmış olduğu bir ortamda pespeşe gerçekleştirmişti. Bu nedenle faşist sömürgeciliğin torbasında bir tek tedbir kalmıştı, o da bombardıman uçaklarıyla savunmasız sivil halkımızı çocuk-çocuk demeden vahşi bir tarzda kıymadan geçirmekti. Bu da nafedily ve çaresizliğin bir ürünüydü. Çünkü yapılabilecek her şey yapılmış; sosyal, siyasal, kültürel, ekonomik her türlü tedbir boşa çıkmış, savaş yüksek bir boyuta çıkmıştı. Bu nedenle bu tedbir bir an önce açıklanması da pek bir yarar olmayacaktı. Artık faşist yönetim de bir çok hayalinden sıyrılmış, savaşı ulaştığı boyutlarıyla kabullenmek zorunda kalmıştı. Ak-

bulut'a göre, "işler çok zordu", çünkü, "teröristler ne tatile çıkıyor" ne de mesai yapıyor. Gece gündüz demeden çalışıyorlar ve her gün Türk devletini tükenişine eşine sürüklüyorlardı. Ne olursa olsun, ne kadar zavallı olursa olsun faşist sömürgecilik gerekçeleri bu tarzda kabullenmekten başka bir şey yapacak durumda değildiler.

15 Ağustos eylemlerinin başla-ğı 1984'ten beri, her türlü teknoloji kullanmış, ordusunun seferber etmiş, Türk sosyal-şoven solu ve Kürt küçük-burjuva reformizmini imdada çağırmış, olmamış; Kürdistan ve Türkiye'deki her türlü gericiyi örgütlemiş, çeşitli biçimlerde silahlandırmış, ihaneti ve şovenizmi ayyuka çıkarmak istemiş, olmamış; bölge gericiğini imdadına çağırarak Saddam'la girdikleri işbirliğini, "örnek bir işbirliği" olarak göstermiş, bir daha olmamış; operasyon üzerine operasyon düzenleyerek her türlü vahşi uygulamayı halkımıza reva görmüş, olmamış; mücadelemiz etrafında örmeye çalıştığı her türlü bent birer birer yıkılmış, her gün dünya kamuoyu, Türkiye ve Kürdistan halkları nezdinde biraz daha teşhir olarak yalnızlığa sürüklenmiş; bugün giderek sadece burjuva cephesindeki destekle sınırlı kalmıştır. Daha önce halkı aldatmak için oluşturduğu ve burjuvazinin çeşitli kanatlarını temsil ediyor gibi göserdiği tüm partileri, SHP'sinden MDP'sine kadar, istisnasız hepsi ağız birliği içinde halkımıza yönelik

saldırlara açıkça alkış çalıyor ve hep birden "vurun, ezin, yok edin" diyorlar. Bu durum faşist sömürgeciliği sadece çeşitli burjuva çevrelerin ittifakı ile sınırlı kılıyor. Çeşitli biçimlerde sürdürülen halkı aldatma yollarının çoğu kapanmış bir hal alıyor.

Buna karşılık her türlü vahşiyanne saldırıya rağmen halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi pratik olarak da gerçek bir halk savaşı halini almış durumdadır. Sömürgeciliğin asırlar boyu baş vurduğu ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel her türlü tedbir boşa çıkmış, asırların kırılı kefenini yırtmış, tarihin ve çağın her türlü olumsuz özellikleriyle son derece soylu bir savaşa tutuşmuş ve bu savaşı bugün açıkça görüldüğü biçimyle yüksek bir noktaya götürüp dağıtmış, tüm bu gelişmeleri her türlü saldırıya rağmen, kendi öz gücüyle yaratmış, eskisinden katbekat daha fazla bilinçlenmiş ve güçlenmiş bir halk olarak; Kürdistan halkı, bundan böyle de başlattığı ve üst bir noktaya götürüp dağıttığı bu savaşı daha ileri zirvelere, oradan bağımsızlığa doğru götürme güç ve kararlılığını gösterecek, ülke topraklarımız üzerinde bir tek işgalci, sömürgeci asker kalana, ülkemiz bağımsız, halkımız özgürlüğüne kavuşana kadar, çok kan ve can pahasına da olsa savaşıacak, faşist Türk sömürgeciliği savurduğu tüm tehditler ve almaya çalıştığı tüm tedbirlerle rağmen içine yuvarlandığı siyasal ve askeri baskılara rağmen, halkımız asırlar boyu özelediği bağımsızlık ve özgürlüğüne kavuşacaktır.

- Yaşasın Kürdistan'da Her Gün Biraz Daha Boyutlanan Devrimci Savaş!

- Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!

10 Eylül 1986

Nikaragua'da Düşürülen ABD Uçağı...

Baştarafı Syf: 22'de

terörü uygulayarak, kimi zaman Nikaragua ve Angola örneklerinde görüldüğü gibi karşı-devrimci çapulcu ordular (UNITA ve Kontralara gibi) oluşturarak ve bazen de CIA'nın kararnık ve çirkin komplolarıyla bu saldırgan politikayı icra etmektedir.

İşte Nikaragua'da da diktatör Somoza'nın devrildiği günden beri çok yönlü faaliyetlerini aralıksız olarak sürdüren Reagan yönetimi, ekonomik ambargo vb. devlet yaptırımları ve kırılı CIA oyunlarını iç içe en etkili bir tarzda kullanarak, (tabii gerektiğinde Eden Pastora gibi uşaklarının da yardımını alarak) devrimi ezmeye çalışmaktadır.

Son olay emperyalizmin ısrarla saklamaya çalıştığı çirkin yüzünü bir kez daha açıkça ortaya çıkardı. Geçtiğimiz günlerde Nikaragua'daki karşı-devrimci çetelere (Kontralalar) silah taşıyan C-123 tipi bir ABD uçağı Sandinista askerleri

tarafından düşürüldü. Düşen uçakta sağ olarak kurtulan Amerikalı askeri danışman Eugene Hensenfus, CIA ajanı olduğunu; bugüne kadar karşı-devrimcilerle silah taşıyan on uçağı görev aldığını ve uçakların Honduras ve El Salvador'daki üslerden havalandığını itiraf etti.

Uluslararası kamuoyu CIA'nın bu ahlaktan yoksun, insanlık dışı uygulamalarını tiksintiyle karşılar, ABD emperyalistleri bu uygulamalarına bir yenisini daha ekledi: Olayın hemen ardından ABD Kongresi, karşı-devrimci Kontralalara yüz milyon dolarlık yardımı onayladı.

Emperyalizmin bu saldırgan politikasından caydırmanın tek yolu halkların devrimci dayanışması temelinde kararlı direnişler sergilemektir. Ve halkların kararlı direnişleri karşısında hiçbir emperyalist yöntem sökmeyecektir.

Impressum

V.i.S.d.P:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi

SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi

Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr. 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka

Avusturya 6.50 dkr.
İngiltere 15.00 s.
Hollanda 0.50 £.
Belçika 2.50 hfl.
5000 bfr.

Norveç

Fransa 5.00 nkr.
İsviçre 5.00 ff.
İsveç 2.00 sfr.
5.00 skr.

69. YILDÖNÜMÜNDE EKİM DEVRİMİNİN BOLŞEVİK RUHUNU KÜRDİSTAN DEVRİMCİ DİRENİŞ SAVAŞINDA YAŞATIYORUZ

Emperyalist cepheyi ilk kez yarip proletaryayı iktidara getiren, insanlık tarihinin köklü bir dönemece olan; yeni bir çağ, proletarya devrimleri çağını açan Ekim Devrimi'nin 69. yıldönümünü selamlıyoruz.

Köleci toplumdaki bu yana her devrim genellikle bir sömürücü sınıfın yerine bir başka sömürücü sınıfı getirirken, Ekim Devrimi tüm sömürücü sınıfları ortadan kaldırmayı, proletaryanın diktatörlüğünü kurmayı ve sınıfsız sosyalist toplumu örgütlemeyi amaçlamıştır. Bu nedenle de bütün dünyanın sömürülen yığınlarının mücadele yöntemlerinde ve örgütlenme biçimlerinde, yaşam tarzı ve geleneklerinde, kültür ve ideolojisinde köklü bir dönemeçtir Ekim Devrimi. Tüm ezilen halkların ve sınıfların sempatisini kazanması ve uluslararası çapta bir devrim olmasının anlamı burada yatmaktadır.

Ekim Devrimi, emperyalizmi sadece metropollerde sarsmadı; o, emperyalizmin sömürge ve bağımlı ülkelerdeki egemenliğini yıkarak darbesini emperyalizmin gerisine, çevresine de vurdu. Bu, aynı zamanda sömürgeci devrimler çağının başlangıcı demektir. Burjuva milliyetçiliği yerine proleter enternasyonalizminin bayrağını yüceltti ve bunun tek doğru yöntem olduğunu gösterdi.

Ekim Devrimi, dünya kapitalizmine ve emperyalizme artık hiçbir zaman onarmayacağı ölümcül bir darbe vurmuştur. Kapitalizm kısken istikrara kavuşmuş görünse de, ülke yönetimlerini faşizme bırakarak işçi sınıfına belli bir süre boyun eğdirse de, artık hiçbir zaman "denge'yi ve 'güveni' bulamayacaktır. "Kapitalizmin 'istikrar' çağı kendisiyle birlikte burjuva düzenin değişmezlik efsanesini de götürerek sona erdi." (Stalin)

Emperyalizmin en zayıf halkasında vücut bulan Ekim Devrimi, yalnızca burjuvazinin ve toprak sahiplerinin iktidarını yıkmakla kalmadı, dogmatik bir sosyalist devrim anlayışını da (önce ileri kapitalist Avrupa ülkelerinde devrim olur) yıktı; Marksizmin reformizm üzerindeki zaferi, Leninizmin sosyal-demokratiklik üzerindeki zaferi, III. Enternasyonal'in II. Enternasyonal üzerindeki zaferi oldu. Ve bundan böyle Marksizmin tek öncüsü ve savunucusunun Leninizm olduğunu ortaya çıkardı.

Böylesine muazzam boyutlara sahip bir devrimin Sovyetler Birliği sınırlarında sıkışıp kalmayacağı açıktı. Nitekim emperyalizmin tüm kuşatma çabalarına rağmen, Sosyalist Anayurt'tan yükselen bu alev ulusal ve sınıfsal kurtuluş hareketleri biçiminde tüm yerküreyi sardı. Bu ilk zaferden sonra Leninizmin yüce bayrağı dünyanın dört bir yanında dalgalanmaya başladı. Doğu Avrupa ülkeleri; Çin, Vietnam vb. Asya ülkeleri; Küba, Nikaragua gibi Latin Amerika ülkeleri; Angola, Mozambik vb. Afrika ülkeleri sosyalizmin dünya çapında yenilmez birer kanıt olurken, başta Ortadoğu olmak üzere Afrika, Latin Amerika vb. alanlarda yükselen ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadeleleri emperyalizmi her geçen gün nihai çöküşüne biraz daha yaklaştırmaktadır.

Burada tümünü sayılamayacağı olmayan, böylece önemli gelişmelere yol açan Ekim Devrimi'nin başarı nedenlerinin başında birçok özel ve nesnel koşulların yanı sıra; durum ne denli zor ve tehlikeli olursa olsun, ne denli acil tedbirler



gerekirse gereksin daima halkına güvenen, halkına kulak veren, onların güven ve desteğini kazanan ve böylece halkından hem anlayış gören ve hem de onlar için bir umut olan Lenin gibi bir öndere; ve kuşkusuz Bolşevik Partisi gibi iyi örgütlenmiş bir işçi sınıfı partisine sahip olması geliyordu. Ancak sözü edilen bu parti öyle durup dururken ve bir çırpıda ortaya çıkmadı. Bolşevik Partisi devrimci marksist çizgiden her türlü sapmaya karşı verilen uzlaşmaz mücadele içinde adeta çeliğe su verilircesine şekillendi.

Bolşevik Parti deneyimi sadece tarihin belli bir dönemine ve belli bir ülkeye ait değildir, o, ulusal ve sınıfsal kurtuluş hareketleri içerisinde devrimci gelişmeyi gereleten burjuva öğelere karşı savaşımın başanlı, doğru evrensel ilke ve pratik bütünlüğünü ihtiva eder. Bolşevik Parti tarihi sapmalara karşı mücadelede evrensel bir pratiktir. Bu nedenle zafere ulaşmış isteyen her öncü, bu deneyimden gereken dersleri mutlaka almalıdır.

Ekim Devrimi'nin mimarı olan bu partinin şekillenmesi, 1895'te yıllarda en zalim mutlakiyetin hakim olduğu şartlarda illegal bir tarzda oldu. Ve o günlerden başlayarak, işçi sınıfı hareketleri içerisindeki burjuvazinin ajanlarına, tasfiyeciler ve reformistlere karşı amansız bir mücadeleye girişti.

Parti henüz oluşmadan, hazırık dönemde bile bir ideolojik mücadele verip gelişmek zorundadır. Bu aşama 'Narodnikler'e karşı savaşımla başladı. Daha sonra partinin kurulması önünde bir engel teşkil eden 'Ekonomistler'e karşı çetin bir ilke savaşımı yürütüldü ve bu anlayışlar mahkum edilerek "amatörce çalışma yöntemi" böylece geride bırakıldı.

Ardından partinin inşası sorunu gündeme geldi. Hangi temel üzerinde inşa edilecekti Parti? 1903 Parti II. Kongresinde bu kez Akselrod'lar, Martov'lar ve diğer küçük-burjuva unsurlar boy gösteriyordu. Partinin çelik birliğinin, proleter disiplininin önemini anlayan düşünan, onun tam da bu yanlarını hedef almaktadır. Menşeviklerle diğer oportünistlerin tüm çabalarına karşı Lenin, partinin "kuyrukçu" bir politika izleyen 'laçka' bir örgüt haline getirilmesine kararlılıkla karşı koyarak, partiyi "profesyonel devrimci-

ler"den oluşan sağlam bir temele oturttu. Ve uluslararası sosyal-demokrasinin bir uzantısı olan Menşeviklerin oportünist yüzlerini ortaya çıkardı.

Tüm oportünist, revizyonist görüşlere rağmen Lenin, çarlığı devirip demokratik cumhuriyeti kurmak için en önemli araç olarak halkın zafere giden silahlı ayaklanmasını kabul ediyordu. Ve bu temelde demokratik devrim gerçekleştirdikten sonra, yarı yolda kalmayıp kesintisiz olarak sosyalist devrim uğrunda savaşmaya geçmek gerektiğini vurguluyordu.

1905 Devrimini izleyen (Lenin'in yenilgi yılları yaman yıllardır dediği) gerici yıllarında bazı aydınlar partiden uzaklaştılar. "Geçici yol arkadaşları"ndan bazıları açıkça karşı-devrim saflarına katıldılar. Menşevikler küçük-burjuva yüzlerini ortaya koyarak proleter devrimci partiyi tasfiyeye giriştiler. Partiyi, Çarın İçişleri Bakanı Stolipin'in "icazeti"yle şekilsiz legal bir dernek haline getirme çabasıydılar. Bu tasfiyeciler girişimlere karşı en kararlı mücadeleyi yürüten Bolşevikler, 1908 Aralık Konferansında tasfiyeciliği devrimci Marksizmden bir sapma olarak mahkum ettiler.

Bolşevikler ayrıca parti içerisinde liberal burjuvazinin ajanlığını yapan ve partiyi bir dernek konumuna düşürmek isteyen likidatörlere, partinin işçi sınıfıyla bağlarını tümden koparmayı amaçlayan Otzovistlere; "Tanrı Yapıcılar" a Lenin'in deyimiyle bu "tersyüz edilmiş tasfiyeciler" e karşı da amansız bir mücadele vererek araya kesin bir çizgi çektiler. Ocak 1912 Prag Konferansında tasfiyeciler partiden atıldı. Reformcular, Menşevikler saflarda barındırıldığı takdirde, proletarya devriminin zafere ulaşması ve ayakta kalması imkansızdır" diyordu Lenin.

"Parti Birliği" sloganı altında ikiyüzlüce hareket eden Troçki; Otzovistler, Likidatörler ve diğer anti-bolşevik unsurların başına geçerek Lenin'e ve Bolşevikler'e karşı bir "Ağustos Bloku" oluşturdu. Bütün bu düşünceleri savunular aralarındaki çeşitli ayrılıklara karşın tek bir noktada birleşiyorlardı: Yığınları devrimci saflardan soğut-

mak, çekmek.

1914'lerden sonra tasfiyecilik, II. Enternasyonal'in ve Kautsky'lerin şahsında iflah olmaz bir sosyal-sövenizme dönüştü ve emperyalist burjuvazinin resmi bir kolu haline geldi. Lenin, belirleyici mücadele anı gelip çatığında tasfiyecilerin burjuvazile birlikte karşı-devrimci saflarda yer alacaklarına daha 1908 yıllarında parmak basmıştı. Nitekim bu, Ekim Devrimi sırasında herkesin açık gördüğü bir gerçek haline geldi.

Şu bir tek örnek bile Lenin'i çarpıcı bir biçimde doğrulamaktadır: Devrimin arifesinde, 16 Ekim 1917 tarihinde (tarihe dikkat edilmelidir) Parti Merkez Komitesi, Askeri Örgüt, sendika temsilcileri ve fabrika komitelerinin katıldığı ayaklanmanın son şeklini görüşüldüğü toplantıda Troçki yanlıları, Kamanov ve Zinoviev, Lenin'in kesintisiz devrim anlayışına ve ayaklanma kararına bir kez daha karşı çıktılar. Fakat görüşleri benimsenmeyen Novaya Jizn (Yeni Hayat) adlı menşevik gazetesine, Bolşeviklerin bir ayaklanmaya hazırlandıklarını, kendilerinin ise bu kararı "maceracılık" olarak gördüklerini belirten bir demec verdiler. Böylece ayaklanma Kerensky hükümetine de ihbar edilmiş oluyordu.

Üzerinden 69 yıl geçmesine rağmen öneminden hiçbir şey yitirmeyen Bolşevik Partisi deneyimi, günümüzde de devrimde zaferi mümkün kılacak vazgeçilmez bir mücadele silahıdır. Acı yenilgilerle karşılaşmak istenmiyorsa, sadece Rusya gerçeğinin bir ifadesi olarak doğmayan, evrensel ilkelere ihtiva eden, emperyalizm döneminin devrimci teorisi ve pratiğinin tüm ana hatlarını formüle eden Bolşevik Parti deneyimi iyi özümsemelidir.

Özellikle dünya genelinde devrimci Marksizme hummalı bir saldırı yöneltildiği günümüzde, emperyalizm kaçınılmaz sonunu getirmek amacıyla bir yandan Polonya ve Bulgaristan örneklerinde görüldüğü gibi sosyalist sistemin içlerine kadar el uzatma çüretini gösterirken; öte yandan halkların kurtuluş savaşımına da olmadık yöntemlerle set çekmeye çalışmaktadır. Bugün dünyanın birçok

ülkesinde devrimlerin ağır sorunlarla karşılaştığı, özellikle tasfiye tehlikesiyle yüz yüze olduğu apaçık ortadadır. El Salvador ve Filistin devrimlerinde tasfiyecilik en trajik bir biçimde yaşatılırken, Türkiye devrimci-demokratik hareketinin de Avrupa'nın metropol kentlerinde "Euro-Komünizm", sosyal-demokrasi ve reformist yöntemlerle nasıl tasfiyeye uğratıldığı gözler önündedir. Emperyalizm için can alıcı öneme sahip olan Ortadoğu alanında yükseltlen KUKM'nin de bu girişimlere hedef olacağı bilinmekteydi. Nitekim PKK şahsında Kürdistan Ulusal Direniş Hareketine dayatılan tasfiyecilik hatırlardadır. Bu alanda tasfiyeciliğin yenilgiye uğratılması, büyük oranda öncü güç PKK'nın kararlı bolşevik tutumu sayesinde olmuştur.

Bugün geline nokta gerek sosyalist sistem açısından, gerekse ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadeleleri açısından olsun devrimci Marksizme, bolşevik anlayışa sahip çıkmanın ve onu yaşatmanın önemi bir kat daha artmış bulunmaktadır. Bu konuda iddialı ve kararlı bolşevik tutumla, örnek pratiğiyle PKK gerçeği ortadadır.

Evet, PKK pratiği incelendiğinde, yüzyılımızın başında yaşanan Bolşevik Partisinin amansız mücadele tarihi, 1970'li yılların sonları ile 80'li yıllarda adeta yeniden karşımıza çıkacaktır. Reformizm ve sosyal-sövenizme karşı yoğun bir ideolojik mücadelenin ürünü olarak ortaya çıkan PKK hareketinin karşısına, "özgürlük" havarileri kesilerek parti birliği ve disiplini hedefleyen Martov taslakları mı, "teröristler", "silaha sarılmamalıydılar" diyen Plehanov karikatürleri mi kıymadık; anti-PKK'li "Ağustos Blok"ları mı oluşturulmadı? Her türlü tasfiyeyi boşa çıkararak Kürdistan'ın bağında geliştirdiği halk savaşına "maceracılık" diye mi saldırılmadı?

Ve bugün hala, uluslararası bağlaşıklarıyla birlikte reformizmin, sosyal-sövenizmin, sömürgeci Türk burjuvazisi ve emperyalizmle ele ele PKK adını baş düşman ilan ederek komploplar geliştirmesi nedensiz değildir. PKK'deki bolşevik ruh onları rahatsız etmekte, ürkütmemektedir.

Ekim Devrimi'nin 100. yılında şu belirlemeyi yapıyoruz Stalin: "Eski feodalizmin yıkılış döneminde 'jakoben' adı bütün ülkelerin aristokratlarında nasıl korku ve tiksinti uyandırıyor, bugün de, kapitalizmin yıkılış döneminde 'bolşevik' adı burjuva ülkelerde öyle korku ve tiksinti uyandırıyor." Buna şu eklenbilir: "Eleştiri" adı altında ihtilalci Marksizmin yıkılmaya çalışıldığı, devrimin küçümsendiği, her gün değişik sapmaların uluslararası komünist hareket içerisinde yeşertilmeye çalışıldığı, kasıcası bolşevizm yok edilmek istendiği günümüzde, 'Bolşevik ruh'u cesaretle ve kararlıca temsil eden PKK adı da emperyalistler ve tüm işbirlikçileri tarafından öylesine korku ve tiksintiyle karşılanmaktadır.

69. yıldönümünde Ekim Devriminin kararlı takipçisi, yaratıcı Marksizm-Leninizmin yılmaz savunucusu PKK yalnız Kürdistan Devrimi ve halkı için değil, Türkiye ve Ortadoğu halkları için de büyük bir kazanımdır. Buna sahip çıkmak da yalnızca Kürdistan devrimcilerin değil, tüm bölge devrimci-demokrat ve ilericiilerinin görevidir.

– Selam Olsun Şanlı Ekim İhtilalcilerinin Kürdistan'daki Takipçilerine!
– Yaşasın Leninizm ve Proletarya Enternasyonalizmi!